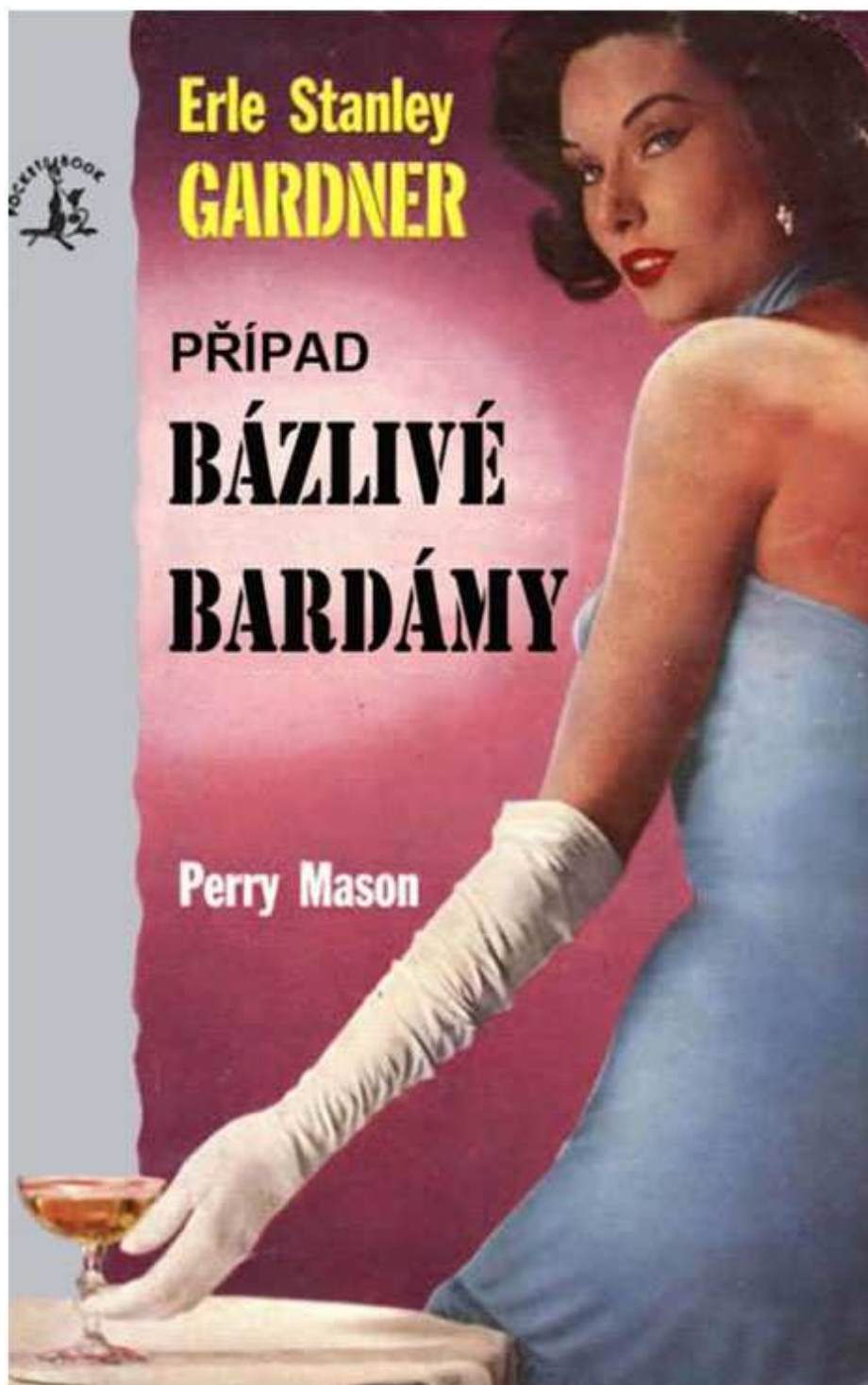

**Erle Stanley
GARDNER**

PŘÍPAD
**BÁZLIVÉ
BARDÁMY**

Perry Mason

**ERLE
STANLEY
GARDNER**

Perry Mason

Případ bázlivé bardámy

Erle Stanley Gardner
The Case of the Hesitant Hostess

Copyright © 1953 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1956

KAPITOLA 1

Posledních patnáct minut bylo jasné, že Harry Fritch, náměstek státního zástupce, zdržuje. Prohraboval se v papírech, opakoval otázky a tu a tam kradmo pohlédl na hodiny na stěně soudní síně.

Náhle se narovnal. „To je vše,“ řekl, obrátil se k Perrymu Masonovi a s oficiálně zdvořilou úklonou dodal: „Prosím, pane Masone, můžete začít s křížovým výslechem.“

Mason vstal a pochopil léčku, kterou naň náměstek nastražil.

„Jestliže slavný soud dovolí,“ řekl vlídně, „je pátek odpoledne, za pět minut tři čtvrti na pět.“

„Co má být?“ zeptal se soudce Egan svým nejpouzenějším tónem.

„Pouze toto,“ dodal Mason s úsměvem. „Mám pocit, že by soud nerad přerušil křížový výslech této svědkyně tím, že by přelíčení odročil. Domnívám se, že mé kontrolní otázky budou poněkud delší, a kdybychom snad výslech odložili na pondělní ráno...“

V běžných případech, kdy nesoudila porota, byl soudce Egan zdvořilost sama, když však byla soudní síň plná obecnstva, když byla přítomna porota, byl soudce Egan úmyslně hrubý, jakožto chytrý politik se už dávno naučil, že lidé mají rádi, když ovládá soudní síň a prohání právníky. Právníci ho nenáviděli, ale voliči ho zbožňovali.

„Přelíčení bude odročeno v obvyklou dobu, pane Masone,“ tekl soudce. „Přelíčení se odročuje v době k tomu určené, a nikoliv tehdy, kdy se to hodí obhajobě. Máte k dispozici nějakých dvacet minut. Porotci chtějí mít tento případ za sebou, aby se mohli vrátit ke své práci. Pokračujte v křížovém výslechu.“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason, okázale se obrátil, a probíraje se v papírech na svém stolku, získal několik drahocenných vteřin, aby si promyslel svou strategii.

Svědčyně byla strašlivě chytrá. Nebude-li moci otrást její výpovědí, bude obžalovaný shledán vinným. Mason měl v záloze jedno, jen jedno jediné překvapení. Doufal, že to bude bomba. Do pěti hodin měl už moc málo času, aby s tímto překvapením vyrukoval a těžil ze zmatku, který vyvolá; bude-li však dvacet minut pokračovat s výsledkem, který nikam nepovede, jen tak pro nic za nic, bude porota přes neděli pevně přesvědčena, že se svědectvím té ženy nedá otrást.

Mason se rozhodl.

„Madam Lavino,“ řekl a dvorně se usmál.

Výborně oblečená, hezká svědkyně se naň usmála také a její úsměv jako by naznačoval, že je skutečně ráda, že bude podrobena co nejostřejšímu křížovému výsledku.

„Vy jste,“ řekl Mason, „identifikovala obžalovaného v tomto procesu jako člověka, který se dopustil onoho přepadení.“

„Ano, pane Masone.“

„Kdy jste viděla tohoto obžalovaného prvně? Kdy jste ho vůbec v životě viděla prvně?“

„Ten večer, kdy jsme byli přepadeni. Pan Archer zastavil vůz na červenou. Obžalovaný přiskočil, jako by spadl z nebe, otevřel dveře vozu, vrazil panu Archerovi revolver skoro až do obličeje, klidně mu potom vytáhl náprsní tašku, diamantovou jehlicí do kravaty a sebral mou kabelku. Odehrálo se to všechno tak rychle, že jsem si sotva uvědomila, o co jde, teprve když ten člověk utíkal zpátky na chodník, skočil do auta obráceného do protisměru a odjel.“

„A snažil se ho pan Archer pronásledovat?“

„Ovšemže ne. Takovou hloupost pan Archer neudělal. Ten člověk byl ozbrojen. Pan Archer ne. Pan Archer přejel křížovatku,

zastavil u jednoho dragstóru a zatelefonoval pro policii.“

„A co jste udělala vy?“

„Čekala jsem ve voze,“ řekla, „dokud jsem nezjistila, že už déle čekat nemohu.“

„Jak dlouho jste čekala?“

„Řekla bych tak dobrých pět minut. Potom se objevil vůz policejní hlídky.“

„Co se stalo potom?“

Řekla: „Zatímco pan Archer mluvil s policií, jela kolem jedna mladá žena, kterou znám. Ta mě poznala, jak jsem seděla ve voze, předjela mě a zaparkovala vůz. Zavolala jsem nějakého člověka, který tam stál, a řekla jsem mu, aby pověděl panu Archerovi, že kdyby policie chtěla nějaké prohlášení, jsem k dispozici, ale že jedu do Vily.“

„Proč jste nepočkala a nepromluvila si s policií?“

„Pan Archer jim mohl povědět vše, co potřebovali vědět. Měla jsem jakési nutné záležitosti, kterým jsem se musela věnovat. Daňoví poplatníci si platí policii, aby byla k dispozici daňovým poplatníkům. Kdyby si policie ode mne cokoliv přála, byla by maličkost přijít a najít si mě.“

„V době přepadení jste byla s panem Archerem?“

„Zajisté, pane Masone. Několikrát jsem to už řekla.“

„A kam jste se odebrala, když jste opustila pana Archera?“

„Do Vily.“

„Tedy Vilou míníte Vilu Lavina?“

„Přejete-li si to přesně, pane Masone, Vilu Lavina č. 2.“

„Její majitelkou jste vy?“

„Nemovitosti nejsou mé, ty mám pronajaty. Ale Vila sama je můj majetek, nebo bych snad měla říci, že ji řídím.“

„V době přepadení jste byla s panem Archerem na cestě do Vily?“

„Ano.“

„A kdo to byl, co jel okolo autem a vzal vás s sebou – ta mladá žena, o níž jste říkala, že ji znáte?“

„Slečna Kaylorová.“

„Slečna Kaylorová je tuším víc než pouhá známá.“

„Je to známá, přítelkyně a zaměstnanec.“

„Pracuje pro vás?“

„Přejete si patrně vědět, zda pro mne pracovala v době přepadení?“

„Ano.“

„Ano, dělala bardámu.“

„A vzala vás s sebou z místa přepadení?“ zeptal se Mason.

Madam Lavina se sladce usmála. „Ne,“ řekla.

Mason zdvihl obočí. „Vyrozuměl jsem, že jste řekla...“

„Nevím, pane Masone, jestli na mne lícíte nějakou past, ale já jsem naprosto jasně řekla, že pan Archer po přepadení projel křižovátku a zaparkoval vůz u jednoho dragstóru. Místo odkud mě vyzvedla Inez, bylo asi čtyřicet až padesát metrů od místa přepadení.“

Škrobeně se pousmála a jeden nebo dva porotci se zašklebili.

„Nechtěl jsem na vás lícit žádnou past,“ řekl Mason, „mluvil jsem všeobecně.“

„Já si nemohu dovolit mluvit všeobecně. Víte, pane Masone já jsem tu pod přísahou.“

Soudní síní zřetelně zašuměla vlna veselí.

Mason se s dramatickým gestem odvrátil od svědkyně. „Pane Paule Draku,“ zvolal.

Paul Drake, štíhlý a vysoký šéf Drakovy detektivní kanceláře, se narovnal. Zvědavé oči diváků se k němu obrátily.

„Byl byste tak laskav, prosím vás,“ řekl Mason, „a zašel byste do právnické knihovny a přivedl do soudní síně Inez Kaylorovou?“

Drake kývl a odešel uličkou a dvojitými lítačkami.

„A teď chci slyšet pravdu,“ řekl Mason, obraceje se čelem ke

svědkyni. „Jste si naprosto jista, že Inez Kaylorová jela kolem a vzala vás s sebou?“

Svědčce zkameněla, ale ovládala do té míry výraz obličeje, že nebylo možno vyčíst její myšlenky ani z mrknutí řas, ani ze zachvění rtů.

„Nuže,“ řekl Mason, „můžete na tuto otázku odpovědět?“

Svědčce pomalu odvrátila oči a jaksi přemítavě se zamračila. „Jsem si docela jistá, že to byla Inez Kaylorová. Je to ovšem, pane Masone, už nějakou dobu a...“

„Jak dlouho znáte Inez Kaylorovou?“

„Asi tak osm měsíců.“

„Jak dlouho jste ji znala, než došlo k tomu přepadení?“

„Myslím asi dva měsíce.“

„Jste majitelkou řady barů známých jakožto Vila Lavina?“

„Nikoliv řady, pane Masone. Jsou jenom tři.“

„Dobře. Řídíte je?“

„Ano.“

„Zaměstnáváte bardámy?“

„Ano.“

„Kolik?“

„Celkem osmnáct.“

„Jste dobrá obchodnice?“

„Snažím se být.“

„Jste se všemi svými bary ve spojení každou noc?“

„Ano.“

„Jezdíte z jednoho do druhého?“

„Ano.“

„Sledujete, kdo pracuje a kdo ne?“

„Snažím se.“

„V době přepadení jste znala Inez Kaylorovou asi dva měsíce?“

„Ano.“

„Po tu dobu jste ji vídala každou noc?“

„Myslím, že nepracovala každou noc.“

„Skoro každou noc?“

„Ano.“

„Do té doby jste však nikdy předtím neviděla obžalovaného?“

„Ne.“

„Nikdy v životě?“

„Ne.“

„Přesto však, že jste obžalovaného zahlédla tak letmo, tak letmo, že...“

„To nebylo letmo. Hleděla jsem mu přímo do obličeje.“

„Přepadení bylo provedeno velice rychle?“

Z hlasu jí nezmizela jedovatost, když triumfálně řekla: „Velice rychle. Bylo provedeno s obratností, jaká se získává dlouholetou zkušeností, pane Masone.“

„Poznámka svědkyně se škrtá,“ řekl soudce Egan unuděným monotónním hlasem. „Svědkyně nechť se zdrží poznámek. Porota nechť nebere na vyjádření svědkyně zřetel, to jest, na vyjádření, pokud se týká obratnosti na základě dlouhé zkušenosti.“

Mason zaťal zuby. Poznámka svědkyně způsobila škodu, kterou soudcova výstraha porotě ještě mnohonásobila. Jakýkoliv další Masonův počin neštěstí jenom zhorší.

„Viděla jste ho pouze poměrně krátkou dobu?“ zeptal se Mason lhostejným hlasem.

„To záleží na tom, co myslíte poměrně krátkou dobou.“

„Ani ne minutu?“

„Možná.“

„Možná jenom třicet vteřin?“

„Možná.“

„Slečnu Kaylorovou jste znala dva měsíce. Nastoupila jste k ní do vozu a jela jste až do Vily Lavina č. 2.“

„Není to odtamtud ani kilometr.“

„A trvalo vám to jak dlouho?“

„Pár minut.“

„Čtyřikrát tak dlouho, jako trvalo obžalovanému přepadení?“

„Snad.“

„Pětkrát tak dlouho?“

„Možná.“

„Šestkrát tak dlouho?“

„Já opravdu nevím, pane Masone.“

„Přesto však nyní chcete na této porotě, aby vám uvěřila, že poznáváte obžalovaného jakožto člověka, který provedl přepadení, podle toho, jak jste ho jednou zahlédla, že si však nejste jistá, že ten, kdo vás svezl do Vily Lavina, byla Inez Kaylorová?“

Náhle spatřil Mason v jejích očích výraz triumfu. Pravila: „Já jsem neřekla, že si nejsem jistá, jestli to byla Inez, kdo mě svezl. Řekla jsem, že jsem si docela jistá, že to byla ona. Tím myslím, že si jsem docela jistá.“

Mason se otočil a podíval se přes rameno.

Paul Drake stál ve dveřích sám. Zachytil Masonův pohled a pomalu zavrtěl hlavou.

Mason se ve zdvořilosti vyrovnal svědkyni. Obrátil se k Paulu Drakovi. „Nemusíte vodit Inez Kaylorovou do soudní síně. Jestliže si je madam Lavina jistá, budu věřit jejímu slovu.“

„Děkuji vám,“ řekla svědkyně sladce a v očích měla výraz posměvačného triumfu.

Mason se spěšně podíval na hodiny.

Už nebylo kdy na to, dávat si dohromady, jak se mohlo stát, že ho převezli. Situace vyžadovala, aby byl vlídný, přívětivý, rozvážný po dobu příštích třinácti minut, třinácti minut, po které musí svým rozumem čelit chytré ženě, která ví, že teď už není v jeho moci dokázat opak čehokoliv, co řekne ona. Drží všechny trumfy a ví, že je drží.

„Vy jste viděla obžalovaného podruhé,“ řekl Mason.

„Ano, pane Masone.“

„Kde to bylo?“

„Na policii při předvádění.“

„A tam jste obžalovaného identifikovala?“ řekl Mason.

„Bez váhání.“

„Jste si naprosto jistá, že od chvíle přepadení jste ho neviděla, až teprve na policii?“

„Tak jest.“

Mason na chvíličku přestal a hleděl na svědkyni. „Kdo byl s vámi, madam Lavino, při identifikaci na policii?“

„Pan Archer.“

„Byli jste tam společně?“

„Přirozeně.“

„Proč říkáte přirozeně?“

„Protože jsme byli společně přepadeni a já se domnívám, že policie chtěla, abychom identifikaci provedli oba.“

„Proč tedy, když si chtěli být jisti, neprováděli identifikaci s každým zvlášť?“

„Na to se budete, pane Masone, muset zeptat policie.“

„Naznačila vám policie nějaký důvod, proč tam jste společně?“

„Ano.“

„Jaký?“

„To je ovšem svědectví z druhé ruky,“ přerušil je soudce Egan.

„Není námitek, Vaše Ctihodnosti, není námitek,“ řekl Harry Fritch s úsměvem. „Jen ať pokračuje.“

„Vnáší to nepořádek do zápisu,“ řekl zlostně soudce Egan. „Soud nepřipustí svědectví z druhé ruky. A soud si nepřije žádné zdržování a lovení v kalných vodách při výslechu,“ dodal. „Tak pokračujte, pane Masone.“

„Kdo ho identifikoval nejdříve – vy nebo pan Archer?“ zeptal se Mason.

„Byla to současná identifikace.“

„Jakmile jste ho spatřila, označila jste ho jako toho pravého?“

„Naprosto určitě, absolutně a s konečnou platností, pane Masone.“

„A pan Archer učinil totéž, přímo ve vaší přítomnosti?“

„Ano, pane Masone.“

„Jak jste ho označila?“

„Ukázala jsem na něj prstem.“

„A co učinil pan Archer?“

„Ukázal na něj.“

„Natáhli jste prst současně?“

„Téměř ve stejném zlomku vteřiny, pane Masone.“

„A od doby přepadení jste obžalovaného neviděla až do doby identifikace?“

„Nikoliv, prosím.“

Mason se zamračil. „Viděla jste jeho fotografii?“ zeptal se.

Zaváhala.

„Viděla?“ zeptal se Mason a náhle jakoby oživil.

„No ano.“

„A kdy jste ho viděla? V souvislosti s identifikací při předváděčce?“

„Den předtím.“

„Skutečně! A kdopak vám ukázal fotografii obžalovaného?“

„Pan Archer.“

„A kdo byl v tu dobu s panem Archerem?“

„Nějaký policista.“

„Takže když jste identifikovala obžalovaného při předváděčce, měla jste už předtím prohlédnutou jeho fotografii?“

„Ano, viděla jsem jeho fotografii.“

„Můžete popsat okolnosti, za nichž jste viděla tuto fotografii?“

„Bylo to ve Vile Lavina č. 3. Přišel ke mně pan Archer v doprovodu tajného, na jehož jméno si nevzpomínám, a řekl:

‘Marto, chytili toho člověka, co nás přepadl. Našli mou náprsní tašku a tvou kabelku. Z peněz neobjevili nic, jehlici taky ne. Tvoje kabelka byla rozříznutá a podšívka vytržená, ale není pochyby o tom, že to je tvoje kabelka...’“

„Řekl policista něco?“

„Říkal, že nemá smyslu, abychom se obtěžovali a chodili tam a dívali se na předvádění, dokud si nebude úplně jistý, že má toho pravého.“

„A tak vám ukázal fotografii toho člověka?“

„Ano.“

„A to byla fotografie, kterou pořídila policie?“

„Ano.“

„Pan Archer viděl tedy fotografii dříve, než jste ji viděla vy?“

„Přirozeně. Musel ji vidět dříve.“

„A vy jste fotografii identifikovala?“

„Ano, řekla jsem, že vypadá hodně jako ten člověk.“

„A potom jste si tedy umluvili schůzku na druhý den ráno na policii?“

„Ano, na deset hodin.“

„Byla jste si svou identifikací jista, když jste viděla tu fotografii?“

„Dost jistá.“

„Pan Archer si byl jist?“

„Ano.“

„Jak to víte?“

„Řekl mi to.“

„A tu fotografii vám ukázal on?“

„Ano.“

„Takže pan Archer vám podal tu fotografii, a řekl: ‚Marto, to je ten člověk, co nás přepadl,‘ nebo něco v tom smyslu.“

„No, přesně tak to nebylo.“

„Řekl vám, že je to ten člověk, který vás přepadl?“

„No, on řekl, že ho identifikoval jakožto člověka, který nás přepadl, a že by chtěl, abych se na něj podívala a řekla mu, co si myslím.“

„Takže než jste šla na tu předváděčku,“ řekl Mason, „seznámila jste se prohlížením fotografie s rysy obžalovaného?“

„Tak bych to neřekla, pane Masone.“

„Já to tak říkám,“ odsekl Mason. „Odpovězte na otázku.“

„Podívala jsem se na tu fotografii.“

„Prohlédla jste si ji dobře, že ano?“

„Domnívám se, že ano.“

„A důkladně jste se seznámila s rysy tváře toho člověka tím, že jste se dívala na fotografii?“

„Ano.“

„Takže jste identifikovala obžalovaného dřív, než jste šla obžalovaného identifikovat na policii?“

„Ne.“

„Identifikovala jste fotografii? Ne?“

„To není obžalovaný.“

„Avšak tu identifikaci jste provedla?“

„Ano.“

„Nikoliv identifikaci s výhradou, ale absolutní identifikaci?“

„Jistě.“

„Byla jste si jista?“

„Byla jsem si jista.“

„Řekla jste policii, že jste si jista?“

„Ano.“

„Jestliže jste si byla jista svou identifikaci podle fotografie, proč bylo zapotřebí jít na policii příští den a provádět osobní identifikaci?“

„Protože... Mám dojem, že říkali, že to soud vyžaduje jakožto součást svědecké výpovědi.“

„Jinými slovy, jediným důvodem, proč jste šla na tu

předváděčku, bylo vyrobit svědectví, jehož by se dalo použít u soudu?“

„Vaše Ctihodnosti, ohrazuji se proti použití slova ‚vyrobit‘,“ prohlásil náměstek státního zástupce.

„Vyhovuje se.“

„Jediným důvodem, který jste měla, abyste šla příštího dne na policii provést identifikaci obžalovaného, bylo opatřit důkaz?“

„Není tohle snad jediný důvod každé identifikace, pane Masone?“

Mason řekl zlostně: „Ptám se vás, zda jediným důvodem vaší cesty na policii nebylo, podívat se na obžalovaného na předváděčce?“

„Já... inu, já se domnívám, že ano.“

„A vy už jste věděla, že jednou z osob při předváděčce bude obžalovaný?“

„Ano.“

„A vy jste dotyčnou osobu identifikovala už předtím podle obrázku?“

„Ano.“

„Když vám pan Archer dal fotografii obžalovaného, neukázal vám fotografie jiných lidí a nezeptal se vás, jestli v tom souboru fotografií vidíte někoho, jehož tvář vám připadá známá?“

„Jistěže ne. Byli jsme přátelé. Jednoduše řekl: Marto, policie chytila toho člověka, co nás přepadl. Peníze nenašli, ale toho člověka mají. Tady máš jeho obrázek.“

„Nejdřív vám řekl, že to je ten člověk, a pak se vás ptal, jestli to ten člověk je?“

„Ptal.“

„A potom se vás zeptal policista, jestli myslíte, že byste mohla obžalovaného identifikovat na předváděčce?“

„Ano.“

„A co jste mu řekla?“

„Řekla jsem mu, že jistě“

„Držela jste ještě pořád tu fotografii, když jste mu to řekla?“

„Ne, to už jsem mu ji vrátila.“

„Vrátila jste ji panu Archerovi, nebo jste ji vrátila policistovi?“

„Vrátila jsem ji policistovi.“

„A když vám řekl, že by chtěl, abyste šla na policii a označila při předváděčce obžalovaného, podívala jste se znovu na fotografii?“

„Ano.“

„Proč?“

„Chtěla jsem si být jistá.“

„Jistá čím?“

„Že je to ten člověk.“

„Takže když jste tu fotografii viděla poprvé, tak jste si jistá nebyla?“

„Byla, ano, byla jsem si jistá.“

„Právě jste však říkala, že jste se podívala na fotografii podruhé, abyste si byla jistá.“

„Já myslím, abych si byla jistá, že ho při předváděčce budu moci označit.“

„Při předváděčce jste ho tedy označila nikoliv podle toho, jak jste si ho vybavovala ze vzpomínky na ten večer, kdy vás přepadl, nýbrž ze vzpomínky na fotografii.“

„No, z obojího.“

Mason pohlédl zoufale na hodiny. „Proč jste požádala, abyste si mohla prohlédnout fotografii podruhé?“

„Vaše Ctihodnosti, ohrazuji se proti této otázce, jelikož byla již zodpovězena,“ řekl náměstek státního zástupce.

„Vyhovuje se,“ odsekl soudce Egan. „Domnívám se, že obhajoba již vyčerpala tuto část křížového výslechu a že by měla přistoupit k nějakému dalšímu bodu.“

Mason řekl: „Teď bych vám, paní svědkyně, rád položil

několik otázek týkajících se toho, co se přihodilo v době přepadení. Byla jste na cestě do Vily Lavina č. 2?“

„Ano.“

„Jak jste byla oblečena?“

„Měla jsem na sobě stejné šaty, jako mám teď.“

„A předpokládám,“ řekl Mason nedbale, „že jste měla i stejnou kabelku, jako držíte teď na klíně?“

„Ano.“

Náhle se kousla do rtu. „Ne, to jsem popletla. V době přepadení jsem měla jinou kabelku. Přirozeně tamtu kabelku sebral ten člověk, co nás přepadl, pane Masone.“

„Na okolnosti přepadení si vzpomínáte zřetelně?“

„Ano.“

„Je pan Archer váš dávný přítel?“

„Znám ho už nějakou dobu.“

„Kouří?“

„Myslím, že ano, kouří.“

„Kouřil v době přepadení cigaretu?“

Odvrátila pohled od Masonových očí. Ruku v rukavičce si položila na tvář a řekla: „Počkejte... to nevím určitě.“

„Nebylo to tak,“ řekl Mason, „že když pan Archer zastavil vůz na červenou, dal si do úst cigaretu a naklonil se kupředu, aby stiskl zapalovač vedle volantu, a lupič se přiblížil k autu z levé strany, a proto jste ho neviděla, až když otevřel dvířka?“

Uběhla chvíle ticha.

Soudce Egan pohlédl na hodiny a nepokojně se zavrtěl v křesle.

„Odpovězte na otázku,“ řekl Mason.

„Ach, promiňte. Myslila jsem teď chvilku na něco jiného.“

„Na co jste myslela?“ zeptal se Mason.

Usmála se. „Na tom myslím nezáleží.“

„Tak odpovězte na otázku.“

„Já... promiňte, obávám se, že jsem tu otázku zapoměla. Così mě napadlo.“

Usmála se na porotu a několik fascinovaných porotců se usmálo na ni.

Soudní zapisovatel přečetl monotónně otázku: „Nebylo to tak, že když pan Archer zastavil vůz na červenou, dal si do úst cigaretu a naklonil se kupředu, aby stiskl zapalovač vedle volantu, a lupič se přiblížil k autu z levé strany, a proto jste ho neuviděla, až když otevřel dvířka?“

„Já... já to určitě nevím.“

„Nebylo to tak, že právě, když se pan Archer zase narovnával a držel zapalovač v pravé ruce, že mu lupič strčil revolver před obličej, a když pan Archer zvedl ruce, zapalovač mu vypadl z ruky a propálil díru v čalounění? Můžete se, madam Lavino, podívat na tuto fotografii vozu pana Archera, přejete-li si. Spatříte v polštářování předního sedadla kulatou díru.“

„Já... když o tom tak přemýšlím, pane Masone, myslím, že to tak skutečně bylo.“

„To by se vám bylo skutečně muselo vtisknout do paměti,“ řekl Mason. „Zapalovač, který propálí v polštářování vozu díru, nadělá spoustu kouře.“

„Víte co, pane Masone, zeptejte se na to pana Archera.“

„Děkuji vám za radu, ale já se ptám vás.“

„Mám pocit, že na tuto otázku opravdu nemohu odpovědět.“

„Pročpak ne?“

„Dobrotivé nebe, pane Masone, nejsem kus dřeva, nebo kámen. Jsem citový člověk. Nemůžete očekávat od ženy, která prožije přepadení, že si vybaví každý nejmenší detail.“

„Nejmenší detaily tváře obžalovaného si vybavujete?“

„Nikoliv nejmenší detaily, to ne.“

„Hlavní rysy?“

„Tak nějak.“

„Jakou má barvu očí? Ne, ne, nedívejte se – řekněte pouze jakou má barvu očí.“

„Nevím.“

„Jaké barvy byl jeho oblek, ten večer, ten večer při přepadení?“

„Stejně jako má teď.“

„Jaké šaty měl na sobě, když jste ho viděla na předváděčce?“

„Tytěž – promiňte, to nevím určitě.“

„Když se pan Archer blížil ke křižovatce, na níž se odehrálo přepadení, v kterém byl proud? V tom blíž k chodníku, nebo v tom blíž ke středu vozovky?“

„Vtom... ve středu vozovky.“

„Takže, jestliže obžalovaný otevřel dveře na levé straně,“ řekl Mason, „musel stát...“

„Ne,“ řekla, „odpusťte. To byla moje chyba. Ted' si vzpomínám. Byl to pravý proud, ten nejblíž k chodníku.“

„Kdy se přesně odehrálo přepadení?“ zeptal se Mason

„No přeci 13. září...“

„Ne, já myslím v kolik hodin večer?“

„Bylo... inu, někdy večer.“

„V devět hodin?“

„Nedívala jsem se na hodinky, pane Masone.“

„V deset hodin?“

„Povídám vám, že jsem se na hodinky nedívala.“

„V jedenáct hodin?“

„Promiňte, pane Masone, já... ne, bylo to před jedenáctou, protože obchody zavírají v jedenáct.“

Soudce Egan si odkašlal a řekl: „Nadešla pátá hodina. Přelíčení bude přerušeno do pondělka ráno, do deseti hodin. Během přerušování nechť porotci o případu mezi sebou nediskutují a nedovolí komukoliv, aby o něm v jejich přítomnosti diskutoval, ani ať si nevytvářejí či nevyjadřují jakékoliv názory, dokud jim

případ nebude předán k rozhodnutí. Přelíčení je odročeno.“

Drake si razil cestu k Masonovi proudem odcházejících diváků.

„Tak co?“ zeptal se Mason.

Drake zakroutil hlavou: „Zdrhla.“

„Sakra,“ řekl Mason. „Proti tomu ses měl pojistit.“

„Perry, já ti přísahám... no, já tomu prostě nerozumím. Byl bych přísahal, že s námi ta holka vydrží. Ona svědčit chtěla. Přísahá, že jedinkrát, co někam vezla madam Lavinu, bylo jednou, když ji vezla do města nakupovat, a to bylo odpoledne.“

„A co ten večer, když došlo k přepadení? Kde byla tehdy Inez Kaylorová?“

„Ona neví. Myslí, že byla ve Vile Lavina č. 1. Najisto to říct nemůže.“

„Chceš tím říct, že si nepamatuje, že by mluvila s madam Lavinou o přepadení? Madam Lavina jí neřekla, že byla oloupena a...“

„Ne,“ přerušil ho Drake, „madam Lavina o přepadení vůbec nemluvila, až asi za týden. Proto si je Inez Kaylorová tak jistá, že madam Lavinu z místa přepadení nevezla.“

„Já se zblázním,“ řekl Mason a za chvíli se zeptal: „Je si jistá?“

„Naprosto jistá.“

„Tak ji musíme, Paule, najít. Je to strašně důležité.“

„Pokusíme se,“ řekl Drake. „Já jsem jí řekl, aby čekala, až pro ni přijdu. Asi nás vodila za nos, ale mě by nikdy nenapadlo, že to udělá. Byla to taková otevřená holka a z Las Vegas se mnou přijela bez nejmenší námitky.“

„Máme aspoň úplně novou stopu, po které můžeme teď jít, Paule,“ řekl Mason. „Ať nás tady nevidí porotci stát a mluvit, jako kdybychom pochybovali o výsledku.“

Mason plácl Draka vítězně po rameně a řekl: „Výborně, Paule.

Krásná práce.“

Někteří porotci vycházející ze svých míst hleděli na Masona přátelsky a zvědavě.

Madam Lavina proplula kolem, byla to fešná pětaticátice, sebejistá, k smrti nebezpečná; před porotci, kteří poslouchali, nemohla odolat pokušení dát najevo trošku svého pocitu vítězství.

„Dobré odpoledne, pane Masone,“ řekla sladounce,

„Dobré odpoledne, paní svědkyně,“ řekl Mason stejně zdvořile a dodal pichlavě a významně: „Na shledanou v pondělí ráno.“

Cosí v jeho hlase ji zarazilo. Obrátila se a vrhla naň pohled, jímž se oceňuje a měří nebezpečný protivník. Potom jen s tím jediným krátkým zaváháním odešla ze soudní síně a z pohybu jejích boků bylo patrné, že si je vědoma předností své postavy.

„Zmije v ženské podobě,“ řekl Drake polohlasem.

Mason zamyšleně přikývl.

Mason a Paul Drake odešli ze soudní síně, protlačili se odcházejícími diváky a potom Mason zavedl Paula Draka na druhou stranu ke schodům. „Počkáme, až ten dav trošku prořídne, Paule,“ řekl Mason. „Já to nemám rád, cpát se do plného výtahu a riskovat, že pojedou s nějakým porotcem. Skoro vždycky mě někdo pozná a ptá se mě na ten případ a...“

„Proč nedrží porotu pod zámkem?“ zeptal se Drake.

„To se dělá někdy, když jde o vraždu,“ řekl Mason.

„V takovýchhle případech ale ne. Tady máme nemajetného obžalovaného a obhájce ex offio. Kdyby se dala porota pod zámek, bude řvát jako pavián. Soudce...“

Na Masonovo rameno dopadla těžká ruka.

„Pane Masone!“ zaburácel hlas.

Mason se obrátil a stál proti člověku s rozložitými rameny a hustým obočím, který naň hleděl s těžko skrývanou zlostí.

„Dobrý den, pane Archere, jak se máte?“ řekl Mason.

„Mám vztek,“ řekl Archer, ale usmál se přitom.

„Vážně?“ ptal se Mason.

„Co to má znamenat, zalígrovat mě v tom krcálku? Vždyť já tam fakt zblbnu.“

„Svědci,“ řekl Mason, „podléhají ustanovením jednacího řádu. To znamená, že nesmějí slyšet výpovědi ostatních svědků. Nemají přístup do soudní síně. Díky tomu opatření máme možnost ověřit si, co si každý svědek nezávisle vybaví v mysli, aniž to bylo jakkoliv ovlivněno výpovědí jiných svědků.“

„Ale řečičky!“ řekl Archer. „Houby, to je nesmysl. Já jsem muž činu. Panebože, obchod mi stojí, lidi na mne čekají a já musím všechno nechat a chodit k soudu. Ještě by to nebylo tak špatné, kdybych mohl sedět v soudní síni a poslouchat, o co jde, ale sedět v té zatracené místnosti pro svědky, to je jako za trest.“

„Už to nebude dlouho trvat,“ ujišťoval ho Mason.

„Však už to trvá víc, než je potřebí. Já jsem hovořil s náměstkem státního zástupce, a ten mi řekl, že záleží jenom na vás. Já už jsem v tomhle případě vypovídal. Řekl jsem, co se stalo. Proč nemohu sedět v soudní síni?“

„Protože vás mohou chtít předvolat znovu.“

„No, tohleto řekl náměstek státního zástupce taky, ale ten povídal, že to záleží na vás. Povídal, že kdybyste chtěl souhlasit s tím, že když svědkové skončí výpověď, že mohou zůstat v soudní síni, že to bude dobré a že mě soudce v soudní síni nechá.“

„Jenže s tím já souhlasit nebudu,“ usmál se Mason.

„Proč ne?“

„Protože se v téhle při snažím zastupovat obžalovaného. Domnívám se, že je v jeho nejvyšším zájmu, aby pravidla jednacího řádu byla plně dodržována.“

„Tak podívejte se,“ řekl Archer, „vy zastupujete obžalovaného, vandráka, který nemá vindru, není k ničemu, darebáka, lupiče, já jsem v tomhle městě vážený obchodník. Mám vliv. Já mohu pro advokáta leccos udělat, a taky mu mohu hezky

zatopit. Mně se to, pane Masone, nelíbí. Mně se to moc nelíbí, jak to vedete.“

„Je mi líto, pane Archere.“

„No, tak já si na to došlápnu, aby vám to bylo opravdu líto.“

„To je vyhrožování?“

„Ne, to není vyhrožování... to, k sakru, je! Já si myslím, že vaše jednání je nesmysl. Ono stačí, když člověka přepadnou, přišel jsem o čtyři nebo o pět set dolarů, co jsem měl v náprsní tašce, a o diamantovou jehlici za dvanáct set. Musel jsem jít na policii udělat hlášení, pak mě zatáhli na policii, abych provedl identifikaci při předváděčce. Pak jsem musel jít k soudu svědčit. Už jen čas, co jsem tu ztratil dneska, má větší cenu, než peníze, o které jsem přišel, a než ten případ skončí, tak to by bylo bývalo lepší, kdybych se byl na celou tu záležitost vykašlal.“

„Je mi líto,“ řekl Mason. „To je ovšem nepříjemné, když je pro člověka čas tak drahocenný...“

„No, mě ani tak neštve ten čas,“ řekl Archer trochu obměkčen, „ale já to nemám rád, tvrdnout někde v místnosti pro svědky. Já chci být venku, kde mohu poslouchat, co se děje. Aspoň bych se bavil.“

„To je mi líto,“ řekl Mason. „Mohl byste si vzít knížku a číst si.“

„Knížku!“ ohrnul nos Archer. „Já tam nemohu sedět a číst si knížku. A ty nepohodlné židle, co tam okres dává, mě to ničí sedět tam na těch zatracených židlích. Vstanu, procházím se, pak se jdu kouknout z okna. Jdu nazpátek, posadím se na jednu tu zatracenou, tvrdou, dřevěnou židli. Radši bych vzal tu žalobu zpět, než bych musel ještě dlouho takhle zkoušet.“

„Je mi líto,“ smál se Mason, „ale musím dělat to, co já považuji za nejlepší v zájmu obžalovaného.“

„A vy z té obhajoby nemáte vůbec ani cent?“ řekl Archer.

„Jasně.“

Archer zakroutil hlavou. „To nechápu. Vždyť vy jste jeden z nejznámějších advokátů v širokém okolí. A tady obhájíte člověka zadarmo. A já se svými obrovskými možnostmi vydělávat tu sedím, tvrdnu, čekám, až mě nějaký zatracený právník zavolá. Koukejte, Masone, co kdybychom tu žalobu vzali nazpátek?“

Mason se usmál. „To záleží na státním zástupci. Obávám se, že by to moc neocenil, kdybyste za ním přišel, a řekl mu, že odvoláváte žalobu proto, že váš čas je příliš drahocenný na to, abyste mohl ztrácet na přelíčení, a docela určitě by takový návrh neocenil, kdyby se dozvěděl, že jste ho prodiskutoval se mnou.“

Archer naň chvíli zíral a pak řekl: „Jo, no tak dobře. Vy upovídání právníci musíte mít všechno podle svého. Není divu, že lidé nechtějí chodit k soudu. Koukněte se, Masone, v pondělí ráno mě nechte sedět v soudní síni – když už tu musím tvrdnout. Já si zjistím, jestli bych se nemohl omluvit.“

Mason se usmál, zavrtěl hlavou a obrátil se. „Jdeme, Paule, výťah už je volný.“

Archer stál a díval se na ně, husté obočí staženo a v nazlobených očích určitou dávku úcty.

KAPITOLA 2

Mason, doprovázený Paulem Drakem, si odemkl dveře své soukromé pracovny.

Della Streetová, Masonova osobní sekretářka, vzhlédla od dopisů, které třídila, a netrpělivě se zeptala: „Jak jste dopadl?“

„Na zem,“ ušklíbl se Mason.

„Jak dlouho ten případ bude ještě trvat?“

„Porota by ho měla dostat v pondělí,“ pravil Mason.

„Jak se osvědčila Inez Kaylorová?“

„Ani moc ne.“

„Jak to?“

„Zdrhla,“ řekl Drake.

„Cože?“ vykřikla nevěřicně Della Streetová.

Mason přešel k Blackstonově bustě a nasadil klobouk pěkně švihácky našikmo na mramorovou hlavu. Ucoul, aby posoudil, jak to Blackstonovi sluší, pak přistoupil k bustě a zasunul hlavě klobouk do týla.

„Tak je to správně,“ řekl.

„Jako dítě,“ poznamenal s úsměvem Drake.

„Jasně,“ připustil Mason. „Ale mně je toho staříka vždycky líto. On tu slavnostně sedí v čele právnické úřadovny a nikdy si neužije žádnou legraci. On a tisíce jeho odlitků bylo odsouzeno přemýšlet přísně a bez úsměvu o přítomnosti a s vážnou tváří očekávat budoucnost. Zpříjemněme mu trochu život.“

„Prosím vás, povězte mi o té Kaylorové,“ žádala Della Streetová.

„Obávám se, že to byla nějaká bouda,“ řekl Mason.

„Já tomu nerozumím,“ vyhrkl Drake. „Seděl jsem vedle ní v letadle z Las Vegas. Vypadala sakra na prima holku. Tedy ne, že

by si ji člověk vybral za učitelku do nedělní školy, to ne. Měla svoje za sebou a nesnažila se mi nic namlouvat. Nenamlouvala nikomu nic, včetně sebe. Byla to prostě jenom prima holka.“

„Mluvil jste s ní, šéfe?“ zeptala se Della Streetová Masona.

„Ne. Letadlo přiletělo až po začátku přelíčení. Řekl jsem Paulovi, co má udělat – aby ji vzal do právnické knihovny. Takže když mi dal Paul znamení, že všechno klaplo, tak jsem si myslel, že mám eso v rukávě – no, jenže oni mi to eso přebili trumfem.“

„Člověk by tomu nevěřil, podle toho, jak ses choval, Perry,“ řekl Paul Drake.

„Byl výborný?“ ptala se Della Streetová.

„Byl výborný, Dello. Přinutil ji odpřísáhnout spoustu věcí.“

„Jako co?“ ptala se Della Streetová.

„Pověz jí to, Perry,“ řekl Drake.

Mason se ušklíbl. „Archerův vůz měl v polštáři předního sedadla vypálenou kulatou díru. Namluvil jsem jí, že ta díra vznikla, když Archer při přepadení upustil zapalovač. To ji vyvedlo z míry.“

Della Streetová sledovala Masona, jak si sedá ke stolu. Paul Drake sklouzl do své oblíbené pozice ve velikém vycpávaném koženém křesle a natočil se tak, že kolena přehodil přes jedno vycpané opěradlo a o druhé se opřel zády.

„Jednomu nerozumím,“ vykřikl Drake nedůtklivě. „Co se stalo s tou Kaylorovou?“

„Nevšímejte si mě,“ řekla Della Streetová, „mluvte pořád dál. Až toho hodně napovídáte, já si to dám z těch vašich řečí celé dohromady. Mně to nevadí. Jsem už vlastně pomalu taková, že se mi to líbí.“

Mason se ušklíbl. „No, Dello, všechno šlo tak, jak jsme čekali, až na to, že když jsme se chystali vytáhnout své eso z rukávu a konfrontovat madam Lavinu s Inez Kaylorovou – tak, jsme zkrátka žádnou Inez Kaylorovou neměli, to je to celé.“

„A to je to, co nepochopím,“ řekl Paul Drake. „Když jsi mě, Perry, požádal, abych tu bardámu našel, tak mi to dalo sakra fušku, ale jakmile jsem ji jednou našel, zdálo se, že se celá třese udělat, co má. Propánaboha, vždyť ona sem se mnou vůbec nemusela jezdit. Mohla prostě zůstat v Las Vegas, v Nevadě, ale ona šla dobrovolně a vypadalo to, že chce udělat, co bude v jejích silách, aby věci pomohla.“

„A ona si prostě odešla?“ ptala se Della Streetová.

„Právě. Já jsem ji posadil ke stolku v právnické fakultě, dal jsem jí na čtení právnické knihy, takže kdyby se někdo náhodou podíval dovnitř, musel by si myslet, že je to právnička, která si tam něco hledá pro obhajobu. Vytmavil jsem jí, že si ji Perry zavolá asi během hodiny při odpoledním zasedání, a že ať se děje co se děje, musí zůstat sedět u toho stolku.“

„A když jste pro ni přišel, tak tam nebyla?“ zeptala se Della Streetová.

„Právě.“

„Co vy myslíte, že se stalo?“

„Já nevím.“

„Změní to něco na případu?“

Paul Drake pokrčil rameny. „To záleží na Perrym.“

„No,“ řekl Mason, „já už se tluču do hlavy od té doby, co jsem vypadl ze soudní síně.“

„Proč?“

„Protože jsem se uchýlil od dobrého, základního, osvědčeného způsobu výslechu, podle selského rozumu.“

„Houby ses uchýlil,“ řekl Paul Drake. „Celou si ji poplet na běžné materii. Co ty myslíš, Perry, že se sakra stalo?“

„Na to je moc brzo, dělat nějaký závěr, ale moc se, Paule, nediv, jestli madam Lavina v tom voze při přepadení nebyla.“

Drake přehodil nohy, aby si mohl sednout v křesle rovně. „Nebyla ve voze! Aha, ty myslíš, že nebyla ve voze Inez

Kaylorové?“

„Já myslím, že nebyla ve voze Rodneyho Archera.“

„Ale Perry, ta tam musela být. To si cucáš z prstu.“

Mason se v zamyšlení mračil. „Rodney Archer mohl mít ve voze nějakou jinou ženu. Dejme tomu, že to byla žena, o níž by nechtěl, aby se vědělo, že s ní byl. Když telefonoval na policii, zavolał nejdřív do Vily Lavina č. 2. Madam Lavinu znal velmi dobře. Řekl jí, že je v rejži, a požádal ji, aby mu dosvědčila, že s ním byla ve voze. Řekl jí, že detaily jí dodá později. Pak zavolał policii a mezitím provedl opatření, aby se zbavil té ženy, která s ním skutečně byla v autě.“

„Jaký princip křížového výsledku jste téměř přehlédli?“ zeptala se Della Streetová Masona.

Advokát odstrčil otáčecí židli od stolu a nešťastně zavrtěl hlavou.

„Na to jsem zvědav,“ řekl Paul Drake.

„Nikdy, nikdy, nikdy nevyslýchat svědka tak, jak čeká, že ho budou vyslýchat,“ řekl Mason. „Tahle žena byla pořád připravena mě bodnout, jak jen jsem jí dal trochu příležitosti. Rychle jí to myslí, je ďábelsky chytrá a atraktivní. Každou mou otázku zkroutila tak, aby mohla mého klienta přibít na kříž.“

„Pročpak byla vůči vašemu klientovi tak tvrdá?“ zeptala se Della Streetová.

„To je právě to,“ řekl Mason. „Ona nebyla.“

„Já myslela, že říkáte, že byla.“

„Nikoliv vůči mému klientovi,“ řekl Mason. „Snažila se, aby každá výměna otázek a odpovědí mezi námi dopadla pro mne co nejhůř, abych se stáhl a nechal výsledku.“

„Proč?“

„Protože měla Achillovu patu.“

„A kde?“

„To je to. Měla ji, a já si to vysvětluji tím, že tam tehdy

nebyla.“

„Ale proč tedy potom...“

„Snaží se krýt ženu, která tam byla ve skutečnosti,“ řekl Mason.

„A vy jste ji chytil?“

„Myslím, že jsem ji vystrašil,“ připustil Mason. „Prvním základním pravidlem křížového výslechu je, začít se svědka vyptávat jako v rozhovoru, zdvořile a přátelsky, na nějakou drobnost, kterou si svědek moc nerozmyslel a nepředpokládal, že by se ho na ni někdo ptal. Pokud se člověk chová přátelsky a zdvořile, nepokazí si nic, jestliže jsou odpovědi nepříznivé, ale když odkryje nějakou slabinu, může jí rychle využít a těžit z ní. Tím způsobem se dá svědek vyslýchat tak, že se nedá nic ztratit a všechno získat. Lidská paměť je záludná věc. Když člověk skutečně zažije přepadení nebo vidí vraždu nebo něco podobného, vybavují se mu neustále dramatické vrcholy té příhody, snad tisíckrát za hodinu. Kdykoliv začne myslet na to, co se stalo, nevšímá si moc toho, co tyto dramatické vrcholy spojuje. Běžnější záležitosti se v jeho myšlení zmenší, potlačeny tím zajímavějším. Například, když je člověk svědkem toho, že je někdo zastřelen, vidí stále útočníka, jak míří revolverem a mačká kohoutek. Vidí pořád, tisíckrát, jak se oběť zapotácela a padla, ale kde bylo zaparkováno auto, jestli svítilo slunce nebo jestli bylo zataženo, to se mu vybaví snad čtyřicetkrát, padesátkrát nebo možná vůbec ne. Pokud se týká lidské paměti, není tu, krátce řečeno, rozumová rovnováha. Když pak člověk přijde k soudu a snaží se pospojovat si všechny ty události, velmi pravděpodobně bude rozumově vysvětlovat určité věci, o nichž se domnívá, že se musely stát. Ty věci se možná nikdy nestaly.“

„To ale nebyl případ madam Laviny?“

„Ne,“ řekl Mason, „kdybych byl ale opravdu odborně sledoval taktickou linii křížového výslechu u ní, byl bych tu Achillovu patu

našel trochu dřív.“

„Myslíte, že ví, z čeho ji podezíráte?“

„Skoro si myslím, že ví,“ řekl Mason zamyšleně. „Je chytrá.“

„Proč vůbec musí toho klienta obhajovat ex offio Perry?“ zeptal se Drake nazlobeně Delly.

„Protože Perry byl právě náhodou u soudu, když mu byla publikována žaloba; ten člověk právě prohlásil, že nemá peníze na zaplacení právníka a že se necítí vinen, tak soudce ustanovil Perryho jako jeho obhájce ex offio,“ řekla mu.

„Měl už někdy nějaký malér?“ ptal se Drake.

„Neměl,“ řekl Mason. „Rejstřík má čistý. Vůbec má čistou minulost. Je na penzi a bydlí v zaparkovaném trajleru. Má malý důchod a z toho žije.“

„Kolik je mu?“

„Jedna nebo dvaapadesát.“

„To šel do penze dost brzo, ne?“

„Byl obchodním cestujícím. Nervově se zhroutil po nějaké automobilové nehodě, a už se nemohl dostat znovu do tempa. Byl přepracován a ta nehoda ho úplně vyřídila.“

„Jak se zapletl do toho případu, Perry?“

„Ten člověk, co hlídá to parkoviště, zřejmě vyvážel odpadky z popelnic, které patří k jednotlivým trajlerům, a uviděl ve smetí pánskou náprsní tašku a dámskou kabelku. Odnesl je na policii. Byla to Archerova taška a madam Lavina identifikovala kabelku. Policie promluvila s obžalovaným a sebrala ho.“

„A ty jsi mě poslal do Las Vegas v Nevadě lovit tu Kaylorovou pro případ, který máš přidělen ex offio a z kterého nemáš ani floka?“

„Jasně, že poslal,“ řekl Mason. „Když zastupuju nějakého člověka, tak se za něj rvu.“

„I když na to musíš dopláctet z vlastní kapsy?“

Mason se ušklíbl. „Právník nemá poměřovat své bojové

schopnosti nebo své služby velikostí svého výdělku. Paule, tak teď potřebuju, abys našel Inez Kaylorovou. Odešla z právnické knihovny někdy během posledních dvou hodin. To je jediný náskok, který před tebou má. Jak vypadá, víš. Máš její fotografie. Najmi si, kolik lidí potřebuješ, a dej se do toho.“

„To může být pěkně drahé,“ varoval Drake.

„Já jsem se tě neptal, co to bude stát,“ řekl mu Mason. „Já chci mít Inez Kaylorovou a musím ji mít do pondělka do rána. Jednou jsem tuhle bitvu začal, a tak ji taky dokončím.“

KAPITOLA 3

Toho večera ve tři čtvrti na deset vpadl Perry Mason do kanceláře Paula Draka, kývl na telefonistku v telefonní ústředně a zeptal se: „Je tu Paul?“

„Je, pane Masone. Snažil se vás nějak stihnout.“

„Řekl jsem mu, že se zastavím,“ řekl Mason.

„Já vím, ale on si myslel, že vás stihne s informací, kterou byste třeba měl rád ještě dřív.“

Mason prostrčil prsty k patentnímu zámku na druhé straně vrátek, která vedla do chodby, a řekl: „Dobře, tak já se na něj půjdu podívat.“

Telefonistka kývla, zapojila Drakovu linku a řekla: „Jde vás navštívit pan Mason.“

Mason šel chodbou lemovanou malinkými kanceláři jako mezi králíčími kotci, až došel ke dveřím označeným „Paul Drake“ na konci chodby a otevřel je právě ve chvíli, kdy Drake zavěšoval telefon.

„Sakra, Perry, že jsem se tě nahledal.“

„Co se stalo?“

„Našli jsme Inez Kaylorovou.“

„Nepovídej! Co se s ní stalo? Proč odešla?“

„Posaď se, Perry. Nevypadá to moc pěkně.“

„Jak to?“

„Obávám se, že nás vypekla.“

Mason o tom tiše a zamyšleně chvíli uvažoval a pak řekl: „Když nás vypekla, tak se, Paule, nedá nic dělat.“

„Mohli bychom ji přesvědčit, aby si to ještě rozmyslela.“

„Jestli je taková, že tě dokáže vypéct, tak nám její svědectví nepomůže. Kde je, Paule?“

„Zpátky ve Vile Lavina.“

„Číslo 2?“

„Ne, číslo 3.“

„Co dělá?“

„Bardámu.“

„Jak jste našli?“

„Normálně. Věděli jsme, že se tím živí. Měli jsme docela dobrou fotografii a výborný popis. Najel jsem na to s kupou lidí, aby si oklepli lehčí slečny a lidi, co vystupují po nočních podnicích. Ti všichni drží dost pohromadě, víš.“

„A někdo vám naznačil, že je ve Vile Lavina č. 3?“ zeptal se Mason.

„Právě že ne,“ řekl Drake, „to je ta legrace. Jeden z mých lidí šel do Vily Lavina č. 3 za nějakými dívkami zjistit, jestli nevědí něco o Inez a, člověče, ona tam Inez zrovna dělala.“

„Víš to určitě?“

„On ji viděl,“ řekl Drake. „Jmenuje se Kaylorová. Obrázek i podpis se shodují. Můj pracovník tvrdí, že to není nikdo jiný. Bardámy užívají ovšem falešná jména, pokud jde o kšeft. Tahle holka vystupuje pak s křestním jménem Petty a o příjmení se stejně nikdo nestará, ale je to určitě Kaylorová. Telefonoval mi před půlhodinou. Od té doby se tě snažím stihnout.“

„Pozval jsem Dellu na večeři,“ řekl Mason. „Řekl jsem ti, že sem zaskočím po deváté.“

Drake se podíval významně na hodinky.

Mason se ušklíbl. „No dobře, Paule,“ řekl, „večeře byla dobrá a den to byl těžký. Myslím, že si s tou dívkou dojdou promluvit sám. Kde je madam Lavina?“

„Asi v některém svém podniku. V čísle 3 není. To jest, nebyla tam, když jsem mluvil se svým agentem naposled.“

„Máš nějaký obrázek té dívky, který bys mi mohl půjčit?“ zeptal se Mason. „Abych ji poznal.“

„Ano. Můj agent tam ještě je.“

„No, řekni mu, ať pracuje dál,“ řekl Mason. „Bylo by asi lepší, kdyby se se mnou nespojoval, až tam přijdu. Kdo to je?“

„Je poměrně nový, ale zajistil jsem se tak, že všichni, kdo tenhle případ dělají, nosí červený karafiát. To pro případ, že bych potřeboval v rychlosti soustředit síly a někoho sledovat. Podle toho se agenti navzájem poznají.“

„To je dobrá myšlenka,“ řekl mu Mason. „Kdy budeš se svým člověkem zase ve spojení?“

„Telefonuje každou půlhodinu.“

„Řekni mu, že jsem na cestě tam. Řekni mu, ať se mnou nenavazuje kontakt. Kdyby odešla, ať z ní nespustí oči.“

„Na stopování bych měl mít dva lidi,“ řekl Drake.

„Správně. Pošli tam ještě jednoho agenta. Dej na to dva lidi, dokud ti neřeknu něco jiného. Ví ta Kaylorová, kdo jsem?“

„Zná samozřejmě tvé jméno a viděla asi fotografii.“

„Ale u soudu mě neviděla?“

„Ne. Přivezl jsem ji z Las Vegas, pak jsem ji vzal do právnické knihovny. Tam jsem ji usadil, a šel jsem do soudní síně čekat na tvoje znamení. Řekla mi, že tě nikdy neviděla.“

Mason řekl: „Když jsem uviděl tvoje znamení, že je všechno v pořádku a že ta dívka je k maní, opravdu jsem si myslel, že všechno jde, jak potřebuji. Z toho je vidět, jak se člověk snadno mýlí. Tak dobře, Paule, dej mi její obrázek. Jdu tam a promluvíím s ní.“

„A já ji mám sledovat, kdyby odtamtud odešla?“

„Jistě. Dej na to dva lidi. Jestli potřebuješ, tak tři. Dokud ti neřeknu, abys toho nechal, tak ji sleduj.“

„Záleží ti na tom, aby nevěděla, že ji někdo sleduje?“

„Vělice. Musí to být úplně potajmu.“

„To jsem chtěl vědět. Je to tak dražší.“

„A jistější,“ řekl Mason. „Na shledanou, Paule.“

„Jak na to půjdeš?“ zeptal se Drake. „Vysypeš jí to rovnou naplno?“

„Hned ne,“ řekl Mason. „Jdu tam jako bohatá kavka utrácet peníze. Pokusím se sníst ještě jednu večeři. Podle toho, jak mě je, myslím, že to půjde. Když mám za sebou den u soudu, mám hlad jako vlk.“

„Až se s ní dáš dohromady, tak už nebudeš chtít, abychom ji sledovali, že ne?“

„Těžko říct. Ať tvoji lidé pracují, dokud je neodvolám. Když odejde se mnou, sledujte nás oba dva.“

Mason vyšel z Drakovy kanceláře, sjel výtahem na ulici, nastoupil do vozu a jel rychle uprostřed večerního dopravního ruchu, až se dostal na hlavní ulici, která vedla k severu. Sešlápl pedál, až se ručička tachometru chvěla na rychlosti o 15 kilometrů vyšší, než dovolovaly dopravní předpisy.

Hustě obydlenou čtvrť nechal za sebou a po několika kilometrech zabočil k zářícímu červenému neónovému nápisu VILA LAVINA Č. 3.

Vrátný zaparkoval Masonovi vůz a dal mu lísteček s číslem. Mason vešel, dal si do šatny klobouk a vrchnímu dal pět dolarů za dobrý stůl. Na hodinkách měl deset hodin dvacet jedna minut.

Vrchní hleděl na Masona s výrazem, jímž je všude oceňována štedrost.

„Jste sám?“ zeptal se.

Mason přikývl.

Vrchní se malinko zašklebil. „To je hanba.“

„Že ano?“

„Dá se to napravit.“

„Když budu potřebovat, dám vám znamení,“ řekl Mason.

„Jakmile mi dáte znamení, jdu na věc,“ slíbil vrchní a dovedl Masona ke stolu na okraji parketu, a jenom asi metr od malého zvýšeného stupínku, který tu sloužil jako jeviště.

Všechno v tom baru vyjadřovalo schopnost madam Laviny vytvořit ono nezachytitelné cosi, známé jakožto „atmosféra“.

V některém baru investují tisíce dolarů do vybavení, programu a reklamy, a přece tomu chybí to něco, co přitahuje zákazníky. Lidem se tam prostě nechce.

V jiném baru se atmosféra nějak bůhvíjak vytvoří za daleko menší peníze. Přijdou slavné osobnosti. Známí lidé tam jdou strávit večer, dávají si jednu rundu za druhou a na tom majitelé vydělávají slušné peníze. Z takového místa přímo vyzařuje život, individualita. Stane se módou, dát se tu vidět za stolem.

Žádné kouzelné zaklínadlo na vytvoření atmosféry neexistuje. Někteří odborníci tvrdí, že atmosféra je výsledkem postupného růstu a nedá se, stejně jako individualita člověka, nijak naplánovat. Jsou však i takoví, kteří tvrdí, že atmosféra může být výsledkem dobrého plánování.

Madam Lavině se podařilo vytvořit onu velice výnosnou atmosféru ve všech třech Vilách Lavina. Vila Lavina č. 1 měla dostihové publikum. Vila Lavina č. 2 si okupovala lidi od literatury a filmu. Vila Lavina č. 3 byla pro bohémy z řad výtvarníků a pro novináře. Říkalo se, že umělci a literáti, kteří se tu stali stálými hosty, dostávají příslušnou slevu a že se od nich žádá, aby za stoly, jež tu měli vyhrazeny, pobývali co nejdéle. Na oplátku stávali se tak tito umělci známějšími a k atmosféře podniku přispívali necudnými malbami po zdech, pikantními kresbami a karikaturami i kluzkými epigramy, v nichž se spojoval účín oblíbených obrázků hezkých slečen s pikantním humorem.

Každý ze tří barů se pečlivě staral o svoje normální zákazníky. Turista, návštěvník pamětihodností, společnost, která se poněkud nesměle odvažila do oblastí bohémy, aby se s neomalenou zvědavostí podívala na „slavné lidi“, byla pečlivě a zdvořile obsloužena, ale držena přísně zvlášť.

Takovým lidem bylo dovoleno, aby se podívali na známé

osobnosti. Číšníci měli dokonce ve zvyku špitnout jména těchto slavných osobností, říci, o koho jde, kterážto metoda byla nejen zajímavá pro běžného hosta, jenž tu večerel, ale nebyla v žádném případě nepříjemná ani slavným osobám, které tak byly víceméně stále pod dohledem uctivých a zvědavých očí.

Mnohý umělec vděčil za svou slávu svědomitému a pečlivému šepotu číšníků ve Vile Lavina č. 3. Když takový umělec přispěl zvlášť pěkným uměleckým dílem na stěnu baru, nebo snad přičinil něco zvlášť humorného na zdi toalet, ukazovali ho číšníci zvlášť pečlivě lidem, kteří tu byli na večeři a kteří sem byli zlákáni zvědavostí a snahou nasát do sebe „atmosféru“.

Především však vděčila madam Lavina za svůj úspěch tomu, jak dovedla použít správný odstín necudnosti, aniž se jí celá záležitost vymkla z ruky.

Méně ctihodné podniky měly slečny, které nejdřív vystupovaly ve striptýzu a pak se vmísily mezi obecnstvo a hledaly příležitost, jak se nalepit na nějaké ostré hochy, kteří si vyrazili na tah, a jak povzbudit pití, z něhož měly provizi.

Něco takového by madam Lavina nedopustila. Kdo u ní vystupoval v programu, vystupoval v programu. Její bardámy měly vážnou tvář a neobyčejně svůdnou postavu a šaty.

Madam Lavina prý jednou řekla: „Bardáma musí mít tři vlastnosti: nevinný obličej, nemravné tělo a pod svůdnými šaty nic než oblé tvary.“

Madam Lavina pracovala v elegantních předměstích, v pečlivě vybraných oblastech.

Mason seděl u svého stolu ve Vile Lavina č. 3 a odhadoval lidi v jídelně.

U dlouhého stolu sedělo asi dvacet stálých hostů, kteří byli zabráni do živé, trošku alkoholické diskuse. Tito lidé zřejmě povečeřeli už dříve a teď pili kávu, likéry a byli připraveni strávit večer ve veselé společnosti. Jejich stůl číšníci přísně opomíjeli a

přicházeli pouze na zavolání.

Ostrý kontrast mezi obsluhou u tohoto stolu a tím, jak číšníci zdvořile naznačovali běžným hostům hodnotu prostoru, který hosté zabírali, byl známkou toho, že skupina je součástí atmosféry, které se madam Lavina snažila dosíci a která se jí tak dobře vyplácela.

Několik stolů bylo volných, ale většinou bylo plno a Mason věděl, že zůstane plno hluboko přes půlnoc.

Odhalit profesionální bardámy bylo obtížné. Byly nenápadné a nijak zákazníkům nenadbíhaly.

Když však začala hudba hrát, uviděl Mason, který hleděl na páry na parketě, dva muže, kteří předtím spolu večereli, jak tančí s mladými, půvabnými dívkami. Když tanec skončil, pozoroval Mason, jak se ty dvě dívky připojily k mužům u stolu. Byly srdečné, půvabné, diskrétní a stěží rozeznatelné od kterékoliv z ostatních půvabných mladých žen, které byly u baru.

Mason zachytil pohled vrchního. Ten přispěchal k Masonovu stolu.

„Je tu dneska večer Petty?“ zeptal se právník.

Vrchní malinko zvedl obočí. „Vy znáte Petty?“

„Znám někoho, kdo zná Petty.“

„Momentálně tu není, ale možná, že bych ji našel,“ řekl vrchní a pečlivě upřel oči na ubrus.

„Pozval bych ji na skleničku, kdyby byla ochotna přijít,“ řekl Mason a strčil mu do ruky dalších pět dolarů. „Ty první byly za stůl. A tyhle, abyste našel Petty.“

„Obhlédnu to, a zjistím, jaká je situace,“ slíbil vrchní. „Možná, že to bude chvíli trvat.“

Mason si objednal pečlivě vybrané jídlo, jímž naznačil, že chce to nejlepší a na ceně že mu moc nesejde.

Jídlo mu přinesli, advokát se v klidu najedl a v zamyšlení, ne příliš pozorně, hleděl na páry na parketě. Díval se na program,

který byl zřetelně lepší než průměrný program v baru.

Ani nepozoroval, že se k němu někdo blíží, až když si náhle uvědomil, že ho pozoruje mladá žena štíhlé, pružné postavy s tak temně hnědýma očima, že panenku nebylo možno rozeznat, a skoro neznatelně se usmívá. Když zjistila, že se na ni Mason dívá, šla k jeho stolu, kráčela pomalu, takže pod přiléhavými šaty, které měla na sobě, vynikly všechny linie její postavy.

Mason odstrčil židli. „Petty?“

Usmála se a podala mu ruku. „Dobrý večer,“ řekla. „Jsem ráda, že vás poznávám. Už jsme se někdy setkali?“

Mason obešel stůl, aby ji usadil. Téměř okamžitě se nad nimi skláněl pozorný číšník a Petty si objednala whisky se sodovkou a určila si přesný druh dvanáct let staré skotské whisky.

Mason se posadil a hrál si se šálkem na kávu; věděl, že ho mladá žena pečlivě odhaduje.

„To jsem hrozně rád, že jste se nade mnou smílovala,“ řekl. „Byl jsem dnes večer tak sám. Večeřet sám není moc příjemné.“

Usmála se na něho. „Už nejste.“

„Je mi velkou ctí,“ řekl Mason. „Štěstí, které se na mne usmálo, mi naprosto vynahrazuje ty osamělé hodiny, které jsem strávil v první fázi večera.“

„Ptal jste se po mně podle jména?“

„Ano.“

„Jak to?“

„Slyšel jsem o vás,“ řekl Mason. „Neměla jste kdy?“

Zavrtěla rychle hlavou a potom, za chvíli, řekla: „Ne, nebyla jsem tu. Byla jsem... už jsem odešla domů.“

Mason nic neřekl.

„Sama,“ dodala.

Mason nedal na obličeji nic znát.

Trochu uklidněna dodala: „Ráda bych věděla, jak jste se o mně dozvěděl?“

„Jeden můj přítel o vás věděl.“

„Já tu nejsem dlouho.“

„To mi naznačil.“

Usmála se. „Vy nejste moc povídavý, že ne?“

Číšník jí přinesl pití. Mason se jí uklonil a ona naň pohlédla přes okraj skleničky vážnými očima, které byly zastřeny něčím, co v tuto chvíli nebylo možno odhalit.

Byla vysoká a půvabná, měla dlouhé řasy a vlasy tak hnědé, že se narudle jen leskly. Ústa měla pečlivě nalíčena rtěnkou, takže to pořád vypadalo, že se užuž začne usmívat, i když v očích měla pohled vážný.

Program skončil a hudba začala hrát k tanci.

Mason pozvedl obočí v němé otázce.

Její kývnutí bylo téměř neznatelné.

Mason odstrčil svou židli a za chvíličku byla v jeho náruči a pluli po parketě.

Několik vteřin tančili tiše a pak ona řekla: „Vy skutečně jste tanečník!“

„Právě jsem si myslel,“ řekl jí Mason, „že je to jako kdybych plul parketem s vílou v náručí.“

Zasmála se a na okamžik se přivinula k němu. Pod záhyby šatů cítil Mason každou částičku jejího chvějícího se těla. Bylo zřejmé, že šaty, taneční střevíce a punčochy je to jediné, co má na sobě.

„Vy tančíte ráda, že?“ řekl Mason.

„Strašně,“ řekla a pak dodala trošku roztouženě: „S někým... já... já netančím ráda s každým.“

Znovu ztichla a cosi v rytmu jejího těla naznačovalo, že se alespoň na chvíli poddala hudbě.

Když se vrátili ke stolu, hleděla zkoumavě na Masona.

„No,“ řekl Mason.

„Jste zvláštní,“ řekla.

Mason se zasmál. „Neříkají tohle muži většinou vám?“

Mávla lehce a netrpělivě rukou. „Nehrajme si se slovíčky.“

„Prosím, rád souhlasím,“ řekl jí Mason.

„Jste zvláštní. Jste silný a drsný a mužný, ale nejste žádný ostrý hoch.“

„To má být lichotka?“

„Tak jak já to myslím, je to lichotka.“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason.

Avšak ona ztichla.

Mason zachytil pohled číšníka a pokynul mu, aby přinesl novou skleničku.

„Není zapotřebí,“ řekla. „My nejsme žádné ty laciné dámičky.“

Číšník se naklonil nad Petty. „Totéž?“ zeptal se.

Kývla a řekla: „Udělej mi slabou, Charlie.“

Číšník se obrátil k Masonovi. Mason si objednal dvojité pětadvacetileté brandy.

Když číšník odešel, řekla: „My tu nikoho nenutíme pít.

My tu nepracujeme na provizi.“

„To je zajímavé,“ řekl jí Mason. „Jak tu vůbec pracujete?“

„Ne tak, jak si většina lidí myslí.“

Mason nic neříkal.

Řekla: „Jsme atmosféra. My jsme skutečné bar dámy.“

„Kolik vás je?“ zeptal se Mason.

„To je různé,“ řekla s úsměvem a potom dodala: „Většinou se s námi schůzka smlouvá předem, ale když sem lidé zajdou a jsou tak sami a... milí, mohou mít někoho, s kým si zatančí a promluví. Madam Lavina si myslí, že osamělý člověk v každém případě kazí zábavu, a ve Vile Lavina si nepotrpí ani na kažení zábavy, ani na ostré hochy.“

„Na hlučnou zábavu si tu zřejmě nepotrpí taky.“

„Ona chce, aby se lidé chovali přirozeně. Chce, aby se pobavili, ale nemá ráda řvouny. Chce, aby si... ona je svým

způsobem geniální.“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

Petty se rozsvítil obličej, když začala mluvit o madam Lavině. „Dávají po ní pozor. Zavřeli by to tady od minuty, kdyby překročila míru. To jest, kdyby příliš překročila míru.“ Mason kývl a koutky úst se mu zachvěly v letném úsměvu.

„Nedělní škola na výletě to tady ovšem taky není,“ pospíšila si Petty. „Madam Lavina má atmosféru, spoustu atmosféry. Lidi, kteří chtějí vidět slavné osobnosti, je tu mohou vidět. Ti lidé tamhle u toho dlouhého stolu jsou velice, velice zajímaví. Ten člověk s těmi tmavými vlasy a kostěnými brýlemi v čele stolu, co teď mluví a gestikuluje rukama, to je úžasný umělec. To je ten, co namaloval obraz té dívky a plotu z ostnatého drátu. Ta dívka vedle něj je velice zajímavá modelka, která je moc známá. Říká se, že žije s...“

„Pro mě nemusíte probírat celý katalog,“ řekl jí Mason. „Mě ta atmosféra nezajímá.“

„A co vás zajímá?“

„Teď mě zajímáte vy.“

Zavrtěla hlavou a řekla: „Já nejsem volná.“

„Jste tady, ne?“

„Ale nejsem volná.“

„Na to jsem se neptal,“ řekl Mason. „Já jsem docela spokojen.“

Ještě jednou na něj zkoumavě pohlédla a řekla: „Vy jste opravdu zvláštní... a milý.“

Orchestr zase spustil a ona znovu tančila s Masonem. Tentokrát dala do svého tance přirozené teplo. Dovolila Masonovi, aby ji přitiskl, a on cítil náraz pevných mladých stehů a vlnění pružných svalů v pase pod šaty.

„Dobře,“ řekla, když hudba skončila. „Budete se mi líbit. Líbíte se mi.“

„A jak tomu rozumím,“ řekl Mason, „to úplně mění celou situaci.“

Setkala se s jeho pohledem a řekla: „To pro mě zásadně mění celou situaci. Já se k téhle práci moc nehodím. Nikdy k lidem nejdu, dokud si je pořádně neodhadnu.“

„Vy jste si mě prohlédla, než jste sem přišla?“ zeptal se Mason.

„Ovšem.“

„To mi lichotí.“

„Jak vám mám říkat?“

„Perry.“

Na čele jí naskočily vrásky. „To je poněkud neobvyklé jméno.“

Mason na ni pohlédl. „Náhodou je to moje pravé jméno. Navíc nejsem ženatý. Zajímají mě lidé a nejsem z těch, co si rádi honí triko.“

„Vás zajímají lidé?“

„Momentálně vy.“

„Ráda s vámi tančím.“

„Tančíte božsky,“ řekl Mason. „Máte v sobě něco, ten obratný přístup k tomu, který...“

„Dělám to profesionálně,“ řekla, jako by tím o tom končila diskusi, a po chvíli významně dodala: „Myslím tanec.“

„Líbí se vám to?“ zeptal se Mason.

„Tančit, ano,“ řekla a pak za chvíli dodala: „Dělat to profesionálně – to ne.“

„Proč?“

„Je s tím spojena spousta věcí.“

„Jako co?“

„Musím vám to povídat?“

„Zrovna jsem si tak myslel, co asi všechno musíte snášet.“

„Spoustu věcí.“

Mason se usmál. „No, zřejmě si na živobytí musíte vydělat a předpokládám, že dostáváte určité procento kompenzace...“ Pozvedl ruku, aby upoutal pozornost číšníka.

Pohnula rukou. „Neobjednávejte další pití.“

„Proč?“

„Já nechci.“

„Co chcete?“

„Chci ještě tančit.“

Tančili ještě dvakrát. Tančila těsně u něho, občas k němu vzhlédla, občas držela hlavu tak, že se čelem opírala o jeho bradu. Během druhého tance se zdálo, že přemýšlí.

Když ji Mason doprovázel zpět ke stolu, řekl: „Pálí mě svědomí. Doposavad jste se mnou nadarmo utrácela čas.“

„Bavím se.“

„Musíte přece s Vilou Lavinou mít nějakou smlouvu, podle níž se vám kompenzuje čas a...“

„Chcete někam jít?“ zeptala se.

„Kam?“

„Kde se něco děje a je tam zábava.“

Mason se na ni pátravě zadíval: „Trvalo vám to, než jste s tím přišla, že ano, Petty?“

Pohlédla mu do očí, a řekla: „Ano.“

„Jste vždycky taková bázlivá?“

„Ano. Ale když se do toho dám, tak nepovolím.“

„Tudíž?“ zeptal se Mason.

„Tudíž pozvání pořád platí.“

„Jdeme,“ řekl jí Mason.

Pokynul číšníkovi, zaplatil účet, dal spropitné dívce v šatně za kabát a za klobouk, dovedl Petty k jízdni dráze, pohlédl na hlídače aut a kývl.

Dívka zavrtěla hlavou a odmítla příkaz obsažený v kývnutí.

„Váš vůz není zapotřebí. Jede se mým.“

Mason vytáhl obočí.

„Všecko je v pořádku,“ řekla. „Eddie, prosím vůz.“

Hlídač aut přikývl. Obrovská černá limuzína vplula ke vchodu. Šofér v uniformě svižně vyskočil a otevřel dveře.

Petty mu s úsměvem poděkovala. Mason jí pomohl do vozu a následoval ji. Těžké dveře se zavřely.

„Co teď!?“ zeptal se Mason s tázavým výrazem.

„Někam pojedem.“

„Domnívám se,“ řekl Mason, a podíval se na hodinky, „že v tuto chvíli už víte, kdo jsem, a že tohle všechno je v duchu zvláštní pozornosti, kterou...“

„Ne,“ řekla. „Je mi jedno, kdo jste. Jste prostě milý.“

Uchopila černou hedvábnou šňůrku a zatáhla. Tmavé záclonky sklouzly přes okna, takže nyní byli naprosto uzavřeni v soukromí. Sklo mezi prostorem řidiče a zadní částí vozu bylo opálové. Zadní okno vozu bylo zakryto záclonkou. Postranní záclonky, které se spustily přes okna, když dívka zatáhla za šňůrku, uzavíraly jakýkoli výhled.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Mason.

Naklonila se, stulila se mu pružně do náručí a přitiskla se k němu celým tělem: „Vám se nelíbí soukromí?“ zeptala se.

Mason se zasmál a objal ji kolem ramen jednou rukou. Potom, za chvíli, jí položil ruku kolem pasu.

Přitiskla se k němu ještě víc a Mason jí přejel rukou po hladkém povrchu šatů a hledal, zda by se v oděvu dala ukrýt drobná zbraň.

Uvědomil si, že by se pod sametovou hladkost tohoto jediného oděvu dala stěží ukrýt poštovní známka.

Vůz veplul do dopravního ruchu a jemně se pohupoval.

„Kam jedeme?“ zeptal se Mason.

„Někam. Copak se vám nelíbím?“

„Líbíte.“

„Tak proč jste přestal?“

Mason se zasmál. „Hledal jsem revolver nebo nůž.“

„Ale jen po jedné straně,“ řekla. „Zkuste to taky na druhé.“

Obrátila se. „Pokračujte,“ vyzvala ho. „Zkuste to na téhle straně.“

„Ne,“ řekl Mason. „Jediná zbraň, kterou máte, je ta, kterou vám dala příroda.“

Zasmála se a znovu se k němu přitiskla, potom mu položila hlavu na rameno. „Proč jste se ptal po mně?“

„Slyšel jsem, že jste správné děvče.“

„Kdo vám to řekl?“

„Jeden kamarád.“

„Já takhle s každým nejezdím. Většinou jenom tančím a to je všechno.“

„Líbí se vám ta práce?“

„Moc ne.“

„Máte ráda madam Lavinu?“

„Je hrozně milá. Má báječné porozumění a ohled. Ona té práci dává smysl.“

„Setkáte se s mnoha lidmi?“

„Dost.“

Dlouho bylo ticho.

Petty se zavrtěla.

„Vy jste opravdu zvláštní.“

„Tak kam jedeme, Petty?“

„Někam.“

„Kam někam?“

„Uvidíte.“

Mason se trochu pohnul. Držel ji rukou tak, že se bokem skoro dotýkali. Konečně se zeptala: „To je všechno?“

„Ano,“ řekl Mason.

Na chvíli ztuhla, pak povolila a zůstala bez pohnutí

takovou dobu, že měl Mason pocit, že snad usnula.

Limuzína náhle zpomalila, ostře zabočila, projela zřejmě jakýmsi úzkým průjezdem, vjela na nějaké širší prostranství, zastavila, poněkud couvla, potom znovu popojela a zastavila.

Dívka sáhla po hedvábné šňůrce a znovu za ni zatáhla. Záclonky vyjely vzhůru. Mason viděl, že stojí na parkovišti, zřejmě v zadním traktu nějaké budovy. Byl tu vlhký pach neuklizených dvorů a lehký zápach po smažící se cibulce. Nikde nesvítla žádná světla.

Pohlédl na hodinky. Cesta trvala dvacet dvě minuty.

Řidič otevřel dveře a postavil se do pozoru. Mason vystoupil a pomohl Petty ven.

„Co teď?“ zeptal se.

„Klobouk a kabát si nechte ve voze,“ přikázala mu.

Vedla ho po třech schodech vzhůru na neosvětlenou verandu, otevřela skleněné dveře, zastrčila klíč do zadních dveří, odemkla je a otevřela.

Malá, patnáctiwattová žárovka dávala slabé osvětlení. Bylo vidět schodiště vedoucí vzhůru.

Petty pokynula Masonovi, aby zavřel dveře, a položila ruku na dřevěné zábradlí. Na chvíli obemkla prsty zábradlí a silně je stiskla a pak začala stoupat po schodech.

Mason ji následoval.

„Vy tu bydlíte?“ zeptal se.

Neodpověděla, ale stoupala dál.

Na konci schodů byly další dveře. Otevřela je a vstoupila do dlouhé chodby, prošla chodbou, pak otevřela dveře vpravo a s úsměvem přes rameno zvala Masona dál.

Advokát ji následoval do místnosti.

Byla to dosti velká místnost, vybavená tím nejjednoduším typem zařízení. Podél stěny se táhl mahagonový bar. Před barem byly otáčecí stoličky, po místnosti byly rozestavěny sklápěcí židle.

Nějaký člověk míchal u baru nápoje a na stoličkách sedělo několik lidí.

Dveře vedoucí do další místnosti se otevřely. Vyšel muž ve smokingu a s motýlkem a zavřel za sebou.

Mason na chvílku zaslechl zřetelné h-r-r-r-r, které dělá ruletová kulička ze slonoviny, když dobíhá a rachotí, než se zastaví v některém poli.

Muž jim šel vstříc a příjemně se usmíval. Byl vysoký, štíhlý a vypadal tak na něco kolem pětatřiceti. Měl studené, šedé oči a hladké černé vlasy, jež měl sčesaný dozadu z čela, takže vypadaly jako lakovaná kůže.

„Dobrý večer, Petty,“ řekl. „Víš, koho to s sebou máš?“

Usmála se: „On se představí sám.“

„To nemusí,“ řekl muž. „Je to Perry Mason, ten právník.“

Petty ztuhla jako zasažena bleskem a řekla: „Ach!“ Byl to výkřik naprostého ohromení.

„Předpokládám, pane Masone, že tu nejste úředně?“ zeptal se muž ve smokingu.

„A kdybych byl?“ zeptal se Mason.

„Nebyl by v tom valný rozdíl, pane Masone, pokud by se to netýkalo nás.“

„Nejsem tu jménem státního zástupce, jestli máte na mysli tohle,“ řekl s úsměvem Mason.

„Přál byste si jít dovnitř?“

„Domnívám se,“ řekl Mason, „že proto jsem sem byl přiveden.“

Muž se usmál. „Vyprávět vám běžné báchorky, bylo by pro osobu vašeho povolání mařením času. Chcete-li zkusit své štěstí, my budeme šťastni, když nám tu necháte něco ze svých peněz.“

„A Petty?“ zeptal se Mason.

„Dostává pevný plat za to, že vás sem přivede, a malou provizi z obnosu, který prohrajete.“

„A kdybych, dejme tomu, vyhrál?“

„Ta možnost tu vždycky je,“ připustil muž s šedýma očima. „V tom případě se bardámy musí postarat o sebe samy. To není situace, v níž by si nevěděly rady.“

„Půjďme dovnitř, ne?“ řekl Mason.

„Tudy prosím.“

„Perry Mason, ten advokát!“ vydechla Petty. „Mohla jsem to poznat, když jste mi řekl, že se jmenujete Perry. Já vím, že s vámi něco bylo, něco... A já jsem se musela zakoukat zrovna do vás!“

„Pokusím se, abyste dostala svou kompenzaci v každém případě,“ řekl Mason, „ať prohrají, nebo vyhraji.“

Muž otevřel dveře. Mason vstoupil do místnosti, v níž nebylo žádné zařízení kromě skládacích židlí, dvou ruletových stolků, stolků na kostky a dvou stolků, kde byla v proudu hra jednadvacet.

Muž ve smokingu se nesmírně omlouval. „Promiňte, pane Masone, že vám nemůžeme nabídnout luxusnější prostředí, ale ujišťuji vás, že se tu hraje s vervou a poctivě. Naneštěstí, pro úzkoprsý přístup ze strany úřadu, musíme svou hernu čas od času stěhovat z místa na místo.“

„Což potom sdělíte bardámám?“ zeptal se Mason.

„Nikoli bardámám. Řidičům, kteří jezdí s vozy.“

„Aha,“ řekl Mason. „To je do jisté míry bezpečnější.“

„Do jisté míry,“ připustil muž. „Velice rádi vám proplatíme šek na jakýkoli obnos, pane Masone.“

„To nebude zapotřebí,“ řekl Mason, vyndal z kapsy svitek bankovek a odloupl dvě po sto dolarech.

„Račte, prosím, přímo tudy k pokladníkovi, pane Masone. Za své peníze dostanete žetony, můžete mít jednodolarové žetony nebo pětidolarové žetony, nebo kdybyste chtěl, máme také dvacetidolarové žetony.“

„Myslím, že začneme s pětidolarovými,“ řekl mu Mason.

„A myslím, že Petty jich bude taky pár chtít.“

Za své dvě stodolarové bankovky dostal Mason čtyřicet žetonů a deset jich podal Petty.

„Co hrajete nejraději, Petty?“

„Ruletu.“

Přešli k ruletovým stolům. Mason, poněkud zkoumavě a pozorně, sledoval hru kolem stolku, trochu si zahrál, několikrát na dvanáct čísel, na barvy a občas rohy. Nějakou dobu si tak přicházel na své peníze, pak začal prohrávat. Položil poslední žeton na číslo sedm a s překvapením spatřil, že se kulička zastavila v sedmém poli.

Krupiér ho s bezvýraznou tváří vyplatil. Mason sebral výhru, nechal jeden žeton na sedmičce, jeden dal na třicítku, jeden na pětku.

Kulička se usadila na devítce.

Mason hrál znovu sedmičku, třicítku a pětku a pětka vyšla.

Znovu shrábl výhru.

Petty, která stála vedle něj a dívala se, nezačala dosud hrát.

„No?“ zeptal se jí Mason.

Položila žeton na sedmičku, třicítku a pětku.

Kulička se usadila na devítce.

S výkřikem znechucení vsadila deset dolarů na červenou. Vyšla černá. Položila pět dolarů na červenou. Znovu vyšla černá. Strčila všechny své zbývající žetony na červenou a kulička spadla na 00.

„Dobře,“ řekla, „udělala jsem bankrot.“

Advokát odpočítal dalších deset pětidolarových žetonů. „Zkuste to s těmihle,“ řekl.

Potom od ní poodešel, začal hrát se střídavým úspěchem a všiml si, že na Petty se usmálo štěstí. Zčervenala v obličeji, oči se jí leskly vzrušením, když shrabovala žetony.

Mason chvilku vyhrával, pak postupně prohrával. Když se dostal zpět na svůj původní kapitál dvou set dolarů, přešel k

pokladníkovi a proměnil si žetony.

Pokladník se na něj usmál. „Nepomohl jste si, pane Masone?“

„Neublížil jsem si,“ řekl mu Mason.

Mason přešel k ruletovému stolku. Petty hromadila žetony.

„Jak vám to jde?“

„Ještě před minutou výborně. Teď jako bych nemohla za nic vyhrát.“

„Proměňte si žetony,“ řekl jí Mason. „Chci jít.“

„Už?“

„Už.“

„Ale vždyť jsme sotva přišli.“

Mason pokrčil rameny.

„Cítím, že mám dneska večer štěstí. Mám pocit, že bych dokázala rozbít bank.“

„Myslím, že ne,“ řekl jí Mason.

Vsadila si ještě třikrát a pak se obrátila na Masona a lehce se ušklíbla. „Vyhnal jste mi štěstí oknem.“

„Tak si proměňte žetony.“

„Dobře,“ řekla náhle. „Proměním.“

Mason jí pomohl odnést žetony k pokladníkovu okénku. Dostala šestsetdvacet dolarů.

„Tolik?“ vykřikla. „Páni, já nevěděla, že je těch žetonů za tolik peněz.“

„Lituji, že vám odnášíme výdělek,“ řekl Mason pokladníkovi.

„Nedělejte si starosti, my to dostaneme nazpátek.“ Pokladník se příjemně usmíval.

„To je, počítám, nová metoda,“ řekl Mason. „Kavka ani nevyhraje ani neprohraje, a bardáma shrábne zbytek.“

„To máte sakra pravdu,“ připustil pokladník.

Mason vyvedl Petty dveřmi. U baru se zastavili na skleničku. Muž s černým motýlkem řekl: „Doufám, že zase přijdete, pane Masone.“

„Děkuji vám,“ poznamenal Mason zdvořile.

Sešli se schodů a limuzína čekala přede dveřmi, jakoby na nějaké předem dané znamení.

Mason pomohl Petty dovnitř.

Ta znovu spustila záclonky, stulila se k Masonovi. „Vy jste báječný,“ řekla. „Já jsem tak ráda, že jste mě donutil, abych toho nechala. Když začnu hrát, tak se točím, až všechno prohraju. Oni člověka dříve nebo později dostanou.“

„No, teď jste na tom dobře.“

„Nikdy jsem neměla tolik peněz najednou... páni, kdybych se dokázala udržet a nehrát, dokud nebudu mít možnost si za ty peníze něco koupit.“

„Smíte si výhry ponechat?“

„Když mi někdo dá žetony, tak ano.“

„Tak tam nechod'te, dokud všechny ty peníze neutratíte,“ řekl Mason. „Držte se dál od těch stolečků. Jaké máte plány, za co to chcete utratit?“

Byla příliš rozčilená na to, aby ho sváděla.

„Páni, kdybyste věděl, co ty peníze pro mě znamenají, pane Masone. Povězte mi, proč jste přišel do Vily Lavina a ptal jste se po mně?“

„Vy to nevíte?“

„Ne.“

„Dneska odpoledne jste mě vypekla.“

„Já že vás vypekla?“ vykřikla.

„Ano.“

„Vždyť jsem vás nikdy v životě předtím neviděla.“

„A co Paul Drake?“

„Kdo je to?“

„Někdy pro mě pracuje.“

„Já...“ Náhle zmlkla.

„No?“ zeptal se Mason.

Mason zaslechl šustot její sukně. „Nerušte mne,“ řekla, „dávám si peníze do punčochy.“

Potom se k němu zničehonic stulila v teplém, temném vnitřku limuzíny.

„Líbím se vám?“ zeptala se.

„Co ten Paul Drake?“ zeptal se Mason.

„Já nemluvím o Paulu Drakovi. Mluvím o nás. Líbím se vám?“

„Ano.“

Sklouzla rukou podél opěradla. Prsty smáčkla skrytý vypínač. Nad popelníkem se rozzářilo tlumené světlo a rozlilo svou měkkou zář.

Pravou rukou sklouzla podél Masonových ramenou, kradla se po límci saka a konečky prstů mu hladila krátké vlasy na krku.

„Klid,“ řekla se smíchem. „Já vás nekousnu.“

Mason se na ni podíval.

Hleděla mu do očí, jasně červené rty měla pootevřené, bylo vidět bělostné zuby.

„Líbíte se mi,“ opakovala.

Konečky prstů ho lechtala v zátylku. „Líbím se vám?“

„Ovšem.“

„Nedáváte zrovna najevo, že byste byl nějak moc nadšen.“

„Vy jste chtěla, abych byl nějak moc nadšen?“ zeptal se Mason.

„No, mohl jste začít tím, že byste byl nadšen, a pak jsme mohli pokračovat.“

Jela mu rukou po kabátě, až sevřela prsty levou klopou, jemně zatáhla a přitáhla ho k sobě.

Mason řekl: „Petty, vzpomínáte si na tu noc, co přepadli Rodneyho Archera?“

Ztuhla, zbystřila pozornost, ani se nepohnula.

„Co má být?“ zeptala se chladně a opatrně.

„Viděla jste ten večer madam Lavinu?“

Náhle ho od sebe odstrčila a řekla: „Dobře, tak když chcete, tak buďte pořád ten tupý, protivný advokát. Mně se líbí. Ale vy chcete pořád jenom jedno – klást spoustu otázek. Já jsem lidská bytost, ale na to vy nikdy nepřijdete. Vy mě vidíte pouze jako svědkyni.“

„Ptám se pouze,“ řekl Mason, „jestli jste tu noc viděla madam Lavinu.“

Klepla prudce do vypínače a vnitřek vozu se ponořil do naprosté tmy.

„No,“ řekl Mason za několik vteřin. „Odpovíte mi, na tu otázku?“

Odpověď se neozvala a Mason zaslechl jen podivný rytmický zvuk, jako když vzlyká žena.

Tápal po ní potmě.

„Jděte ode mě! Nesahejte na mě!“ řekla, když se jí prsty dotkl ramene.

„Konec konců,“ řekl Mason, „vnesme do této scény trochu reality. Já jsem se vás pouze zeptal...“

Ucítil, jak se jí plácem třesou ramena, a pak se mu vyškubla.

Téměř současně vůz zabrzdil.

„Co má být tohleto?“ zeptal se Mason.

Neodpověděla.

Dveře limuzíny se otevřely. Řidič vytáhl záclonky na šňůrku, na níž visely.

„Vila Lavina,“ řekl.

Mason pohlédl na hodinky. Cesta zpět trvala přesně šest a půl minuty.

Mason vystoupil z vozu. Bardáma seděla uvnitř, obrácena k Masonovi zády, hlavu skloněnou, na očích kapesník.

„Jdete?“ zeptal se Mason.

Odpověď byla zastřena. „Ne,“ řekla.

Řidič zavřel dveře a pohlédl vyčítavě na Masona.

„Platí se něco?“ zeptal se Mason.

„Nikoliv, prosím.“

Mason vystoupil po schodech ke vchodu do Vily Lavina.

Muž u dveří, se otázel: „Přejete si svůj vůz?“

„Za minutku,“ řekl mu Mason.

Pak vstoupil do baru a dal si klobouk a kabát do šatny. Vrchní, který byl předtím tak pozorný, vypadal nyní poněkud rozpačitě. „Obávám se, že máme plno,“ omlouval se.

Mason se rozhlédl po červených karafiátech, kterými byli označeni detektivové Paula Draka. Neviděl žádný.

„Myslím, že nemáme žádný stůl volný,“ řekl znovu vrchní, tentokrát bez jakékoliv známky srdečnosti.

„Jdu jenom na toaletu,“ řekl mu Mason a obešel taneční parket, přešel na druhou stranu restaurace a celou ji rychle přejel očima. Nikde nebylo vidět nikoho s červeným karafiátem.

Pak přešel kolem toalet a prošel dveřmi vzadu, které vedly do průjezdu. Průjezd vedl zase k zadním dveřím. Mason je otevřel. Vedly na malý zadní dvorek, kde stál tucet velikých popelnic.

Za osvětleným zadním dvorkem bylo temno. Nalevo bylo parkoviště, na němž byly srovnány vozy hostů Vily Lavina. Napravo byl vysoký dřevěný plot.

Ovzduší bylo přesyceno pachem smažící se cibulky.

Mason se obrátil, vrátil se do Vily Lavina, prošel chodbou, všiml si dveří napravo a zkusil je otevřít.

Dveře vedly na schodiště.

Mason za sebou dveře pečlivě zavřel, vystoupil na schodech, dostal se do chodby ve druhém patře, otevřel dveře a vstoupil do stejné místnosti, v níž byl před několika minutami, do místnosti s barem, přenosnými stoličkami a skládacími židlemi.

Stejně usměvavý muž ve smokingu mu vyšel vstříc a náhle mu úsměv zmrzl na rtech. Oči měl studené a tvrdé.

„Zapomněl jste si něco, pane Masone?“

„Řekl jsem si, že zkusím znovu štěstí?“ řekl Mason příjemně.

„Smím se zeptat, jak jste se sem dostal?“

„Po schodech.“

„Po jakých schodech?“

„Po schodech z Vily Lavina.“

Muž ve smokingu řekl: „To jste neměl dělat, pane Masone.“

„Proč ne?“ otázal se Mason nevinně.

„S Vilou Lavina nemáme my žádné spojení.“

„Já neřekl, že máte. Řekl jsem, že jsem vystoupil po schodech z Vily Lavina a ocitl jsem se zde. Ptal jste se mě, a já jsem vám to odpovídal.“

Jiný muž, který seděl na konci baru, muž s býčí šíjí, a postavou zápasníka, prošel kolem baru, šel k Masonovi a držel se mezi advokátem a dveřmi, pak se zastavil, aby si zapálil cigaretu, a zůstal stát kousek za advokátem.

Muž ve smokingu řekl: „Víte, pane Masone, vy jste kus chlapa, máte váhu, ale jsou věci, které je nemoudré provádět, pro kohokoliv, i pro vás.“

„Jako třeba co?“ zeptal se Mason.

„Já tu nejsem od toho, abych odpovídal na otázky.“

„Od čeho jste tu?“

„Abych udržoval pořádek.“

„Já se chovám řádně, ne?“

Muž s černým motýlkem se náhle rozhodl: „Zajisté, pane Masone,“ řekl. „Chcete znovu vstoupit do druhé místnosti?“

Uhnul z cesty a podržel otevřené dveře. Mason chvilku zaváhal a pak prošel dveřmi do místnosti, kde stály hrací stolky.

Přešel k pokladníkově budce a vyňal z kapsy dvě stě dolarů.

Pokladník naň překvapeně pohlédl. „Rozmyslel jste si to, pane Masone?“

„Ano.“

Pokladník váhal: „Zdá se, že jste sám.“

Mason udělal přehnané gesto, jako by byl překvapen, podíval se napravo a pak nalevo. „Sakra, máte pravdu!“ vykřikl překvapeně.

Pokladník se podíval Masonovi přes rameno, zachytil gesto někoho, kdo stál za advokátem, a tiše a bystře mu vydal čtyřicet pětidolarových žetonů.

Mason se obrátil ke stolům s ruletou.

Deset nebo patnáct minut hrál bez cíle, prohlížel si hosty, sázel většinou na barvy a prohrával všechny své sázky.

Po patnácti minutách pokrčil rameny, sebral žetony a vsadil naposled na dvacet sedm.

Kulička spadla do chlívku číslo tři.

Ženský hlas za ním řekl: „To je smůla, pane Masone, ale pořád vyhrávat nemůžete.“

Mason se otočil a hleděl do očí madam Lavině.

„Dobrý večer,“ řekl.

„Vás bych tu opravdu nečekala,“ poznamenala.

Mason se zdvořile zasmál.

„Jak jste to tu našel?“ ptala se, nevšímajíc si jeho nedůvěry.

Mason řekl: „V posledních dvaceti minutách mi byla tato otázka položena už podruhé.“

Řekla: „Ráda bych si s vámi promluvila, pane Masone.“

„Kde? Kdy?“

„Jak jste si bezpochyby vědom, moje Vila Lavina č. 3. je dole v přilehlé budově... Mám kancelář, kde budeme úplně sami.“

Šel za madam Lavinou dolů po schodech, dveřmi do chodby Vily Lavina, a když procházeli lokálem, nabídl jí rámě; potom vchodem se závěsem do malého přijímacího pokoje a těžkými mahagonovými dveřmi do kanceláře.

Ve výzdobě kanceláře byl patrný ženský vkus. Psací stůl se téměř ztrácel v sousedství několika pohodlných vycpávaných

křesel z červené kůže a místnost byla osvětlena nepřímou, takže se v ní rozlévalo měkké světlo jako v klidné letní měsíčné noci.

Madam Lavina pokynula Masonovi, aby se posadil, a sama si sedla ne však za psací stůl, nýbrž do červeného koženého křesla. Dala si nohy křížem a upravila si sukni do správné délky. Bylo vidět hezkou nohu v jemném nylonu a pěkných střevících.

Otevřela kabelku, vyndala tabatěrku se zapalovačem vmontovaným dovnitř, vyňala cigaretu, cvakla zapalovačem, nasála poprvé a vypustila kouř ve dvou proudech z malinko rozevřeného chřípí, hledíc beze slov na Masona.

Advokát sáhl mechanicky po vlastní cigaretě, škrtl sirkou a hleděl stejně tiše na ni.

„Nuže?“ otázala se konečně.

Mason pokrčil rameny, usmál se a neřekl nic.

„Co chcete?“ vyzvídala.

„Momentálně nic.“

„Obávám se, pane Masone, že umíte dělat obtíže.“

„To určitě umím.“

„Proč dělat potíže mně?“

„Zastupuji svého klienta.“

„Pf!“ poznamenala a mávla rukou. „Odpadek lidské společnosti.“

„Přesto klient.“

„Bude mu ve vězení zrovna tak dobře, jako kdekoli jinde. Nebuďte blázen. Je to pijavice.“

„Je to můj klient.“

„Je vinen.“

„To se teprve uvidí.“

„Dobře, tak co chcete? Kolik vezmete? O co vám jde?“

„Nic.“

„Vy se nějak velice zajímáte o můj život.“

„Velice se zajímám o vaši svědeckou výpověď.“

„Co má být s mou výpovědí?“

Mason se jí podíval do očí. „Vy jste nebyla s Rodneyem Archerem, když byl přepaden.“

„Kdo říká, že jsem nebyla?“

„Než skončíme, tak to myslím řekne porota.“

„A tím byste si pomohl?“

„Pomohl by si tím můj klient.“

„Nechápu jak?“

„Momentálně,“ řekl jí Mason, „jednám na základě předpokladu, že mému klientovi pomůže pravda.“

„Kolik vezmete?“

„Nic.“

„Dobře řeknu to takhle. Kolik vezme váš klient?“

„Myslím taky nic.“

„Nebud'te blázen, pane Masone. Každý na světě bere. Možná že ne za poctivost, ta se vždycky koupit nedá, ale jinak se dá na světě koupit všechno. Vy jste právník. Všecko, co máte, je na prodej.“

„A vy?“ zeptal se Mason.

Setkala se s jeho pohledem. „A všechno co mám já, je na prodej – za nějakou cenu.“

„Tahle filosofie vás uklidňuje?“

„Tahle filosofie je praktická. Každý prodává, to, co má na prodej. Jsou ženy, které chtějí dostat zapláceno hotově. Jsou ženy, které chtějí bezpečí. Aby tohoto bezpečí dosáhly, vdají se. Každá žena, která má zrcátko, zkoumá svou kupní sílu desetkrát denně. Abychom ale nechodili kolem horké kaše, pane Masone. Já jsem praktická žena. Vy jste praktický muž. Jsem naprosto ochotna respektovat vaši osobní i profesionální poctivost. Vy zastupujete klienta. Osobně nechápu, proč s ním tolik naděláte. Je to nedůležitý darebák, který se dopustil už asi spousty přepadení. Dokonce z jeho obhajoby nemáte ani šesták.“

„Soud mě ustanovil jeho obhájcem. Ten člověk je můj klient.“

„Dobře, neříkejte mi to už! Panebože, já vím, že je ten člověk váš klient. Pořád mi to tu předzpěvujete. Je to můj klient. Je to můj klient. Je to můj klient. Proboha, já vím, že je to váš klient. Tak tedy, co chcete?“

„Spravedlnost.“

„Jakou spravedlnost?“

„Osvobozující rozsudek.“

„To chcete moc.“

„Co navrhuje vy?“

„Dejme tomu, že by mu státní zástupce dal možnost, aby prohlásil, že se cítí vinen nějakým přestupkem, drobnou krádeží, potulkou?“

„Můj klient chce být obhájen, osvobozen.“

„To nejde.“

„Proč ne?“

„Protože to by ze sebe dělal náměstek státního zástupce šaška. To by mu udělalo kaňku do výkazu kvalifikace a zostudilo by to policii.“

„Čím to, že to tak jistě víte, jak by jim bylo?“

„Co myslíte?“

„Napadlo mě, jestli jste se jich na to neptala?“

„Nebud'te blázen. Já se přece vyznám v tlačení.“

„Já se taky vyznám v tlačení.“

„Je to poctivý obchod. Bud to váš klient dostane pěkně spočítáno, anebo na tom vydělá. Já vám to dokonce naservíruju až pod nos. Přelíčení bude pokračovat až k rozsudku. On požádá o podmíněčný trest. A ten dostane. Víc nemůže žádat.“

„Osvobození by bylo víc.“

„Osvobození dostat nemůžete. Ted' ne.“

„Kdo mi v tom zabrání?“

„Předně já.“

„Mohla byste se taky splést.“

„Já ne.“

Mason řekl: „Vy jste odpřisáhla, že jste byla přítomna při přepadení.“

„Byla jsem tam. Mohu vám s konečnou platností prohlásit, určitě a absolutně, že jsem byla s Rodneyem Archerem v době přepadení a že ten klient, o němž pořád mluvíte, je ten člověk, který ho přepadl.“

„To je ovšem něco, o čem musí rozhodnout porota,“ řekl Mason. „Nevidím důvodu, proč bychom o tom měli debatovat teď.“

„Kdy o tom budete debatovat?“

„V pondělí ráno, až se vrátíte k dalšímu křížovému výslechu.“

Náhle se ho otázala: „Proč tady brousíte?“

„Chtěl jsem mluvit se slečnou Kaylorovou. Slyšel jsem, že je tady.“

„Slečna Kaylorová mou výpověď potvrdí.“

„Před několika dny jsem slyšel něco jiného.“

„Zeptejte se jí, jak je to dneska.“

„Řekla Paulu Drakovi, že...“

„Kdo je Paul Drake?“

„Můj soukromý detektiv.“

„No dobře, tak co mu řekla?“

„Že vás ten večer po přepadení nesebrala a nevezla.“

„To ale nebyla pod přísahou. Postavte ji tam dnes jako svědkyni, a bude pod přísahou. A bude to svědek obhajoby, pane Masone.“

„Ano?“ otázal se Mason.

„Bude to svědek obhajoby,“ usmívala se madam Lavina chladně, „a já náhodou vím, že advokát nemůže podat trestní oznámení na svého vlastního svědka. Postavte ji tam a zeptejte se jí, jestli mě tehdy v noci svezla, a ona odpřisáhne, že ano. Tato

výpověď bude pro vás závazná. Budete mít na krku její svědeckou výpověď. O té nemůžete pochybovat.“

„Bylo by politováníhodné, kdyby odpřísáhla něco, co není pravda.“

„Byla by to pravda.“

„Ale nebylo by to to, co povídala Paulu Drakovi.“

„Smím opakovat, pane Masone, že když mluvila s vaším panem Drakem, nebyla pod přísahou?“

„Dobře,“ řekl Mason a vstal, „kam jsme se to tedy dostali?“

„Posaďte se. Nespěchejte tolik. Dostali jsme se právě sem. Proč jste se vrátil do té herny?“

„Protože mě to zajímalo.“

„Co?“

„Zjistit, jak se tam pracuje.“

„Proč? Chtěl jste se pokusit mě vydírat?“

„Ne. Čistě ze zvědavosti.“

„A smím se zeptat, co vzbudilo vaši zvědavost?“

Mason řekl: „Dojet odsud od vchodu do Vily Lavina, k zadním dveřím té herny, trvalo dvacet dvě minuty. Zpátky to trvalo šest a půl minuty.“

„Nuže?“

Mason řekl: „To mi přišlo divné. Jeli jsme pořád přibližně stejnou rychlostí. Vzadu u herny jsem si všiml zápachu smažené cibulky, a když jsem vrátil, šel jsem dozadu ke kuchyni, jenom abych to zkontroloval. Když jsem ucítil smaženou cibulku, byl jsem si skoro jist.“

„S tím budu muset něco udělat,“ řekla zamračeně.

„A je samozřejmě ten rozpor v čase,“ řekl jí Mason.

„Kdybyste se byl vhodně choval, byla by cesta zpět trvala stejně dlouho, jako cesta tam.“

„Jak to myslíte, kdybych se byl choval vhodně?“ zeptal se Mason.

„Kdybyste se byl choval biologicky normálně a nezačal bardámu vyslýchat.“

„Aha,“ řekl Mason, „jak vidím, mezi bardámou a řidičem je systém signálů, takže...“

„Žádné signály,“ řekla. „Mikrofon, který spojuje prostor pro řidiče, takže řidič slyší, co se děje. Je to diskrétní člověk a očekává se od něho, že svou diskrétnost použije.“

„Možnosti to skýtá velice zajímavé,“ řekl Mason.

„Netušíte zdaleka všechny.“

„Domnívám se,“ pokračoval Mason, „že přijde-li zákazník o peníze, a je-li to člověk chudý, je cesta nazpět velmi krátká. V tom případě je bardáma plně kompenzována z procenta ztrát, které kavku postihly. Jestliže na druhé straně ten člověk vyhraje a je ve sdílné a štědré náladě, je jízda prodloužena potud, pokud se bardáma neujistí, že jeho štědrost nalezne vhodný prostředek k vyjádření.“

„To poslední vyjadřujete velice delikátně, pane Masone.“

„A doufám přesně.“

„Chcete-li to zjistit, budete se muset více věnovat praxi,“ řekla. „O těchto věcech s řidiči nemluvím, a věřte mi to nebo ne, pane Masone, s tím, co se děje v té herně, nemám naprosto co dělat. Vila Lavina je zcela samostatná instituce. Jedinou spojnici je tu možnost, kterou dostávají bardámy, vydělat si nějaké peníze mimo a zachovat si přitom slušnost.“

„Pokud jsem pochopil, dají na slušnost hodně,“ řekl suše Mason.

„Byl byste překvapen. Některé ano.“

„No, tak já půjdu,“ řekl Mason.

„Dosud jste mi neodpověděl.“

„Na co?“

„Co se stane v pondělí ráno v souvislosti s tím případem.“

„Pokud se mne týká,“ řekl Mason, „bude soud v pondělí ráno

pokračovat v přelíčení. Vy budete svědčit a já budu pokračovat ve svém křížovém výslechu.“

Setkala se s jeho očima. „Pane Masone,“ řekla, „nemaťme si pojmy. Pokusíte-li se pokračovat v mém výslechu, utrpíte zdrcující porážku. Připouštím, že jste mě dnes odpoledne zaskočil. Měl jste ve svém toulci jeden šíp, ale ten už jste vystřelil. Až budu znovu svědčit v pondělí, můžete se mě zeptat na jakýkoliv detail z toho, co se stalo, a já vám budu moci zodpovědět vaše otázky tak, že vašeho klienta odrovnám.“

„Tak co navrhuje?“ zeptal se Mason,

„Já žádné návrhy nemám,“ řekla mu, vstala a urovnala si sukni.

„No dobře,“ řekl Mason. „Dobrou noc.“

Přistoupila k němu, aby mu podala ruku. Na chvíli se mu podívala do očí. Měl v nich zvědavost a určitou míru obdivu. Neměl v nich strach.

„Vraťte se,“ řekla mu. „Kdykoliv.“

KAPITOLA 4

Druhý den ráno zazvonil u Masona v bytě jeho tajný telefon.

Advokát, který podle svého zvyku si vždycky v sobotu ráno četl sbírku soudních rozhodnutí Nejvyššího soudu, odložil sešit, zvedl telefon a řekl „haló“.

„Nezlobte se, šéfe,“ řekla Della Streetová, „ale mám tu někoho, s kým byste měl promluvit.“

„Kdo je to?“

„Mary Broganová.“

„Broganová, Broganová?“ říkal Mason. „Není to jméno... aha, to je jméno našeho klienta v tom případě s přepadením.“

„Správně.“

„A kdo je Mary?“

„Jeho neteř ze St. Louis. Když se dozvěděla, že je Brogan v bryndě, chytla první autobus a jela bez zastávky až sem; dneska ráno došla. Myslím, že byste se s ní měl setkat.“

„Kdy? Kde?“

„Co nejdřív, buď tady, nebo v kanceláři.“

„V kanceláři za hodinu,“ řekl Mason.

„Nešlo by to za půl hodiny?“

„Je to tak důležité?“

„Já myslím, že je Myslím, že s tím budete chtít něco dělat. Už jste se dneska spojil s Paulem Drakem?“

„Ne.“

„Něco pro vás má, ale nechtěl vás rušit.“

„Dobře,“ řekl Mason. „V kanceláři za půl hodiny.“

Vyklouzl ze sportovní košile a kalhot, vzal si oblek do kanceláře. Della už byla v kanceláři s mladou, modrookou blondýnkou, která vyšla advokátovi vstříc a pevně mu stiskla ruku.

Upřímně mu pohlédla do očí.

„To je Perry Mason, Mary,“ řekla Della Streetová. „Mary Broganová, šéfe. Celou noc seděla v autobuse, došla sem ráno a dostala se ke strýci na zvláštní povolení k návštěvě.“

„A má nějaké peníze,“ dodala Mary Broganová.

„Kolik?“ zeptal se Mason zvědavě.

„Tři sta osmdesát dolarů. Nejdřív jsem si myslela, že ty peníze jen strýčkovi Albertovi pošlu. Pak jsem si pomyslela, že bude lepší, když se dojedu podívat, co se děje.“

Mason přikývl. „Neposadíte se?“

Posadila se do křesla pro klienty, Mason si sedl za psací stůl. Della se posadila za svůj stůl pro sekretářku a vrhla na Masona rychlý, výmluvný pohled.

„Ty peníze tu mám v hotovosti,“ pokračovala Mary Broganová. „Na autobus mám zpáteční lístek, takže jsem...“

„Co děláte?“ ptal se Mason a hleděl na ni zvědavě. „Předpokládám, že pracujete.“

„Tluču do psacího stroje,“ řekla, „a můžete mi věřit, že do něj opravdu tluču.“

„Povězte mi něco o svém strýci... a o sobě, o své práci.“

„Pokud se týká práce, tak to není co povídat, pane Mason. V půl deváté ráno jsem v kanceláři jako na koni, otevřu dopisy, dám je šéfovi na stůl, napíšu si diktát, začnu s psaním na stroji, vypadnu na oběd, vrátím se, napíšu si další diktáty, jdu zpátky za stroj, končím vždycky v hrozném honu, abych stačila dát dopisy šéfovi na stůl k podpisu, než jde domů. Pak tam zůstanu, zastrkám dopisy do obálek, nalepím na ně známky, založím kopie toho, co jsem napsala do pořadačů, zavřu kancelář, jdu do bytu, který mám napůl s jednou dívkou, něco si sním, vyperu si punčochy a prádlo a skulím se do postele, spím a připravuju se na další den.“

„A podařilo se vám ušetřit peníze?“ zeptal se Mason, spíše jako by to konstatoval, než že by se ptal.

„Ano. Vždycky se snažím mít peníze na dovolenou. Uškudlím na čemkoliv, jen abych mohla někam na dva týdny vypadnout. Hlídáme si výdaje a spoříme, jak se dá. Hlídáme cifry a účty a jde nám to. Jenže je to přece jen honička. Když se má dívka snažit, aby vypadala k světu, platí čistírnu, nosí se v průsvitných punčoškách, aby měl šéf trochu příjemnější scénu, zaplatí nájemné z bytu, daň z příjmu, nemocenskou, spotřební daň a daň z obratu, tak pokaždé, když strčíte do prasátka dolar, máte pocit, že jste vydobyl těch sto centů rovnou bohu Mamonu ze chřtánu.“

Mason se zasmál.

Della Streetová zachytila jeho pohled a významně naň mrkla. „Mary má zajímavou minulost,“ řekla. „Pomohla strýci, aby mohl jít na odpočinek.“

Mason kývl. „Dovedu si představit, slečno Broganová, že přijít sem s tolika penězi, abyste mi mohla nabídnout honorář, znamenalo pro vás značnou oběť.“

„To už je moje smůla,“ řekla. „Vy máte zase svou. Vsadila bych se, že když platíte nájemné za kancelář a za všechny tyhle právnické knížky, které sem chodí, vyplatíte dvakrát za měsíc mzdy, přispějete na různé účely a potom dostanete obsílky od bernáku, že máte sám dost svých starostí.“

„Tak zlé to není,“ řekl se smíchem Mason.

„Mně to nevyprávějte. Je to honička kolem dokola. Ale k čemu je vůbec život? Člověk musí dělat a brát věci tak, jak jsou.“

„Vy musíte mít svého strýce dost ráda.“

„To opravdu mám. Rodiče mi zemřeli a strýc Albert mi pomohl vychodit školu. Byl obchodním cestujícím a snažil se prorazit tím, že ve dne pracoval a v noci jezdil autem. Jednou o půlnoci ho naboural opilý řidič, který dělal paseku na silnici, a když se strýček uzdravil, tak už v sobě neměl žádnou páru. Dělali s ním, co se dalo, jenže do člověka asi nejdou dávat náhradní díly jako do automobilu,“

„Tak co jste udělala?“

„Začal být smutný a malomyslný, tak jsem mu řekla, že to nemá smysl. Že mu úplně stačí peníze, které dostává, jenom když bude někde, kde neutratí všechno za byt a šaty. Řekla jsem mu, aby si koupil obytný trajler a jel ven a měl se dobře.“

„A vy jste mu nějak pomohla?“

„Trošku. Zaplatila jsem trajler, ne celý, ale peníze na dovolenou stačily na zálohu.“

„A teď je v bryndě a obrátil se na vás?“

„Neobrátil se na mě. Ani mi nenapsal. Však jsem ho za to vypucovala.“

„Proč nenapsal?“

„Řekl, že ví, že bych sem přijela s ním smlouvat, aby si vzal nějakého advokáta. Povádal, že měl štěstí – že mu soud ustanovil nejlepšího advokáta ve státě, aby ho obhajoval. A to tedy je fakt! Zavětrila jsem a zjistila, že vy jste ten slavný Perry Mason.“

„Uvědomujete si, že když ustanoví advokáta ex offio, aby obhajoval nemajetného člověka, je ten advokát povinen poskytnout své nejlepší služby zdarma?“

„To mi strýc Albert řekl. Zní to podivně, ale bude to asi tak.“

„A vy mi přesto říkáte, že máte peníze.“

„Jasně Proč ne? Advokáti nejsou povinni pracovat zdarma, jenom když vězeň nemá ani floka. Strýc Albert vás chtěl podfouknout. Má ještě mě a ví to. Ovšem, ta kupička mých prachů není nic vedle toho, co vy berete, pane Masone, ale když už máte ten případ na krku, tak může být i to, co já můžu zaplatit, dobré.“

„Ale já už jsem se přeci tím případem zabýval. Nemusela jste mi nabízet vůbec nic.“

Vyvalila naň oči. „To by byla vůči vám špinavost. Ba ne, takhle já nehraju, pane Mason. Já se snažím jít životem rovně. Když je na mě někdo slušný, jsem já na něho taky. Strýc Albert mi říkal, že jste za něj bojoval stejně, jako kdybyste za to měl dostat

milión dolarů.“

„A když už jste strýce viděla, pojedete rovnou nazpátek?“ ptal se Mason.

„Ne. Zůstávám tady až do konce přelíčení. Řekla jsem šéfovi, že si беру svých čtrnáct dnů dovolené teď, a on si zařídil do kanceláře výpomoc na přechodnou dobu.“

„Přijela jste dneska ráno?“

„Ano. Ve vaší kanceláři jsem nemohla nikoho najít, ale ten pán u výtahu mi řekl, abych se obrátila na Drakovu detektivní kancelář. Pan Drake mě odkázal na Dellu Streetovou a tak tady jsem.“

Otevřela kabelku.

Mason mávl zamítavě rukou. „Nehádejme se v této chvíli o peníze,“ řekl. „Vím, že jste mi chtěla říct něco důležitého, jinak by mi Della nebyla volala. Co to je?“

Řekla: „Než jsem sem přišla, šla jsem se kouknout na strýčka Alberta do vězení. Pustili mě k němu beze všech cirátů. Pak přišel takový detektiv, mluvil jako po másle, vzal mě stranou a řekl mi, že kdybych byla chytrá, že by se to dalo zařídit.“

„Jak?“

„Ze žaloby proti strýčkovi by se udělal jenom přestupek, on by řekl, že se cítí vinen, soudce by pokračoval v přelíčení, dal by mu to podmíněčně a všechno by bylo v suchu. Už by se s tím ani nemuselo k soudu, stačilo by, kdyby strýček Albert řekl, že se cítí vinen na základě té snížené žaloby, a tím by to bylo odbyté.“

„Kdo byl ten člověk?“ zeptal se Mason.

„Ale takový nějaký mládenec, co mluví jako po másle a vyzná se,“ řekla. „Myslím, že to byl někdo dost vysoký. Vypadalo to, že ví, jak to chodí, a povídal mi, že jste výborný advokát, jenomže se moc ptáte, a když se budete pořád ptát, že se vlivní lidé naštvou na strýčka Alberta a hodí mu to na krk.“

„A co jste mu řekla?“

„Já jsem tomu tichošlápkovi řekla, že jsem přijela až ze St. Louis, že nemám ponětí, o co v tom případě jde, ale že jsem vážně ráda, že se o to zajímá. Zeptala jsem se ho, proč to neřekl strýčkovi Albertovi dřív, než mu hodili na krk tu žalobu s loupežným přepadením.“

„A co řekl pan tichošlápek na tohle?“ ptal se Mason.

„No, kroutil se a povídal, že policie to tak musela udělat, protože na ni tlačily noviny, ale že důkazy proti strýčkovi Albertovi nejsou moc silné a že on sám si myslí, že se asi stala nějaká chyba. Řekl, že strýček Albert je dost chytrý na to, aby tu prázdnou náprsní tašku a dámskou kabelku strčil do popelnice nějakého jiného nájemníka na tom parkovišti, co bydlí, nebo že by ji zahodil někde, kde nikdo není, nebo podobně. Povídal, že si myslí podle toho, že byly v popelnici strýčka Alberta, že tam mohly být podstrčené.“

„Řekl něco o té identifikaci?“

„Ne. On o tom případě moc nemluvil. Choval se ohromně familiárně a soucitně a doporučil mi, abych šla na strýčka Alberta, aby si to rozmyslel.“

„Šla jste?“

„Kdepak. Já jsem přišla sem.“

„Proč?“

Řekla: „Pane Masone, o zákonech toho moc nevím, ale když dvě holky bydlí spolu v St. Louis a chtějí se poctivě živit, tak se naučí spoustu věcí o chlapech. Zjistila jsem, že kdykoliv chlap začne mluvit jako po másle takovým hlasem, jako když kočka přede, tak že se vám chystá jednu ubalit rovnou mezi oči.“

Mason se zasmál.

Ona pokračovala: „Na světě jsou různé druhy cukru. Někdy najdete dobrý cukr, když ho hledáte. Ten není jemný. Jemný cukr se používá jenom, aby se do něj schovala chuť nějaké hořké pilulky, kterou nechcete brát.“

Mason řekl: „Slečno Broganová, hrála jste někdy poker?“

„Svlíkáci, nevyměňovací nebo tahací?“

„Kterýkoliv?“

„Hrála už jsem všechny tři.“

„Tak víte, jak je výhodné blafovat?“

„Ano. A to chcete udělat vy?“

Mason kývl. „Něco se stalo. Ti lidé se bojí. Nechtějí případ uzavřít a nechat vašemu strýci čistý rejstřík. Byli by rádi, kdyby prohlásil, že se cítí něčím vinen. Pak by mu to dali podmíněčně.“

„Proč se má vůbec cítit něčím vinen?“

„Aby je nemohl žalovat pro neoprávněné uvěznění.“

„Tak co budeme dělat?“

Mason řekl: „Nejdřív pošleme svědeckou obsílku dívce jménem Inez Kaylorová. Dřív, když nebyla v tomhle státě, jsme nemohli, teď už ale můžeme. Nedostaví-li se v pondělí k soudu, můžeme si opatřit příkaz, kterým ji k tomu donutíme. Ona si přinejmenším bude myslet, že chceme, aby svědčila, a madam Lavina si bude myslet, že chceme, aby svědčila. A zařídíme to tak, aby si taky Rodney Archer, ten, co ho přepadli, myslel, že ho znovu předvoláme k výslechu a budeme se ho ptát, co se stalo s jeho zapalovačem.“

„Jenže oni mají celou sobotu a neděli na to, aby si připravili nějaké povídání.“

„To je jasné.“

„A jsou chytrí?“

„Velice chytrí.“

„To nevypadá moc pěkně. Ti si něco vymyslí,“

„Tak my to rozlousknem.“

Zeptala se: „Můžu něco udělat já?“

Mason přikývl.

„Co?“

„Detektivové Paula Draka sledují Inez Kaylorovou. Touto

dobou, myslím, už asi vědí, kdy bydlí. Vy byste se měla setkat s Inez Kaylorovou.“

„Co mám udělat, až se s ní setkám?“

„Snažte se od ní vyzvědět pravdu.“

„Nebudou tvrdit, že jsem se snažila ovlivnit výpověď svědka obžaloby?“

„Bude obeslána jako svědek obhajoby.“

„Budete ji vyslýchat?“

„Dokud nebudu vědět, co odpřísáhne, tak ne,“ řekl Mason. „Neodvážuji se. Já naneštěstí nemohu podat trestní oznámení na vlastního svědka. Přesně řečeno mohu vyjádřit podivení a poukázat na rozpory ve výpovědi, ale prakticky se ji neodvážím vyslýchat, dokud nebudu vědět, že její výpověď bude v náš prospěch.“

„A vy si myslíte, že by nebyla, kdyby šla svědčit teď?“

„Určitě ne,“ řekl Mason. „Něco ji trápí. Na křivou přísahu si možná netroufne. Druhá strana blafuje možná také.“

„Tak vy chcete, abych se vrhla do bitvy a bila Filištínské hlava nehlava?“

„Asi tak,“ řekl Mason.

„Opatříte mi adresu?“ zeptala se. „Já si opášu bedra a vrhnu se do boje.“

„Adresa,“ řekl Mason, „to je věc, kterou – jak alespoň doufám – získám od své detektivní agentury. Vy se zatím zdržte bití svých Filištínských, než se sejdu dolů a zjistím, co Paul Drake ví.“

KAPITOLA 5

Když Mason vešel, byl Paul Drake v kanceláři.

„Jak jsme na tom s tou Kaylorovou?“ zeptal se advokát.

„Víme, kde bydlí,“ řekl Drake. „Čekáme jen na tebe. Jaké to s ní bylo včera večer?“

„Jela po mně. Chvilku jsem dělal, že jsem pro, a pak jsem začal mluvit o případu. Sklapla a dala se do breku. Dělala, že se jí dotklo, že já po ní nejedu. Těžko říci, na kolik to byl zastírací manévr a nakolik strach.“

„Zjistil jsi něco?“

Mason řekl: „Ty bardámy mají krásný fígl. U Vily Lavina č. 3 je herna. Zřejmě je tam umístěna permanentně, ale hostům se dává najevo, že je to pojízdná herna, které jsou každou noc někde jinde.“

„To ale nemohou mít moc pravidelných zákazníků,“ řekl Paul Drake.

„Oni pravidelné zákazníky nechtějí,“ řekl Mason. „Oni je šklubou na jednorázovém principu. Na to, koho tam vezmou, jsou opatrní. Pravděpodobně mají ještě jeden podnik, takže mohou pendlovat mezi těmi dvěma podniky. Myslím si, že každá hra je tam falešná jak pětka. Když se mě chtěli opravdu zbavit, tak jsem tam nechal dvě stě dolarů, ani jsem si nelíz – nevyhrál jsem jediné číslo, jedinou barvu.“

„Zřídili si to jako kočovný podnik,“ uvažoval Paul Drake.

„Správně. Na člověka to dělá dojem, že to tam dovezli na malém nákladěčku hodinu před tím, než tam přišel. Máš pocit, že každou chvíli se objeví pár chlapů, seberou peníze a přestěhují se na druhý konec města.“

„Přesto myslíš, že je to tam stálé?“

„Řekl bych, že je.“

„Proč by se namáhali s celým tím nesmyslem, aby přesvědčili hosty, že je to pojízdný podnik?“ zeptal se Drake a zamračil se.

Mason se ušklíbl. „Ušetří to vydání za orientální koberce na podlahu, obrazy na stěny a celou tu parádu, která k tomu patří. A kdyby na ně přece vlítli, tak přijdou jen o trochu toho levného, přenosného inventáře.“

„Dobrý nápad,“ připustil Drake.

„A kavku to ukolébá tak,“ pokračoval Mason, „že má dojem, že podnik nedává úplatky za zamhouření očí. Takový člověk se pak na nikoho nezlobí a nikomu nic nevypráví.“

„Myslíš, že úplatky tu jsou?“

„Znáš to, Paule. Víš, že všude, kde se organizují hazardní hry, jsou úplatky.“

„Kdo je v tomhle případě dostává?“

„To bych taky rád věděl,“ řekl Mason. „Všimni si strategického rozložení těch různých Vil Lavina. Jsou tři a každá je v nějaké elegantní čtvrti na předměstí.“

Drake se zamračil. „To je fakt. To mě nikdy nenapadlo.“

„Pravděpodobně,“ řekl Mason, „vybírá madam Lavina místa s velikou pečlivostí.“

Drake přikývl a pak zamyšleně zmlkl.

„Rád bych věděl, co objevili tvoji stopaři včera večer, Paule,“ řekl Mason za několik minut.

Drake se ušklíbl. „Jezdil jsi na pěkném kolotoči, Perry.“

„Já vím, že jsem jezdil. Měl jsem pocit, že bych se měl chytit držadla. Kde jsme jezdili?“

„Nejdřív jste jeli jednou ulicí nahoru a druhou dolů, pak příčnou ulicí, kolem bloku, zpátky touž příčnou ulicí a nakonec jste skončili u zadního vchodu Vily Lavina. Ty a bardáma jste vystoupili a šli jste po schodech nahoru. Když jste přišli dolů, začali jste s tím dlouhým ježděním kolem dokola znova, pak se

něco stalo a vůz to najednou vzal rovnou cestou zpátky ke vchodu do Vily Lavina.“

„Tam jsem právě vypadl z role,“ řekl Mason.

„Jakou roli jsi měl hrát? Očekávalo se, že po ní pojedíš, nebo ne?“

„Ať jsem papež, jestli to vím,“ řekl Mason. „Já nevím, jak má vypadat normální program, ale v mém případě se zřejmě čekalo, že po ní pojedu – alespoň se mi to naznačilo.“

„Co potom?“

„Těžko říct. Ve voze byl mikrofon, takže řidič slyšel, co se děje. Mohli zkusit mě vydírat. Nebo tvrdit, že šlo o napadení. Hrál jsem to s nimi dost na tělo.“

„Jak to probíhá normálně?“

„Holka dostává pevnou částku za to, že přivede kavku do herny a z prohraných peněz má procenta.“

„Kdyby ten člověk vyhrál?“

„Vyhrát myslím nemá. Nechají vyhrát bardámu, ale myslím, že jí nedovolí, aby si vyměnila žetony a nechala si peníze. Kdyby vyhrál ten, koho tam přivedla, kavka, tak se holka ocitne v záviděníhodném postavení. Zpáteční cestu může prodloužit, na jak dlouho chce. Kavka je v bujně náladě, kapsy plné snadno vydělaných peněz a v hlavě myšlenku snadno nabyt, snadno pozbyl! Bardáma má situaci stále pod kontrolou. Řidič střeží události mikrofonem. Když chce bardáma toho chlápka napálit, tak ho dráždí, dokud si neřekne, že už toho bylo dost, pak použije nějakého smluveného slova, které je znamením, a než se zákazník naděje, je zpátky rovnou na schodech do Vily Lavina.“

„To vypadá opravdu na báječný fígl,“ řekl Drake.

„Může to být moc výborný fígl,“ souhlasil Mason zamyšleně.

„Když máš tyhleto informace, Perry, tak to mohl v jistých kruzích zavládnout určitý pocit nejistoty.“

„To mě právě trápí,“ řekl Mason. „V jistých kruzích

nepochybně zavládl určitý pocit nejistoty.“

„V jakých kruzích kupříkladu?“

„Je tu madam Lavina,“ řekl Mason. „Je to Rodney Archer. Je tu ta Kaylorová. A jsou tu státní úředníci, kteří dostávají úplatky za to, že nechávají ty hazardní hry běžet. Pak jsou tu lidé, kteří jsou existenčně závislí na tom, že herna zůstane v chodu.“

Drake se zamračil. „To se mi nelíbí, Perry. To je dohromady nebezpečná spousta nepřátel, které sis na sebe poštvál všechny najednou.“

Mason řekl: „Nepřátele, kteří nejsou nebezpeční, nemám rád, Paule. Nějaký bábovka mě nebaví.“

„Co chceš, abych dělal?“ zeptal se Drake.

„Chci, abys doručil svědeckou obsílku té Kaylorové s tím, že se má dostavit jakožto svědek obhajoby. Chci, abys sehnal všechno, co se dá, o Rodneyem Archerovi. Chci, abys mi hlavně zjistil, jestli v jeho životě hraje roli nějaká žena, která by snad nechtěla, aby lidé věděli, že s ním jela v automobilu.“

„Koukni se, Perry,“ řekl Paul Drake. „Dovol, abych ti dal malou otcovskou radu.“

Mason zavrtěl hlavou. „Já vím, Paule. Já ji nepotřebuji.“

„Ba jo, potřebuješ,“ řekl Paul. „Ten člověk, kterého hájíš, nestojí za celý ten risk. Kdo píchá do vosího hnízda, dostane žihadlo.“

„Děkuji za radu, Paule.“

„Budeš se podle ní řídit?“

„Ne.“

„Čekal jsem, že ne, Perry. Mně se to nelíbí. Lidem, kteří se připlou do cesty některým z těchhle mládenců, se jaksi leccos stává. Oni jsou někdy dost nemilosrdní.“

„Já vím.“

„Ba ne, nevíš. Já už něco viděl, Perry. Někdo někoho vytlačí ze silnice do příkopu. Převrátí se automobil. Člověka zbijou tak, že

už do smrti není, co býval. Vypadá to jako loupežné přepadení, ale on ví, že to není loupežné přepadení, a policie taky ví, že to není žádné loupežné přepadení, a policie je náramně málo žhavá zjišťovat, kdo to udělal.“

„U policie jsou někteří lidé poctiví.“

„Já vím, ale ti, co jsou poctiví, jsou v hrozně nevýhodě, když se vyskytne nějaká bouda.“

„Já to zmlácení risknu.“

„Něco mi dělá starosti, Perry.“

„Co?“

„Ta Kaylorová.“

„Co je s ní?“

„Vyzvedl jsem ji v Las Vegas,“ řekl Drake. „Dostal jsem betonovou informaci, že byla v Las Vegas tři nebo čtyři měsíce. Ona mi řekla, že tam byla. Ona v Las Vegas bydlela.“

„Sama?“ zeptal se Mason.

Drake se ušklíbl. „Měla hezký byt. Já se jí neptal, odkud na to bere prachy nebo kolik je klíčů k těm dveřím, ale vypadala jako docela dobrá žába.“

„Dobře, no a co?“

„A teď,“ pokračoval Drake, „když jsme tu Kaylorovou začali včera večer sledovat, zjistili jsme, že si drží malý byteček tady. Když se na mě vykvajzla, vrátila se rovnou do Vily Lavina. Ta Kaylorová si drží dvě adresy. Žije z nějakého důvodu dvojím životem a madam Lavina ví proč a může ji přinutit, aby touhletou obručí proskakovala sem a tam.“

Mason řekl: „Doruč jí obsílku a zjistíme, jak to s tím je. Kde bydlí teď, Paule?“

„Windmore Arms Apartments. Má číslo 321.“

„Dobře. Jdi a doruč jí to. Jak jí obsílku doručíš, dej mi vědět. Máš tam agenta, který střeží ten byt, Paule?“

„Mám tam tři. Dva tam parkují s vozy. Je ovšem těžko říci,

kdo zrovna jde nahoru do bytu ke Kaylorové, protože v tom domě je jednatřicet bytů, ale naštěstí se nám podařilo najmout pokoj v hotelu Keynote právě naproti přes ulici. Třetí agent je v hotelovém pokoji se silným dalekohledem na stativu a pozoruje vchod do Windmore Arms Apartments. Kdykoliv někdo zmáčkne knoflík zvonku k nějakému bytu, může hlídač většinou říct, ke kterému to je.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Možná že tam zaskočím, až se jí ponese ta obsílka. Asi bude někoho volat. A někdo za ní asi přijde. Naplánuj si tam dost lidí na tuhle práci, aby to zastali, kdyby bylo zapotřebí něco zvláštního. Jak se s tím pozorovatelem s dalekohledem dostanu do kontaktu, Paule?“

„Hotel Keynote je přímo naproti tomu domu. Máme pokoj číslo 102. Ten člověk tě zná. Jdi tam, kdy budeš chtít. Rád se s tebou setká. Zaklepej jednou, počkej tři vteřiny, zaklepej dvakrát, počkej tři vteřiny a zaklepej třikrát. On tě pustí dovnitř.“

„Dojdu se na to kouknout,“ řekl Mason. „Mezitím mi, Paule, opatři všechen materiál o Rodney Archerovi, jaký seženeš.“

„Archer je vdovec,“ řekl Drake, „má velkou realitní kancelář, investuje, ve finančních kruzích platí za člověka akce. Je to až po uši úctyhodný občan.“

„Sežeň mi o něm nějaké drby,“ řekl Mason. „Zná konec konců madam Lavinu.“

„Jasně že zná. Má realitní kancelář. Opatřil jí pronájem parcel na dva její podniky.“

„Ale, ale. Kdo vybral ty parcely?“

„Měl možnost vybírat.“

„Pak tedy musel vybírat obvody, Paule, kde je policie ochotna dát si říct.“

„Jestli to tak je, tak se ten chlápek vyzná.“

„Dobře,“ řekl Mason. „Zjisti něco o něm. O jeho soukromí. Zarýpej trochu v jeho minulosti.“

„Tohleto všechno bude stát peníze, Perry.“

„Já nečekám, že to bude zadarmo.“

„Ty děláš zadarmo.“

„Já dělám jménem spravedlnosti.“

„Napadlo tě někdy,“ vyzvídal Paul Drake, „že i když někde v té záležitosti může být nějaký podtrh, tvůj klient může být konec konců skutečně vinen?“

Mason se zaculil a řekl: „To sakra ne,“ a odešel.

KAPITOLA 6

Perry Mason prošel zašpiněnou chodbou hotelu Keynote, nalezl dveře číslo 102, zaklepal jednou, počkal tři vteřiny, zaklepal dvakrát, počkal další tři vteřiny, pak zaklepal třikrát.

Chvilku bylo ticho, pak Mason uslyšel v pokoji zvuk kroků, klíč se otočil v zámku a dveře se trochu pootevřely. Bezpečnostní řetízek, který brání, aby se dveře nedaly vyrazit, je držel otevřené jen na malou škvíru.

Pár ocelově šedých očí si prohlédl Masona, pak ruka tiše uvolnila bezpečnostní řetízek a dveře se otevřely.

Drakův detektiv kývl, opatrně však nevyměnil ani slovo pozdravu, dokud Mason nebyl v místnosti, dveře nebyly zavřeny a řetízek nebyl na svém místě.

„Dobrý den, pane Masone. Nevěděl jsem, že přijdete.“

„Myslel jsem, že si to prohlédnu,“ řekl Mason. „Jak to jde?“

„Docela dobře. Dalekohled dává výborný výhled.“ Mason přešel ke stativu, na němž byl otáčecím šroubem připevněn veliký dalekohled, nařízený otevřeným oknem tak, že dával dobrý výhled na vchod do domu přes ulici.

Mason se podíval dalekohledem. „Možná že si budete muset pravou čočku o jednu dioptrii upravit,“ řekl detektiv. „Já jsem si to přizpůsobil pro své oči a...“

„Je to dobré,“ řekl mu Mason. „Nechám to tak. Chtěl jsem jen vidět, jaké máte zorné pole... Na mé oči je to dobré... Možná že bych to mohl trochu zaostřit, ale je to docela dobré.“

Viděl dveře do domu přes ulici, trojitý seznam jmen vytištěných na cedulkách. Rozeznal dokonce jméno „Inez Kaylorová, 321“ a pod jménem zřetelně viděl knoflík zvonku.

„Ten, co potřebujeme, je umístěn dobře,“ řekl detektiv.

„Vpravo nahoře. Některé z ostatních cedulek lidé zaclánějí, ale byt té Kaylorové je... teď někdo jde. Vezmete to, nebo mám já?“

Mason nasadil oči k dalekohledu, zdvihl palec a ukazováček a o zlomeček pohnul zaostřovacím zařízením pravé čočky.

„Já to vezmu,“ řekl.

Spatřil dobře oblečenou mladou ženu, jak zabočila ke dveřím, čekala asi minutu, jakoby hledala jméno a potom ukazováčkem v rukavičce zmáčkla knoflík.

Mason zavolal přes rameno na detektiva: „Zvoní na byt číslo 409 – jméno nemohu rozeznat.“

„Jména já mám,“ řekl mu detektiv. „James Darwin. Na toho chlápka bychom si měli posvítit, pane Mason. Já nevím, na co je navnadí, ale chodí tam k němu samé moc pěkné holky. Jsou tam asi půl hodiny a odejdou. Úplné procesí. Tohle je dneska pátá.“

„Je to ve čtvrtém poschodí?“ zeptal se Mason.

„Ano, je.“

„No, zřejmě se jí bzučák ozval okamžitě. Jde nahoru.“

Mladá žena strčila do dveří a ty se otevřely. Zmizela v temném vnitřku činžáku.

Mason řekl: „Jeden z našich lidí přijde za slečnou Kaylorovou se svědeckou obsílkou. Jakmile odejde, dostaví se mladá blondýna. To je neteř člověka, který je souzen pro loupežné přepadení. Je to zvláštní, přímá, upřímná dívka, která by mohla tu bardámu přinutit, aby trochu rozvázala a řekla nám, co se opravdu dělo.“

„Jasně. Ještě něco?“

„Ano,“ řekl Mason. „Až ta blondýna odejde, musím dávat pečlivý pozor. Jestliže ta blondýna, která se mimochodem jmenuje Mary Broganová, dosáhne svého, zavolá Paula Draka a ten o tom dá vědět mně.“

„Ví on, že jste tady?“

„Jistě. Řekl jsem mu, že si to sem zajdu prohlédnout.“

„Dobře. A kdyby dejme tomu nedosáhla svého?“

„V tom případě se stane jedna ze dvou věcí,“ řekl Mason. „Bud’to ta Kaylorová půjde ven si s někým promluvit, nebo bude telefonovat a někdo přijde do jejího bytu dát jí instrukce.“

„Nemyslíte, že to celé vyřídí telefonem?“

„Možná, ale asi ne. Tohle je věc, kterou oni raději zařizují osobním stykem. Budou mít o čem mluvit.“

„To by tedy, mám dojem, znamenalo je sledovat.“

„To by znamenalo sledovat je dvakrát,“ řekl Mason. „Paul dostane znamení od Mary Broganové. Když ta nic nezjistí, pošle sem on na sledování víc lidí a...“

„Už jde ten s obsílkou,“ řekl detektiv.

„Dobře,“ řekl Mason. „Vedete si seznam návštěvníků, s dobou příchodu a odchodu?“

„Jistě. Vedu si palubní deník.“

„Tak tam toho chlapíka můžete zanést,“ řekl Mason.

Odstoupil od dalekohledu, rozhlédl se po hotelovém pokoji a řekl: „Dost špeluňka, co?“

„Žádná první třída. A tohle je ještě jeden z lepších pokojů. Táhleto křeslo u postele není špatné. Je pohodlnější, než vypadá. Většinou je to naopak.“

Mason odešel ke křeslu, které bylo potaženo levnou imitací kůže, usadil se do něho, vytáhl tabatěrku a vyňal cigaretu.

„Co myslíte, nevytáhne z ní něco ten s obsílkou?“ řekl detektiv.

„Má příkaz, aby to ani nezkoušel. Má tam jen dojít, vrazit jí obsílku a vypadnout. Jakmile odejde, půjde tam Mary Broganová a bude se tvářit, že o obsílce neví. Řekne to bardámě rovnou, že její strýc je nevinný, že ona sama dělá stenotypistku, že by bylo vůbec pro všechny lepší, kdyby ta Kaylorová řekla přesně, co se stalo.“

„Už jde s tou obsílkou nahoru,“ řekl detektiv.

Mason si pohrával se sirkou a zhluboka vdechl cigaretu. „Ona bydlí ve třetím poschodí?“

„Správně, v čísle 321.“

„Dejte mu pět minut,“ řekl Mason. „To by mělo stačit. Broganová tam půjde, jakmile on odejde.“

„Má na sobě světlý kabátek a sukni s modrou blůzou?“ zeptal se detektiv.

„Správně.“

„Blondýnka, hezká?“

„To je ona.“

„Je tamhle na rohu. Čeká.“

Mason řekl: „Není vás vidět z ulice, že ne?“

„Moc ne. Na pohled z ulice je tu temno. Ten dalekohled má velkou světelnost. Obličej je v něm ostré a blízko, takže pokaždé, když se sem někdo podívá, máte chuť se schovat, protože myslíte, že se vám dívají rovnou do očí ze vzdálenosti dvou metrů. Ve skutečnosti sem vůbec není vidět. Můžeme se jedině obávat toho, aby někdo na druhé straně někde v bytě neměl dalekohled a nekoukal. Ale o to není moc strach. Všimněte si, že máme záclony vytažené jenom tak, aby bylo vidět na vchod do toho činžáku.“

Mason odklepal popel z cigarety do popelníku a řekl: „V takovém případě musí člověk hrát pokera; když se na to nepřitlačí, nikam se nedostanete, a když na to přitlačíte moc, tak se oni postaví na zadní.“

„Na tu obsílku bychom ji buďto měli chytit, nebo nám tu návnadu utrhne,“ řekl detektiv. Minutu čekal, pak dodal. „Tak, náš člověk jde ven. A Broganová zvoní. Ano, jde dovnitř.“

Mason típl cigaretu, usadil se poněkud pohodlněji a řekl:

„No, povědět nám to může moc. Když bude do deseti minut venku, nedostala se asi nikam. Jestli tam bude půl hodiny, je to dobré znamení.“

„Vypadá na dost schopnou mladou ženskou,“ řekl detektiv.

„Je dobrá,“ souhlasil Mason. „Šetřila si, chudák žába, na dovolenou, už měla ušetřeno skoro čtyři sta dolarů a chtěla si

nechat padesát dolarů na svoje výdaje a zbytek mi chtěla dát.“

„To je případ ex offio, ne?“ zeptal se detektiv,

„Jasně.“

„Četl jsem o tom v novinách. Dávají vám něco na vydání?“

„Nedávají mi nic,“ řekl Mason. „Člověk dává sám čas, peníze, energii, všechno.“

„Máte takových případů moc?“

„Ne. Většinou je dávají mladším advokátům, o kterých myslí, že potřebují zkušenosti a mají víc času.“

„No, na takovýchhle případech byste brzy udělal bankrot,“ řekl detektiv. „Tak jsme zapsali Mary Broganovou. Uvidíme, jak tam bude dlouho. Vy myslíte, že ta Kaylorová něco tají?“

„Určitě. Paul Drake ji našel v Las Vegas v Nevadě. Má tam byt. Přivezl ji sem. A teď to vypadá, že tu má taky pěkný byt, že si lepší člověk nemůže přát.“

„Že by vedla dvojí život?“

„To nevíme.“

„Byt číslo 321 má celý sama pro sebe,“ řekl detektiv.

„Ten v Las Vegas má taky pro sebe. Má prý to tam dost honosné. Tenhle činžák naproti moc honosně nevypadá.“

„Honosný není. Je to dobrý byt za průměrnou cenu – jak už tak byty dneska jsou.“

Mason se podíval na hodinky a řekl: „No, prodělat se na tom nic nedá v žádném případě.“

„Myslíte, jestli tam zůstane déle než pět minut?“

„Jasně.“

„Co budete dělat, když se něco dozví?“

„Půjdu tam a skončím to,“ řekl Mason. „Vás budu potřebovat jako svědka. Proto jsem tady. Dole ve voze mám magnetofon. Všechno pěkně zajistíme, a protože má svědeckou obsílku, tak to zařídíme, aby se nám nepříhodil nějaký podraz.“

„Ta Mary Broganová ví, že jste tu?“

„Ne. Měl jsem obavu, že by mi mohla dávat z nerozumu rukou znamení. Já ty karty hraju dost při zdi. Ona, jakmile dostane odpověď, má zavolat Paula Draka a Paul Drake pak už bude vědět, co má dělat. Když bude všechno v pořádku, zavolá mě sem. V jiném případě se soustředí na sledování Kaylorové, až půjde ven, nebo až ji přijde někdo navštívit.“

„Já tu Kaylorovou nepoznám, když ji uvidím,“ řekl detektiv. „Jeden z agentů dole ji ale zná. Včera večer byli dva v tom baru. Ona tam dělá bardámu. Je to prý třída.“

„Je to kousek,“ vzpomínal Mason.

„Prý ta děvčata ve Vile Lavina musí nosit šaty tak k tělu, že je obepínají jako slupka buřty?“

„Správně,“ řekl Mason. „Je to opravdu podnik za všechny prachy. Slyšel jste už někdy o těch Vilách?“

„V jakém směru?“

„Hazardní hry, zlodějny? Něco takového?“

„To ne.“

„Jsou to bary a s těmi bardámami tam něco není v pořádku – jsou trošku jiné než normální lehké holky. Umějí vystupovat a dobře vypadají.“

„Hm, hm. Já... hele, tady jde ten váš případ,“ řekl detektiv. „Počítám, že z toho nic nebylo.“

Mason vstal ze židle.

„Zrovna jde ven a zřejmě je rozčilená,“ pokračoval detektiv.

Mason přešel k oknu.

Mary Broganová se rozhlédla ulicí nahoru a dolů, pak se rozběhla k malé restauraci vedle činžáku, vešla do telefonní budky a rychle vytočila číslo.

„No, tak to bychom asi měli,“ řekl Mason. „Vyhodila ji. Teď volá Draka. Drake bude volat mě sem.“

Mason stál u okna, postavil se tak daleko, aby nebyl hned vidět a pozoroval Mary Broganovou, jak rozčileně hovoří v telefonní

budce. Viděl ji, jak zavěsila, vyběhla z restaurace na ulici a rychle odcházela.

Zamračil se. „To je divné. Chtěl jsem, aby zůstala někde poblíž a spojila se s Drakovými agenty, aby mohla...”

Telefon v pokoji prudce zazvonil.

Mason zvedl sluchátko a řekl opatrně: „Haló.“

Ozval se vzrušený Drakův hlas: „Jsi to ty, Perry?”

„Hm, hm.“

„Zrovna mi volala Mary Broganová. Tys jí asi viděl, když šla ven.“

„Viděl. Co se stalo?”

„Kaylorová se hrála divadýlko. Když tam Mary přišla, dostala zrovna obsílku. Chvilku Mary poslouchala a pak utekla do koupelny. Vrátila se se skleničkou uspávacích prášků, vysypala si je na dlaň a začala je polykat; šla k vodovodu a natočila si vodu a zapila je. Mary říká, že to musely být aspoň dva tucty tabletek.“

„A jó, a jó!“ řekl Mason.

„Tak co máme dělat?” ptal se Drake.

„Ohlas to na policii,” řekl Mason.

„To smrdí nepříjemnostmi.“

„Dělej, ohlas to. Je to to jediné, co můžeme udělat. Odvezou ji do nemocnice, vypláchnou jí žaludek a zachrání jí život.“

„A nás připraví o možnost něco se dozvědět,” řekl Drake.

„Já jsem si myslel, Perry, jestli bys, když je takhle, nemohl opatřit lékaře a...”

Mason řekl: „To už by mohlo být pozdě. Co když odmítne dát se od něj ošetřit? Musíme pak čekat, až bude v bezvědomí, a tou dobou už... Ne, Paule, zavolej policii. Pověz jim to.“

„Jak jim to mám povědět?”

„Řekni jim to přímo. Prostě jim pověz, že pracuješ na nějakém případu, ale neříkej na jakém. Řekni, že jeden z tvých spolupracovníků doručil svědeckou obsílku Kaylorové na této

adrese, a ona že sebrala hrst prášků pro spaní a snaží se spáchat sebevraždu.“

„A mám nechat policii při tom, že ji přitom viděl můj agent, který jí nesl tu obsílku?“

„Jistě. Na podrobné otázky odpovídat nemusíš. Pospíchej. Pověz jim jenom, že jsi doručil svědeckou obsílku a ona že spolykala uspávací prášky.“

„Dobře. Hned se do toho pustím.“

Mason zavěsil telefon, obrátil se k detektivovi a řekl: „Asi jste z mého rozhovoru pochopil, oč jde.“

„Chce se zabít?“

„Jasně.“

„Jenom proto, aby nemusela svědčit?“

„Vypadá to tak.“

„To tedy opravdu začíná jít do tuhého,“ řekl agent.

„Asi no Paul zavolá policii.“

Netrpělivě čekali několik minut. Mason si zapálil další cigaretu.

Náhle zazněla siréna, nejdřív slabě v dálce, pak zaječela pronikavým crescendem na poplach.

„Paul si opravdu pospíšil,“ řekl Mason. „To asi jede hlídkový vůz s rádiem.“

Detektiv stojí blízko u okna, odkud se mohl dívat do ulice, řekl: „Kdepak, je to záchranka. Má červené světlo rozsvícené a vůbec všechno v činnosti.“

Ambulance zaparkovala u činžáku. Dva bíle odění zřízenci vstoupili do dveří.

„Tohle nechápu,“ řekl Mason. „Myslel jsem, že sem nejdřív dojede policie a pak zavolá záchranku.“

„Pravděpodobně uvěřili Drakovi na slovo a řekli si, že ji musí honem odvézt do nemocnice.“

„Když u toho není policie, může odmítnout s nimi jít a...“

„Touhle dobou bude asi už v bezvědomí.“

„Tak rychle to sotva působí. Ta půjde sama. Dobře se na ni podívejte, abyste ji poznal, až ji zase uvidíte.“

Mason se obrátil k oknu. Detektiv si nasadil dalekohled k očím. Za pár okamžiků oba zřízenci vyšli a podpírali mladou ženu, která kráčela mezi nimi, ale se svěšenou hlavou.

Detektiv tiše zaklel.

„Co se stalo?“ zeptal se Mason.

„Nevidím jí do obličeje. Hlava jí visí dolů. Teď ji dávají do ambulance.“

„To nevadí. Máte její obrázek, ne?“

„Ano. Drake mi jeden dal, ale já se vždycky dotyčné osobě rád podívám do obličeje. Fotografická identifikace, to je fuška.“

„Já vím,“ souhlasil Mason. „Ona už skoro spí, tak ji museli podpírat. Proto nám stáli v cestě, takže jsme na ni neviděli... Už jedou.“

Ambulance odjela z ulice, řítila se velikou rychlostí a ječící siréna jí uvolňovala cestu.

Mason sebral klobouk a šel ke dveřím.

Detektiv řekl: „Další siréna, pane Masone.“

Mason se vrátil k oknu a stanul vedle detektiva. Ulicí přijel vůz policejní hlídky a zastavil před činžákem. Dva strážníci vyskočili z vozu. Jeden stiskl knoflík zvonku od bytu slečny Kaylorové. Druhý mluvil se skupinou diváků, kteří se tu náhle objevili bůhví odkud.

Za chvíli se strážníci vrátili do policejního vozu a odjeli.

„No, tak to bychom, myslím, měli,“ řekl detektiv.

Mason řekl: „Hrome, vždyť to je celé nesmysl. Jak se sem ta záchranka tak rychle dostala?“

„Zřejmě ji sem poslal dispečer, který bral hovor, rádiem jako úrazovku,“ domýšlel si detektiv.

„To je jediná možná odpověď,“ řekl Mason. „Ale ten policejní

hlídkový vůz nemohl být moc daleko. Taky dostal příkaz rádiem – a ambulance tu byla dřív.“

„S tím se netrapte,“ řekl detektiv. „To se stává. Kdyby si byla prořízla tepnu a měla tu vykrváčet k smrti, tak by to záchrance trvalo hodinu, než přijede. Měli zrovna ambulanci volnou a prskli ji sem přednostně jako k úrazu.“

„Asi ano,“ připustil Mason.

„V každém případě to s ní bude v pořádku,“ řekl mu detektiv. „Vypumpují jí žaludek dřív, než ty prášky pro spaní začnou působit.“

Mason se obrátil nazpět ke dveřím. „No, já půjdu zpátky do kanceláře. Kdyby mi sem Paul volal, řekněte mu, že mě tam zastihne asi tak za deset, patnáct minut.“

„Byt už se nemusí hlídat?“ zeptal se detektiv.

Mason zaváhal a pak řekl: „Ještě tu zůstaňte. Paul se s vámi může spojit, až to budeme chtít odvolat. Zajistěte si popis každého, kdo zmáčkne zvonek. Zjistěte si čísla všech aut.“

„Záplat pánbůh, že se jí ta obsílka doručila, ještě než spolykala ty pilulky.“

„Dlouho tu asi nepobudete. Můj plán je teď v troskách. Budu se muset spolehnout na tu svědeckou obsílku a v pondělí to u soudu nějak zahrát.“

„Vy jste si to představoval jinak?“ zeptal se detektiv.

„To tedy ano, hrome!“

„Ale poslal jste jí svědeckou obsílku, aby se tam dostavila.“

„To měl být parádní kousek,“ řekl Mason. „A teď nám někdo vypálil rybník a máme po parádě.“

KAPITOLA 7

Mason vešel do soukromé kanceláře Paula Draka a řekl: „Paule, přemýšlel jsem o tom.“

Drake vzhlédl od stolu, ušklíbl se a řekl: „Já taky.“

„S tím případem se veze nějaký podtrh,“ řekl Mason.

„To říkáš ty mně?“

Mason řekl: „Ta Kaylorová – ta musela vést nějaký dvojí život. Měla byt v Las Vegas. Taky měla byt tady a pracovala ve Vile Lavina č. 3.“

Drake přikývl.

„Proč to dělala a jak to dělala?“

„Ty jsi u toho byl, když přijela záchranka?“ ptal se Drake.

Mason přikývl.

„Dělal to tam pro mě schopný člověk,“ řekl Drake. „Snažil se jet za ambulancí, jenže to bylo ovšem vyloučeno. Ambulance měla sirénu a houkala a jela na červenou a můj člověk jí nemohl stačit. Bylo by se mu to podařilo, kdyby se byl nalepil rovnou na ambulanci, ale to by byli věděli, že je někdo sleduje. Snažil se, jak to šlo, ale jak se dalo čekat, když projela ambulance na červenou, dopravní strážník ho zastavil. On ovšem na strážníka vybalil ohromnou historii o tom, že v té ambulanci je jeho žena, že mu řekli, aby jel za nimi, a tak ho strážník poslal dál, ale na to, aby je dohonil, už bylo pozdě.“

„Jistě.“ řekl Mason. „To mi starosti nedělá, Paule. Starosti mi dělá něco jiného.“

„Počkej, počkej, až uslyšíš konec, a budeš mít jiné starosti,“ řekl Drake.

„Jaký to má konec?“ zeptal se Mason.

„Můj člověk byl opravdu výborný člověk. Zajistil se tak, že si

poznamenal číslo té ambulance, když tam parkovala. Pak jsme se rychle snažili zjistit, do které nemocnice Kaylorovou odvezli. No, a tady je odpověď! Neodvezli ji do žádné nemocnice.“

„Kam ji odvezli?“

„To je právě to.“ řekl Drake.

„Tvůj člověk má ale poznávací značku té ambulance. Tak si tam zavoláme a oni nám řeknou...“

„Poznávací značka ti není k ničemu dobrá, Perry.“

„Proč ne?“

„Máme ji, ale je tajná“

„Tajná? Jak to myslíš?“

Drake řekl: „Každý stát si rezervuje několik poznávacích značek, které jsou tajné. Ty se pak dávají na vozy, které se používají pro zvláštní úkoly. Tak se na ně nedá přijít.“

„Ale pro krista pána, Paule, na ambulance se přece tajná čísla nedávají, že ne?“

„Na tuhle ambulanci ho někdo dal,“ řekl Drake.

„Nespletl se ten tvůj člověk náhodou, když si to zapisoval?“

„Vyloučeno“

„Kde se tam to číslo sebralo, Paule?“

„Muselo být ukradené. To je jasné, že na tu ambulanci nepatřilo.“

„A ta ambulance se taky objevila podezřele brzo,“ řekl Mason. „Zmínil jsem se o tom tomu tvému detektivovi a...“

„On mi o tom říkal.“ přerušil ho Drake „Když jsi odešel, začal přemýšlet o tom, cos mu říkal, a čím víc na to myslel, tím míň se mu to líbilo. Tak mi zavolal a já jsem hned začal pátrat. Spojil jsem se s nemocnicí, kde mají pohotovost, a když o tom nic nevěděli, tak se soukromými nemocnicemi.“

Mason se podíval na hodinky. „Je to ovšem, Paule, pouze půl hodiny. Třeba...“

„Byli by se objevili už dávno,“ řekl Drake.

Mason se zamračil. „Dobře, já ti řeknu, co dělat, Paule. Já mám podezření, že to všechno spolu nějak souvisí.“

„Jak?“

„Podle čeho víme, že tohle je ta holka, o kterou nám jde?“

„Kaylorová?“ zeptal se Drake. „Přeci, no, ovšemže je to ta holka, o kterou nám jde. Je zaměstnaná ve Vile Lavina a je to bardáma. Jmenuje se tak, fotografie souhlasí a...“

Mason řekl: „Podle fotografie nemůžeš provádět úplně spolehlivou identifikaci.“

„V tomhle případě byla identifikace tak dobrá, že ji podle ní našli.“

„Jak víš, že ji našli?“

„No přeci, našli ji. Pracuje ve Vile Lavina, jmenuje se tak, popis souhlasí.“

„Jdi do háje!“

„Vždyť si ji sám viděl. Neodpovídala snad obrázku?“

„Odpovídala obrázku, nikoli osobě.“

„Hrála asi divadlo. Madam Lavina ji asi trochu zmáčkla a Kaylorová se rozhodla, že bude tancovat, jak madam píská.“

Mason řekl: „Moc bych za to nedal, jestli neexistují dvě Kaylorové; sestry, které jsou si hodně podobné. Paule, potřebuju dostat jednoho tvého agenta ke Kaylorové do bytu. Potřebuju, aby to tam prošel, našel stopy a sňal otisky prstů. Otisky prstů té ženy, která tam bydlela. To by nemělo být nic těžkého. Budou na zařízení, vzadu na...“

„Nemusíš mi vyprávět, jak získat otisky prstů,“ řekl Drake. „Pověz mi ale tohleto: Jak se tam dostaneme?“

„Slyšel jsi někdy něco o paklíčích, Paule?“

„Zajisté, že jsem slyšel. Taký jsem slyšel o nezákonném vniknutí do bytů.“

„Myslím, že by to stálo za to, Paule.“

„Já ne. Já tím riskuji svou koncesi.“

„Nebud' sakra tak konzervativní. No, a potřebuji ještě jednoho člověka v Las Vegas, aby totéž udělal v tamním bytě Kaylorové. Jakmile bude mít otisky, ať skočí do letadla a vrátí se. Pak porovnáme otisky a uvidíme, jestli jsou totožné.“

Drake zakroutil hlavou. „Nehraju.“

„Jak to myslíš, nehraju?“

„Tohleto by chtělo ženskou. Já žádnou tak dobrou agentku nemám.“

„Proč by to chtělo ženskou?“

„Mužský by byl moc nápadný. Zabere to čas. Ženská by se tam mohla dostat jako příbuzná – mužský ne.“

„Tak tedy ženskou.“

„Povídám ti, že žádnou nemám, žádnou tak dobrou. Navíc jsem měl malinké obtíže se svou koncesí. Někdo začal pištět, že se moje metody příliš vymykají normě.“

„Houby! Jedeme. Přece ti nezruší koncesi pro takovouhle věc. Kromě toho tam nic nebereš, jenom otisky prstů.“

„Povídám ti, že nemám holku, která by to dokázala. Navíc nemůžu riskovat jen tak pro nic za nic.“

„To není pro nic za nic. Co když jsou to dvě dívky?“

„Které jsou si podobné?“

„Sestry.“

„Ovšem,“ uvažoval Drake, „já sám tu holku ve Vile Lavina neviděl. Můj agent měl obrázek. Myslel, že ji podle obrázku poznal, zeptal se na její jméno, to bylo Kaylorová a dál už za tím nešel. Myslel, že na to kápnul, a sdělil mi to, co jsem předal já tobě.“

„Jasně,“ řekl Mason, „A já tam šel na základě téhle identifikace. Docela dobře mohou existovat dvě sestry Kaylorovy – co my víme, třeba dvojčata.“

„Jestli to tak je,“ řekl Drake, „tak jsme narazili na něco o moc většího, než se zdálo na první pohled.“

Mason přikývl. „Já pojedu do věznice za svým klientem.“

„Co mám dělat já?“ ptal se Drake.

„Vypusť psy,“ řekl mu Mason. „Všecky, Chci ty informace o Archerovi. Všechno, co najdeš. Ať lidi začnou běhat kolem dokola, jako když honicí pes ztratí stopu. A pamatuj si tohle, Paule. Jestli je moje domněnka správná, přišli jsme o dvě ženy. Jedna z nich byla našemu případu příznivě nakloněna.“

„Ovšem za předpokladu, že existují dvě Kaylorové, obě zaměstnané jako bardámy.“

„Správně. Jedna Petty, druhá Inez. Inez čekala v právnické knihovně, až ji zavoláš. Ta nám byla nakloněna. Zřejmě se chová čestně. Nic nenasvědčovalo tomu, že nás vypeče, a přece to udělala. Zmizela. Petty – těžko říct. Do té nevidíme. Byla to záhada. Poslali jsme jí obsílku a ona spolykala hromadu prášků pro spaní. Sotva se zavolalo na policii, hvízdla si to kolem rohu záchranka, sebrala ji a někam odvezla. Kam?“

„Asi někam, kde by ji vyléčili z těch prášků,“ řekl Drake.

„Nebo,“ řekl Mason, „někam, kde by ji nevyléčili.“

„Co tím myslíš?“

„Petty Kaylorová si velice příhodně vzala takovou dávku prášků pro spaní, že ji to může zabít. Dejme tomu, že ti, kteří ji v ambulanci odvezli, ji chtěli dostat někam, kde se léčit nemůže.“

„Nebyla by to vražda?“

„Byla, kdybychom to mohli prokázat,“ řekl Mason. „Podívej ale, co mluví proti nám.“

„Co?“

„Děvče dobrovolně přebere prášky pro spaní. Naprosto věrohodný svědek vidí, jak je vzala. Je to svobodný, dobrovolný čin. Nikdo ji nenutil. Přijede pro ni záchranka. Udělají třeba chybnou diagnózu.“

Drake se zamračil. „Dejme tomu,“ řekl. „Je to ovšem jen domněnka. Policie by se tomu vysmála.“

Mason přikývl.

„Ty jdeš navštívit svého klienta?“ zeptal se Drake.

„Já jdu navštívit Alberta Brogana,“ řekl mu Mason, „a pak se vrátím do kanceláře. Jestli se objeví Mary Broganová, řekni jí, aby počkala. Řeknu Delle Streetové, aby se tomu věnovala a došlápla na to. Moc se mi to, Paule, nelíbí, jak se to hroutí. Sežeň už něco o tom Archerovi. A podívej se taky na prsty madam Lavině. Budu zpátky asi za hodinu. A ještě něco, Paule. Jestli hraje madam Lavina divadlo a nebyla tenkrát ve voze s Rodneyem Archerem, tak neukradli její kabelku. Ukradená kabelka patřila té druhé ženě, té, která byla skutečně při přepadení.“

Drake kývl.

„Tak, Paule,“ řekl mu Mason, „začni pracovat taky na té kabelce. Byla uvedena jako věc doličná. Je sobota, tak si budeš muset sehnat nějakého úředníka, aby přijel a otevřel kancelář, ale s trochou peněz to dokážeš. Sežeň si nějakého brašnáře, který se vyzná v kabelkách, zjistí, kdo tuhle kabelku vyrobil, kde ji prodali, všechno, co se ti podaří sehnat. Kdoví, možná že zjistíme, komu byla ta kabelka prodána.“

„Možná,“ souhlasil Drake. „Tak při sto tisíci proti jedné.“

„Malé šance mě nikdy nezastavily,“ řekl mu Mason.

„To tedy fakt ne,“ souhlasil s ním Drake smutně.

KAPITOLA 8

V hovorně věznice hleděl Albert Brogan modrýma očima plnýma očekávání hustou drátěnou sítí na Perryho Masona.

Podobal se trochu své neteři, ale kdežto v jejích očích zářila veselá, téměř rozpustilá jiskra, oči jejího strýce byly bledší a ukryté v síti starostlivých vrásek.

Byl to dost statný člověk s pleší, s hlubokými vráskami od nosu ke koutkům úst a bylo na něm vidět nervové zhroucení, které ho potrefilo z přepracování a po zranění, jež utrpěl při automobilové nehodě.

„Tak jak to s váma vypadá?“ zeptal se Mason.

„Všecko v pořádku.“

„Mluvil s vámi dneska někdo?“

„Jistěže. Spousta lidí..., poslyšte, pane Mason, přijela sem za mnou moje neteř ze St. Louis.“

„Já vím. Mluvil jsem s ní.“

Brogan byl zřejmě v nepříjemných rozpacích. „Já... já myslím, že jsem se k vám nezachoval slušně, pane Mason. Já věděl, že ona nějaké peníze má a že by mi je poslala, kdybych jí byl o ně řekl. Myslím, že kdybych byl řekl soudci, že ty peníze můžu dostat, že by nebyl ustanovil za obhájce vás.“

„To je v pořádku,“ ušklíbl se Mason.

„Víte, Mary se mě vždycky snažila přilepšit, když mohla. Když jsem se rozbil při té automobilové nehodě a musel jsem nějakou dobu ležet, tak to vypadalo, že se to na mě sesypalo všecko najednou. Měl jsem starosti a najednou bác ho, z ničeho nic jsem se normálně nervově zhroutil. Já si neuměl vydělat jinak, než že jsem něco prodával. Když jsem se rozbil, tak jsem přišel o místo. Když jsem začal znova dělat, tak jsem si vzal nový artikl,

ale víte, tak nějak jsem úplně ztratil sebedůvěru. Vypadalo to, jako že vůbec nic neprodám. Nejdřív jsem si myslel, že je to tím artiklem, tak jsem ho vyměnil a našel si něco jiného a pak najednou vidím, že chyba je ve mně, a to mě teda úplně vyřídilo. Byl jsem na hromadě. A tenkrát právě mi Mary řekla, abych si nedělal starosti, že už ani dělat nemusím. Řekla, že si můžu prostě odpočinout, že už, co budu živ, nemusím mluvit s jediným člověkem ani se snažit prodat nějaké zboží.“

Mason soucitně kývl a řekl: „S tím se netrapte. To už je za vámi.“

„Mary nemá tušení, že vím, jaké oběti přinesla. Dala na to peníze a dělala, že to pro ni nic není a tak. A teď mě zase přijela zachraňovat a zase se vydá z posledního krejcaru a...“

„Ne, nevydá,“ řekl Mason. „Už jsem jí řekl, že její peníze nechci.“

„Ale přece musíte dostat zaplacené. Neměl jsem právo tvrdit soudu, že jsem nemajetný.“

„Komu patří ten váš trajler?“

„Záložně. Na tom bych já, kdybych ho chtěl prodat, neměl ani deseták.“

„A váš vůz?“

„Zrovna tak.“

„Tak je to v pořádku,“ řekl Mason. „Vy jste soudu nic nenamlouval. Už si s tím nedělejte starosti. Chci vědět jen tolik, kdo s vámi dneska mluvil?“

„No, první žvanil, hned jak Mary odešla, byl nějaký detektiv Smith, přišel a mluvil do mě.“

„A co chtěl?“

„Řekl mi, že jste dobrý advokát, ale že se pořád jenom s někým rvete, že neumíte dělat kompromisy. Řekl, že kdybych se chtěl domluvit, prý by mi to zařídil. Řekl, že kdybych jim mohl dát vědět něco v tomhle smyslu, dali by mi možnost říct, že se cítím

vinen krádeží. Přelíčení by pokračovalo a já bych zatím požádal o podmíněčné odsouzení a on si myslí, že bych to dostal podmíněčně.“

„Co pak?“ ptal se Mason.

„Pak se něco stalo, já nevím co. Jeden z těch starých mazáků šel kolem mojí cely a řek mi koutkem úst: ‚Brogan, dej si bacha. Začínaj to na tebe válet.‘ Hned za pár minut potom mě odvedli z cely a vzali mě na dvůr. Tam byl automobil. Světlý Chevrolet s naraženým pravým blatníkem. Zeptali se mě, jestli jsem ten vůz už někdy viděl, a já jsem jim řek, že ne, ale že žádné prohlášení dělat nebudu, dokud nebudu mít možnost promluvit si s váma. Pak jsem musel lézt do toho vozu a zase vylézat a sedat si za volant.“

„Co pak?“ ptal se Mason.

„Pár lidí přešlo kolem. Pak přešli dva tajní s nějakou dívkou. Ta dívka otevřela dvířka vozu a chtěla si sednout ke mně a jeden ten strážník zařval: ‚Ne, ne. To není ten vůz.‘ Ona vystoupila, usmála se na mně a řekla: ‚Promiňte‘ a já jí řek, že se nic nestalo, tak ona vystoupila. Nechali mě tam dvě tři minuty a pak přišli a dali mě zase zpátky sem do cely a najednou byli jako vyměnění. Předtím se mnou zacházeli dobře, ale potom začali být neurvalí. Šel kolem detektiv Smith a dělal, že má moc práce, a já jsem se ho zeptal, jak bysme se domluvili, jak mi to vysvětloval. On řek: ‚Jaké domlouvání?‘ a já jsem mu řek: ‚Přeci, jak jste mi povídal, že se domluvíme,‘ a on zavrtěl hlavou a řek: ‚Ty jsi blázen. Já jsem s tebou o žádném domlouvání nemluvil. Ty jsi souzen pro loupežné přepadení a budeš odsouzen, ty svině.‘ A s tím odešel.“

Mason odstrčil židli. „Ta dívka – byl to někdo, koho už jste někdy předtím viděl?“

„Ne.“

„Jak byla stará?“

„Asi sedma nebo osmadvacet.“

„Ten světlý Chevrolet jste taky nikdy předtím neviděl?“

„Nikdy.“

„Víte, kde se tam vzal?“

„Ne.“

Mason řekl: „To vypadá zle, Brogane. Mají nějakého nového svědka, který vás má usvědčit z toho zločinu. Musím odsud vypadnout.“

Mason zamířil ke dveřím, vědom si mrazivé hrůzy v obličeji Alberta Brogana.

Právě když vycházel z hovorny, spatřil seržanta kriminálky Holcomba, jak bere neurvale Brogana za rameno.

Mason pospíchal do budky, vytočil číslo kanceláře Paula Draka, řekl detektivově telefonistce: „Honem mě přepojte na Paula, prosím vás... Paule, jsem ve věznici. Strčili Alberta Brogana do světlého Chevroletu s naraženým pravým předním blatníkem. Nějaké děvče si ho pěkně prohlédlo a udělalo na něj boudu, aby promluvil. Těsně předtím bylo všechno přichystáno, že se dostane ven na menší žalobu s podmínkou. Teď se chovají, jako kdyby měli plnou ruku trumfů. Před vteřinkou jsem viděl seržanta od kriminálky Holcomba, jak s ním cloumal. Máš nějakou představu...?“

„Panebože!“ přerušil ho Drake, „Myslíš, že je to ta vražda Daphne Howellové?“

„Jak tě to napadlo, Paule?“

„Zrovna přišla hláška, že zatkli vraha Daphne Howellové.“

Mason se zamračil a řekl: „Spoj se se svými známými od novin, Paule. Sežeň informace. Jedu k tobě.“

Advokát zavěsil telefon. Letěl k výtahu a za deset minut byl v kanceláři u Paula Draka.

Detektiv mluvil telefonem, pokynul Masonovi, aby mlčel, a pokračoval v telefonickém rozhovoru.

„Co?... Je?... Vědí to určitě?... No, to je ovšem pro policii trháč. Co myslíš, neměli to tak naplánované, že ne?“

Drake chvíli poslouchal a pak řekl: „Dobře, děkuji mockrát, Jime,“ a zavěsil.

Když vzhlédl na advokáta, tvářil se zasmušile. „Je to tak, Perry. Tomu tvému chlápku hodili na krk vraždu Daphne Howellové.“

„Kdo ho identifikoval?“ tázal se Mason.

„Nějaká Janice Clubbová. Šla domů z návštěvy u přítelkyně. Vystoupila z vlaku a šla pěšky k svému bytu. V sousedství bylo předtím několik případů znásilnění a tahle dívka vypadá k světu, tak si dávala pozor. Měla jít asi přes tři bloky. Ušla asi jeden blok a viděla, že ji předjel slušnou rychlostí světlý vůz. Protože byla nervózní, tak si ho prohlédla a všimla si, že má poškozený pravý přední blatník. Věděla taky, že je to Chevrolet, protože její mládenec jezdí ve stejném modelu, jenomže má tmavší barvu. Vůz se otočil a vyjel rovnou přes obrubu chodníku na prázdnou parcelu, asi půl bloku před ní. Moc na to nemyslela, protože těch dvacet centimetrů obruby lidé někdy vědomě přejedou, aby si našli parkoviště na prázdné parcele, když je ulice plná.“

„Dělej,“ řekl Mason. „Kam to všechno vede?“

„Ten člověk měl mrtvolu Daphne Howellové v kufru toho světlého Chevroletu.“

„Jak to víš?“ zeptal se Mason.

„K tomu přijdu.“

„Dělej.“

„Zaparkoval vůz na prázdné parcele, vystoupil a otevíral kufr, když zaslechl kroky Janice Clubbové, která přicházela po chodníku. Zastavil se, zaklapl víko kufru, oběhl automobil, skočil do něj a seděl tam s běžícím motorem a rozsvícenými světly. Ona byla kvůli těm případům znásilnění vystrašená a tak práskla do bot. Utíkala celou cestu až domů. Druhý den ráno našli mrtvolu Daphne Howellové tam na té parcele. Byla zardoušena. Policie se domnívá, že vražda se udala někde jinde a tuhle parcelu si vrah

vybral jenom jako vhodné místo, kam zahodit mrtvolu.“

„Sexuální zločin?“ zeptal se Mason.

„Ne. Nebyla znásilněna. Jenom uškrćena slabounkým drátem. Velice jemná, odborná práce.“

„A ta Clubbová šla ohlásit na policii, co viděla?“

„Jistě. Jakmile druhý den ráno našli tu mrtvolu a případ přišel do novin, šla na policii.“

„Kdy to bylo, Paule?“

„13. září, chvíli před půlnocí.“

„Pokračuj.“

„Víš, jak to chodí. Kriminálka si jede po svém prkně, nikoho nenapadne dát to nějak dohromady s Broganem, až včera, když byla ve svědecké výpovědi zmínka, že ten lupič jel ve světlém Chevroletu s poškozeným blatníkem. Seržant Holcomb četl ten odstavec v ranních novinách a vyskočil až do stropu. Vylít a sehnal Janice Clubbovou. Strčili Brogana do toho světlého Chevroletu a ona ho identifikovala.“

„Kde sebrali ten světlý Chevrolet?“ zeptal se Mason.

„Ten světlý Chevrolet byl ukraden tu noc, kdy se stala vražda. Krádež byla ihned ohlášena, ale nenašli ho, až asi za dva měsíce. Někdo ho strčil do soukromé garáže v neobydlené budově, zavřel dveře a nechal ho tam. Je nemyslitelné, že by to byla krádež předem nepromyšlená, protože majitel, kluk ze střední školy, který potřeboval vůz na cestu do školy, informoval policii o krádeži pár hodin předtím, než se udala vražda. Byl právě v pěveckém kroužku, nechal vůz zaparkovaný před budovou a někdo mu ho seknul. Policie si myslila, že si ho nějaký jiný kluk určitě půjčil na projížďku, a nejdřív se o tu ohlášenu krádež moc nestarala. Teprve když v souvislosti s vraždou Daphne Howellové dostali popis světlého chevroletu s poškozeným pravým blatníkem, rozjeli to a začali ho hledat.“

„13. září,“ řekl Mason. „To je datum toho přepadení.“

Drake řekl: „Policie se domnívá, že ten tvůj člověk provedl nejdřív zvečera to loupežné přepadení, pak odtamtud odjel, sebral Howellovou a zardousil ji.“

„Ale proč?“ zeptal se Mason.

„Loupež,“ řekl Drake. „Její kabelka se nenašla. Předpokládá se, že v ní měla pár set dolarů. Dělala nějakou manekýnu a zřejmě na tom byla dobře.“

„Co zjistili o Daphne Howellové jinak?“ ptal se Mason.

„To je to, Perry. Nemůžou zjistit vůbec nic. Měla malý byt a nikdo o ní nic neví. Bydlela sama, dělala manekýnu a nikdy se nikomu nesvěřovala. Byla tu jen asi tři měsíce.“

„Odkud přišla?“

„Z Kansas City. Měla tam pár přátel, ti o ní něco věděli. Byla vdaná, ale manželství se rozbilo. Dopisy nepsala. Když odjela z Kansas City, nedostal od ní nikdo ani řádku, kromě jednoho přítele, který dostal pohlednici z Guatemaly s krátkou zprávou napsanou rukopisem Daphne Howellové.“

Mason si strčil ruce do kapes. „Ted' bych se před Mary Broganovou nejraději neviděl,“ vzdychl.

„No, ty ho máš hájit pouze v tom případě s loupežným přepadením,“ řekl Drake. „Ted' mu stěží někdo nabídne nějaký kompromis.“

„Kompromis!“ vykřikl Mason. „Ti zboří nebesa i zemi, aby ho v tomhle přelíčení usvědčili. A pak ho budou soudit pro tu vraždu. Jestli nepopře identifikaci Janice Clubbové, je namydlený. Jestli popře, počkají, až bude vypovídat, a prokurátor se ho při výsledku lišácky zeptá, jestli je to pravda, že byl usvědčen ze zločinu. On bude muset přiznat, že byl, že ho porota uznala vinným z loupežného přepadení, které podnikl právě tu noc, kdy se udála ta vražda. Pak se ho budou ptát na to přepadení. Advokát bude protestovat.“

Prokurátor řekne, že to uvede v souvislost, a zeptá se ho, zda

se přepadení nedopustil ve stejném světlém Chevroletu s poškozeným pravým blatníkem, jehož bylo použito v případě vraždy Daphne Howellové.“

„Což mu dává asi tak stejné naděje, jako má ta příslovečná sněhová koule v pekle,“ řekl Drake.

„Asi tak půlku těch nadějí,“ řekl Mason. „Touhle dobou už tam pravděpodobně mají madam Lavinu a Rodneyho Archera a ukazují jim ten světlý Chevrolet. Ti ho budou identifikovat jakožto vůz, v němž jel Brogan ten večer při přepadení.“

Drake řekl: „Zbav se toho, Perry.“

„Zbavit se toho nemůžu,“ řekl mu Mason. „Ten člověk je můj klient. Já ho zastupuji.“

„Jdi od toho,“ opakoval Drake. „Je to beznadějný případ. Navíc to přijde do novin. Perry.“

„Já vím,“ řekl Mason. „Porotci sice nemají číst noviny, ale můžeš se vsadit, že ze dvanácti členů téhle poroty jich devět uvidí článek o tom, že vražda Daphne Howellové byla objasněna, a o tom, že člověk, který spáchal tenhle zločin, je nyní obžalován u soudce Egana z podobného zločinu.“

Drake řekl: „Prokrindapána, Perry, přestaň tlouct hlavou do zdi. Tvůj klient je vinen.“

„Porota to ještě neřekla.“

„Ale řekne to.“

„Dokud to neřekne, je to můj klient a já ho zastupuji. Zákon člověku zaručuje právo na to, aby byl souzen porotou. Kdyby každý obhájce hodil flintu do žita jenom proto, že okolnosti vypadají pro jeho klienta černě, tak by klient nedosáhl projednání před porotou.“

„Jenomže s touhle kombinací faktů nemůžeš polemizovat...“ řekl Drake. „Ten člověk je vinen, jako že se jmenuje Drake. Musí být.“

„On nějak na to ale nevypadá,“ řekl Mason. „Podíváš se na něj

a vidíš obraz člověka, který se úplně vyčerpal. Nabral si nemožný náklad, dělal ve dne v noci a chtěl dosáhnout úspěchu. Potom měl ten úraz a člověk vidí, jak mu hluboko v očích vězí děs, aby se nezhroutil podruhé.“

„Ted’ bude mít děs z něčeho jiného,“ řekl Drake necitelně. „Ten chlápek to má namířeno přímo do popravčí komory bez zpátečního lístku. Perry, jsi namydlený.“

„Nejsem, dokud mi to neřekne porota,“ odvětil Mason. „A ani pak ne, jestli najdu nějaký háček, aby odložili rozsudek.“

Drake pokrčil rameny. „Osobně si myslím,“ řekl, „že jsi vložil děsnou spoustu víry do osobnosti s modrýma očima a rozkošnou nosoprškou.“

„Do něčeho víru vložit musíš,“ řekl mu Mason a odešel.

KAPITOLA 9

Jakmile vešel Mason do své soukromé kanceláře, poznala Della Streetová okamžitě, že se něco stalo. „Co je, šéfe?“ zeptala se ho s pochopením.

Mason strčil ruce do kapes, přešel přes kancelář k oknu a sklíčeně se díval ven.

Přišla k němu, obemkla mu levou paži rukama a stála s ním chvíli tiše a soucitně.

Mason vytáhl levou ruku z kapsy a poplácal ji po rameni.

„Je to zlé?“ zeptala se.

„Je.“

„Nechcete mi to říct?“

Mason se odvrátil od okna, usmál se jí do ustaraných očí a začal chodit po kanceláři.

„Noví svědci?“ zeptala se.

„Noví svědci,“ řekl Mason, „a hrozní.“

„No, konec konců, šéfe, fakta se nedají vyrobit. Dá se jediné zajistit, aby měl klient spravedlivé přelíčení.“

„To já vím,“ řekl Mason.

„A co se tedy vůbec stalo?“

„Policie má automobil, v kterém podle nich jel Brogan v době přepadení. Byl to ukradený vůz. Byl ukraden asi dvě hodiny před přepadením.“

„To je všechno?“ zeptala se.

„A ten ukradený vůz,“ pokračoval Mason, „je totožný s vozem, jehož bylo použito na dopravu mrtvol Daphne Howellové na tu prázdnou parcelu, kde byla nalezena. A když si najdete záznamy o vraždě Daphne Howellové, zjistíte, že ačkoliv byla mrtvola nalezena ráno 14. září, při ohledání se zjistilo, že vražda

byla spáchána pozdě večer 13. září. Policie má teď svědka, který může identifikovat automobil a pravděpodobně identifikoval řidiče.“

„Identifikoval řidiče?“ zeptala se Della Streetová.

„Alberta Brogana,“ řekl Mason.

„Ach, panebože!“ vykřikla Della a zhroutila se do křesla, jako kdyby jí kolena vypověděla službu.

„Právě,“ řekl Mason.

„A Mary Broganová čeká venku v kanceláři, aby vám vyprávěla, co se stalo, když šla na návštěvu k Petty Kaylorové,“ řekla Della Streetová. „Chudáček, ta bude... ach, Perry, nejradši bych se před ní neviděla.“

„Něco jí budeme muset povědět,“ řekl Mason. „Je to v odpoledních novinách.“

Della Streetová řekla soucitně: „Ona je tak milá holka.“

Zase bylo chvíli ticho.

„Jak bledě to asi vypadá?“ zeptala se Della Streetová.

Mason, který chodil sem a tam po kanceláři, řekl: „Je to otázka identifikace. Policie teď samozřejmě nechá jak madam Lavinu, tak Rodneyho Archera identifikovat ten světlý Chevrolet Budou to muset udělat. Policie se totiž chystá ke smrtícímu úderu.“

„A vy si myslíte, že to skutečně byl ten vůz?“

„Já nevím,“ řekl Mason, „ale až ti dva skončí svou svědeckou výpověď, tak to ten vůz bude Konec konců, Dello, jeden automobil vypadá dost jako druhý. Madam Lavina si nebyla moc jistá, ale Rodney Archer ho jasně popsal jako světlý Chevrolet a zdálo se mu, že pravý blatník je poškozený. Při výslechu jsem za tímhle nešel, a’e teď půjdu. Ze svého místa mohl ostatně těžko vidět pravý přední blatník.“

„Podstatné ovšem je, že už vypověděl, že pravý přední blatník je poškozený, dřív než byla jeho pozornost obrácena na tento světlý Chevrolet z případu Daphne Howellovš?“

Mason přikývl.

„Ach, šéfe,“ řekla, „to je strašné! Myslíte, že to udělal... páni, no musel to udělat!“

Mason řekl: „Vypadá to bledě, Dello, ale obhájcová povinnost je vytrvat a bojovat až do konce.“

„Za člověka, který je vinen?“

„Nikoliv za člověka, který je vinen,“ řekl Mason, „nýbrž za spravedlnost.“

Della řekla: „Já mám pocit, jako kdyby mi dal někdo do hlavy obrovským kladivem. Jsem úplně omámená. To je, jako když se člověk snaží probudit z nějakého ošklivého snu a zjistí, že se vzbudil doprostřed nějaké hrůzy.“

„Inu,“ řekl Mason, „rozebereme si to. Archer a madam Lavina identifikovali obžalovaného jakožto lupiče, ale jejich identifikace toho automobilu je pro můj rozum moc málo přesvědčivá. Samotná by jí člověk moc pozornosti nevěnoval.“

„Ano, to máte, myslím, pravdu.“

„Situace se ale změní v okamžiku, kdy svědkové prohlásí, že vrah Daphne Howellové jel ve stejném automobilu.“

„Jenže svědek identifikoval taky Alberta Brogana jakožto řidiče vozu.“

„Snad by situaci osvětlilo, kdybych to řekl takhle,“ pravil Mason. „Archer a madam Lavina identifikovali obžalovaného osobně naprosto určitě. Identifikace vozu je vedlejší. Janice Clubbová identifikuje naprosto určitě vůz a identifikace řidiče je vedlejší. Nebo, abych to řekl jinak, jestliže identifikace vozu, jak ji provedla madam Lavina a Rodney Archer, je klamná, a všechno nasvědčuje tomu, že je, pak identifikace Alberta Brogana, jako řidiče vozu, provedená Janicí Clubbovou, je velmi pravděpodobně taky klamná. Clubbová je ovlivněna tím, že Archer a Lavina identifikovali Brogana jako řidiče.“

„Ať to vysvětlujete jak chcete, kombinace je to katastrofální,“

řekla Della Streetová.

Mason přikývl. „To znamená, že je naprosto nezbytné zjistit, co se snaží madam Lavina skrýt. My prostě musíme zjistit, jak to, že včera Inez Kaylorová zmizela z právnické knihovny a naprosto změnila svůj přístup k celému případu.“

„Vy myslíte, že existují dvě sestry?“

„Nevím, co si mám myslet, Dello. Víím ale, že je nutno prozkoumat každou možnost. Jestli bude Albert Brogan odsouzen v tomhle případě, pak nemá zbla naděje v případě vraždy. Jinými slovy, za svůj život bojuje už teď.“

„Co řekneme Mary Broganové?“

„Budeme se snažit sdělit jí to opatrně,“ řekl Mason. „Vynasnažíme se zjistit toho víc, než jí povíme nějaké ty detaily. Pozvěte ji dovnitř.“

„Chce vám vyprávět, co se stalo, když šla do bytu ke Kaylorové.“

„Výborně,“ řekl Mason. „Tak sem s ní.“

Della Streetová dala vědět Gertii v přední kanceláři.

Když Mary Broganová vstoupila do Masonovy soukromé kanceláře, byla tak ponořena do svého předchozího zážitku, že naprosto nezpozorovala napětí a chmurnou sklíčenost, v níž se utápělo ovzduší kanceláře.

„Páni,“ řekla, „ke všemu ještě tohle! A já tam mohla než stát s pusou otevřenou jako jehně!“

„Spusťte,“ řekl Mason. „Řekněte nám, co se přihodilo.“

„No, když jsem zaklepala, přišla ta ženská ke dveřím,“ řekla, „a otevřela je na škvírku Měla na nich bezpečnostní řetízky. Řekla jsem jí, že jsem si s ní přišla pohovořit. Řekla jsem jí, že nechci nic jiného než pravdu, ale že víím, že je lidská a že jsem chtěla...“

„Na tom nesejde, co jste jí řekla,“ přerušil ji Mason. „Co řekla ona a co ona udělala?“

„Ona řekla: „Už mám toho štvání dost. Počkejte tady a já vám

ukážu, do čeho mě ženete!’ Nechala mě tam minutu stát a pak se vrátila s hnědou lahvičkou. Z té lahvičky si nasypala do levé dlaně spoustu tabletek. No tedy, muselo jich být na dva nebo tři tucty! Celou tu hrst si nacpala do pusy a začala je chroustat. Na ten obraz nikdy nezapomenu, jak tam ta ženská stála – v očích měla výraz takového naprostého zoufalství, tváře nafouklé, protože pusy měla plnou těch prášků na spaní, a chroustala je a od úst jí vyletovaly obláčky bílého prachu. Pak na minutku zmizela, vrátila se se sklenicí vody, vypila ji na jeden doušek, spolykala ty tabletky a chtěla ještě něco říkat jako: ‚Vidíte, co jste udělala‘, nebo něco takového, slovům nebylo moc rozumět. Měla ještě pořád spoustu toho medikamentu v puse.“

„A tak vy jste seběhla dolů a zavolala Paula Draka?“ zeptal se Mason.

„Ano, já nevěděla, co jiného udělat. Byla jsem šílená. Pan Drake mi řekl, že je to v pořádku, že to zařídí, abych se radši vrátila ke slečně Streetové, že by to nevypadalo dobře, kdyby se zdálo, že jsem to děvče dohnala k pokusu o sebevraždu. Že kdyby něco takového proniklo na veřejnost, mělo by to špatný vliv na případ strýčka Alberta.“

Mason přikývl.

„A teď slyším, že přijela záchranka,“ řekla Mary Broganová, „sebrala ji a ona prostě zmizela.“

„Ještě jsme neobjevili nemocnici, do které byla převezena,“ řekl Mason.

„A co je to dneska v odpoledních novinách o tom, že strýček Albert má být obžalován z vraždy?“

„To je právě to,“ připustil Mason bez okolků.

„Týká se to strýčka Alberta, i když ho vlastně nejmenují. Píší, že nějaká svědkyně provedla pozitivní identifikaci v případě vraždy Daphne Howellové a že člověk, jehož identifikovala, je teď souzen za přepadení před porotou a soudcem Eganem; že jeho

proces pokračuje v pondělí a že se úřady rozhodly posečkat až do konce tohoto procesu, než proti němu vznesou ostatní obvinění.“

Mason přikývl.

Mary Broganová řekla: „Kdybych byla z těch, co pláčou, tak bych se tu posadila a brečela bych vám na stole. Jenže já jsem bez sebe vzteky. Mám pocit, že začnu klít.“

„Jen si poslužte,“ řekl Mason. „Já mám pocit úplně stejný.“

„To nám nepomůže. Já vím, že strýček Albert nikdy v životě nikoho nepřepadl, a vím až moc dobře, že ho nikdy ani nenapadlo někoho zabít. Neublížil by ani mouše. Tohleto je nejhnusnější, nejodpornější a nejpitomější věc, jakou jsem kdy slyšela!“

„Jen ven s tím,“ řekl Mason. „Pěkně od plic.“

„To co já mám na plících, o to nejde. Jde o zodpovědnost, kterou máte na svých bedrech vy, pane Masone. Já... já mám dojem, že jsem si nikdy předtím neuvědomovala, jak jsou právníci důležití, sakra, já budu přeci brečet!“

Zamrkala, vyndala si z kabelky kapesník a řekla: „A houby, nebudu. Rvát se budu.“

„Tak je to správné,“ řekl Mason.

„Jenže my se nemáme s čím rvát. Nemáme ani žádnou municí. Porotci se o tom dočtou v novinách a budou si myslet, že strýček Albert je bezohledný vrah... Proč nedal soudce porotu pod zámek? Oni přece nemají co číst ty noviny a...“

„Mají zakázáno číst místní zprávy,“ řekl Mason, „zejména zprávy ze soudní síně.“

„Pch!“ ušklíbla. „Já vím, co já bych udělala, kdybych byla v porotě a viděla v novinách něco, co by se vztahovalo k projednávanému případu. Myslím, že by každý udělal totéž.“

Mason řekl: „V pondělí podám zmateční stížnost na základě tohoto zveřejnění věci.“

„Přijme ji soudce?“

„Soudce Egan ne. Klepne státní zastupitelství přes prsty za to,

že nechali tu zprávu proskočit, a pak řekne, že porotci byli poučeni o tom, že nemají číst rubriku ze soudní síně nebo cokoliv o případu, a to bude všechno.“

„Ale máme přece víc jak den času. Nemůžeme dělat aspoň něco?“

Mason kývl. „Já začínám mít podezření, že jsou ty Kaylorové dvě – možná sestry. Myslím, že ta Kaylorová, s kterou jsem mluvil včera večer, není ta, která zmizela z právnické knihovny. Pochybuji, že to byla ta, která bydlela v Las Vegas. Je tu zřejmě silná podoba – dost silná, aby popletla detektiva, který chce najít jednu z nich podle fotografie – ale já prostě pochybuji, že by to byla jedna a táž.“

„Dá se to nějak zjistit?“

„Naznačil jsem Paulu Drakovi jak,“ řekl Mason, „ale on říká, že je to moc riskantní. Chtělo by to nějakou detektivku, aby se to povedlo. Muž by v blízkosti jejího bytu vzbudil podezření sousedů. Chytrá detektivka by mohla tvrdit, že je sestřenice Petty Kaylorové nebo ošetřovatelka. Mohla by říct, že Petty je v nemocnici a že si ji poslala pro nějaké šaty a tak. Mohla by sejmut všechny otisky prstů, které tam najde a...“

„Co stojí v cestě tomu, abych to udělala já?“ otázala se Mary Broganová.

Mason si ji prohlédl a řekl: „Nic.“

„No tak, co nás drží? Jdeme.“

Mason zvedl telefon a vytočil tajné číslo Paula Draka. Řekl:

„Mohl bys přijít sem ke mně do kanceláře? Přines s sebou zařízení na otisky prstů.“

„Co budeš dělat?“ zeptal se Drake.

„Byl bys asi o mnoho šťastnější, kdybys to nevěděl,“ řekl mu Mason. „Nebudeš si dělat výčitky, když někoho naučíš snímat otisky prstů?“

„Ne.“

„Tak sem přijd’.“

Mason zavěsil a řekl: „Momentálně to vypadá jako ohromný nápad, ale má to několik háčků, které si budu muset rozmyslet. Nechci, abyste se dostala do nepříjemností, Mary, a...“

„Já to skoulím jedna báseň,“ řekla mu optimisticky. „Když tam bude domovnice nebo někdo, tak jí řeknu, že jsem z nemocnice, že Petty se uzdraví, že byla jen nervózní a rozrušená a našťvaná a že si vzala moc prášků na spaní. Řeknu, že musí dva nebo tři dni zůstat v posteli a že mě požádala, abych se tam zastavila a vyzvedla jí nějaké šatstvo. Ten byt pročesu jako kartáčkem na zuby. Seženu otisky prstů, které chcete, a kdyby tam bylo něco, co by k něčemu vypadalo, tak to strčím do kufírku a přinesu to sem.“

Mason se zamračil, vstal ze židle u psacího stolu, přešel k oknu a stál s rukama vraženýma do kapes u kalhot.

„Ne,“ řekl. „Nevezmete nic, pouze otisky prstů. I tak je to do určité míry riskantní.“

„No, riskantní je všechno. Život je vůbec riskantní.“

Na dveřích vedoucích z chodby k soukromé Masonově kanceláři se ozvalo zaklepání Paula Draka. Della Streetová mu otevřela.

„Prosím,“ řekl Paul Drake a otevřel aktovku: „Škola na snímání otisků prstů začíná Doufám, Perry, že nebudeš chtít dělat něco takového sám. Tobě jde o víc než mně a...“

„Nechme toho, co kdo bude dělat,“ řekl Mason. „Ukaž nám, jak se berou otisky prstů.“

Drake řekl: „Tak, tady jsou dva druhy prášků. Stačí na všechny druhy otisků, na jaké můžete narazit. Musíte se pouze rozhodnout, jakou barvu použijete. Přirozeně barvu kontrastní. Prášek naneseš tímto kartáčkem z velbloudí srsti.“

Drake šel ke dveřím, ponořil kartáček z velbloudí srsti do lahvičky s práškem, a poprášil jím rám dveří. „Tady používám stříbrného prášku, protože mi dává žádaný kontrast a... Ohó, tady

je otisk. Vidíte, jak se objevil latentní obraz?“

Della Streetová řekla: „Vypadá to jenom jako spousta soustředných čar.“

„To je taky všechno,“ řekl jí Drake. „Ale na identifikaci člověka to stačí.“

„To myslíte jenom pár těch čar?“

„Jistě. A teď dávejte pozor. Vyvolal jsem tento latentní obraz otisku prstu. Nyní vezmu kousek této pásky a položím ji přímo přes otisk. Pak pásku přihladím na správné místo tak, že na ni takhle poklepávám prsty. Potom nadzvednu okraje a pásku sloupnu.“

„A otisk jde s ní!“ vykřikla Della Streetová.

„Správně,“ řekl Drake. „A tomu se říká ‚snímání‘ otisků prstů. Vidíte, teď je to celé přilepeno na pásce. Vezmu tedy tuto černou kartičku – užívám černou, protože pásek je stříbrný – a přiložím pásku přes vršek černé karty. Pak upevním konce pásky dospod, a jak vidíte, mám otisk tady, takže jej mohu prohlížet, kdykoliv chci. Je na tom celý a vydrží prakticky navěky.“

„A víc není potřeba udělat, když chce člověk sejmout otisky prstů?“ zeptala se Mary Broganová.

„Víc ne, jen si vybrat místo, kde otisky jsou. Potom, když už máte otisk sňatý, napíšete na zadní stranu té černé karty, kde jste jej získala. Když to musí být, uděláte si malý náčrt. Například tady bych na kartu napsal: ‚Dveře do soukromé kanceláře Perryho Masona. Otisk prstů sňat metr a půl od podlahy a osm centimetrů od okraje dveří.‘ Ted’ to, jak vidíte, dám do aktovky a chodím a snímám další otisky.“

„To by nemuselo trvat moc dlouho,“ řekla Mary Broganová a pohlédla na Perryho Masona.

„Netrvá to dlouho, když máte štěstí a víte, kde otisky jsou.“

Mary Broganová sebrala lahvičky s barevným práškem, kartáček, pásku, dala je nazpět do aktovky, kterou přinesl Drake.

Řekla v letu: „Tak, lidi, na shledanou.“

„Opatrně,“ upozorňoval ji Mason. „Nic neriskujte. Ohledejte napřed situaci.“

„Nechtě to na mně,“ řekla mu. „Jdu na to.“

Stiskla ruku Delle Streetové, usmála se krátce na Masona a Draka a za chvíli už slyšeli, jak klape vysokými podpatky po chodbě, potom se dveře automaticky zavřely a oni tři zůstali v tichu.

„To je holka, která snědla spoustu vtipné kaše,“ řekl po dlouhé chvíli mlčení Paul Drake. „Něco na ní je, co?“

„Něco,“ řekl Mason, „co by se dalo vhodně vyjádřit, slovy ‚jde se na věc‘.“

Della Streetová řekla: „Trochu se o ni bojím.“

Mason přikývl. „Nesmíme riskovat, aby se jí něco stalo. Paule, ty zatelefonuj svým lidem, kteří hlídají byt, že do toho činžáku jde Mary Broganová. A tomu svému člověku v hotelu Keynote naproti přes ulici řekni, kdyby se mu něco nelíbilo, ať Mary Broganovou zadrží dřív, než tam vejde.“

„Dobře,“ řekl Drake. „Je to asi správné, Perry... k sakru mě to mrzí, že jsem tě musel takhle nechat v rejži; když já ale teď nemám žádnou dobrou agentku, které bych mohl absolutně věřit. Mám jich pár, které jsou dobré na opatření informací, ale jsou moc opatrné na to, aby riskovaly. Jedna z nich by byla jinak úplně dobrá, jenže má sklon trošku moc žvanit. Tady já mám moc v sázce. Mohou mi zrušit nebo zabavit koncesi, kdybych...“

„My to chápeme,“ přerušil ho Mason. „Já ti nic nevyčítám, Paule. Já vím, jak ti je. Ale já tuhle informaci potřebuju a budu ji muset mít do pondělka do rána.“

„V pondělí mu to hodí na krk všechno, co?“

„Všecko, co je v zákoníku,“ řekl Mason důvěrně. „Poženou to mermomocí k tomu, aby ho odsoudili. Jakmile ho jednou odsoudí, je Albert Brogan v rejži. Neodvází se vypovídat jako svědek a

popírat obvinění, která budou proti němu vznesena v případě vraždy. Jestliže se odváží, přijdou s tím, že byl odsouzen pro loupežné přepadení a udělají z něj zločince všeho schopného.“

„A když se neodváží, tak to zafírují stejně tak,“ řekl Drake.

Mason přikývl. „To je na tom to nejhorší, Paule. Já prostě musím uchránit Brogana toho, aby byl odsouzen pro to přepadení. Jeho život závisí na tom, co se stane přes neděli.“

Drake řekl: „No, tak já jdu dolů a do práce, Perry. Kdybys něco potřeboval, tak mi dej vědět.“

Když se dveře za detektivem zavřely, seděl Mason s Dellou Streetovou několik vteřin tiše.

Della Streetová konečně řekla: „Připadá mi, že Paul Drake projevuje ze své strany mimořádně málo nadšení.“

„Mimořádně málo,“ souhlasil Mason.

„No, nemůžete se mu divit. Kdyby nebylo Mary, tak bychom, myslím, měli srdce v kalhotách. Člověk si nějak neumí představit, že by děvče jako ona mohlo mít strýce, který by se dopustil přepadení, neřku-li vraždy.“

Mason řekl: „Musím přijít na nějakou cestičku, jak ji dostat k soudu jakožto svědkyni. Mám tušení, že porota bude mít stejný pocit, jaký máte vy, Dello.“

Znovu bylo ticho. Mason a Della Streetová, každý zabrán do svých myšlenek, se střežili pohlédnout jeden druhému do očí.

Mason začal chodit po pokoji. Zarazil se, když se ozvalo prudké, rychlé zaklepaní na vnější dveře soukromé kanceláře, a pohlédl tázavě na Dellu Streetovou.

„Jenom tak, abyste viděla, kdo to je, Dello,“ varoval ji.

Della šla ke dveřím, otevřela je pouze na škvírku, pak překvapeně ustoupila a řekla: „Dobrotivé nebe, Mary, co se stalo?“

Mary Broganová vstoupila do pokoje, položila aktovku, v níž měla náradí na otisky prstů, na stůl u dveří, vyklouzla z kabátu a sundala si klobouk a řekla: „No, počítám, že už tady zůstanu.“

„Co se stalo?“

„Dole v průjezdě je velice nevinně vypadající individuum,“ řekla, „právě o mě projevilo nebývalý zájem a patrně se rozhodlo mě sledovat. Snažil se moc pěkně, ale já jsem se mu náhodou stačila podívat do očí a on se otočil tak rychle, že mě to udivilo a... no, prostě viděla jsem, že mě sleduje.“

„Co jste udělala?“

„Šla jsem do krámu na rohu, koupila si pár balíčků žvejkačky, papírové kapesníky, pastu na zuby, otevřela jsem aktovku a šoupla jsem to do ní, jako kdybych ji měla s sebou kvůli tomu, vrátila jsem se, aniž jsem mu nějak dala najevo, že vím, že mě sleduje.“

„K čertu!“ řekl Mason. „To bych rád věděl čím to, že si vyčíhli vás.“

„Šla jsem dneska ráno do věznice navštívit strýčka Alberta.“

„To jste šla,“ řekl Mason. „Tam si vás pravděpodobně okoukli, ale proč by vás teď měli sledovat, to opravdu nevím.“

Mary řekla: „Jsem toho názoru, že se rozhodli dávat pozor na každého, kdo s tím případem souvisí. Asi jim strašně záleží na tom, aby usvědčili strýčka Alberta.“

„To záleží,“ řekl Mason.

„Aby mohli vyřešit tu vraždu?“ zeptala se.

„Ze spousty důvodů,“ řekl Mason. „Vytvářejí teď z vašeho strýce vadný charakter. Jsem rád, že jste se vrátila. To by bývala byla sebevražda, kdyby se něco stalo a vás by chytli v tom bytě. Vaše jméno by se octlo v novinách, což by nám v tuto chvíli nijak neprospělo.“

„To jsem si právě myslela. Vrátila jsem se pro instrukce.“

Mason řekl: „Já sejdu dolů a změním své instrukce Paulovi. Řekl jsem mu, aby zatelefonoval svým lidem, že jste na cestě do bytu Petty Kaylorové. Bude jim muset říct, že jsme změnili své plány.“

„Co uděláme pak?“ zeptala se Della Streetová.

Mason řekl: „Vy děvčata půjdete ven. Mary, vy půjdete první. Dívejte se, jestli vás ten člověk bude sledovat. Jestli bude, tak ho prožeňte. Až ho setřesete, jděte do bytu k Delle. Dello, vy můžete jít taky domů. Já tu zůstanu, dokud se nezjistí, kam odvezli Kaylorovou.“

„Já nemám dneska odpoledne co dělat,“ řekla Della. „Mohu počkat a...“

„To nemá smysl,“ řekl jí Mason. „Momentálně nemůže nikdo nic udělat. Musíme počkat, až dostaneme nějaké nové vodítko. Chci zjistit něco o Archerových láskách, o tom, co je za tou Kaylorovou – přesněji řečeno, myslím, za těmi sestrami Kaylorovými – a chci dostat nějaký materiál o madam Lavině. Nemá smysl vytvářet plán tažení, když neznáte rozložení nepřátelských sil. Děvčata, vy běžte. Já jdu navštívit Paula Draka.“

KAPITOLA 10

Když se Mason vrátil do své kanceláře, našel dveře zavřené. Na stole byl vzkaz, na němž stálo:

Mary a já jsme odešly. Budete-li něco potřebovat, zavolejte ke mně do bytu.

DELLA

Mason si přečetl vzkaz, zmačkal jej, hodil do košíku a posadil se za stůl. Zůstal tam bez pohnutí asi třicet minut, potom odstrčil židli a začal chodit po místnosti, oči upřené na koberec, převracel v hlavě všechny okolnosti případu, studoval celou tu křížovku kousek po kousku.

Náhle zahrčel tajný telefon a Mason přešel přes místnost a zvedl sluchátko.

Hlas Delly Streetové, zvýšený rozčilením, řekl: „Šéfe, jsem v rejži.“

„Jak to, v rejži?“

„To vám radši telefonem nebudu povídat.“

„Kde jste?“

„Jsem v tom bytě, o kterém jste mluvil.“

„Myslíte...?“

„Ano. Jak jste odtamtud chtěl ty otisky prstů.“

Mason si náhle uvědomil, co se stalo, pohlédl na stůl, kde nechala Mary Broganová zařízení na snímání otisků prstů, a zjistil, že tam není.

„Je Mary s vámi?“

„Ne. Ten člověk ji sledoval. Já jsem jí řekla, aby ho ze sebe strásla a pak šla ke mně do bytu a počkala tam.“

„A co se stalo?“

„Myslím, že byste radši měl přijít sem.“

„Už letím,“ řekl Mason a potom náhle, když už chtěl zavěsit telefon, dodal: „Nejste v nebezpečí, že ne?“

„V takovém ne, ale... Bojím se, že jsem do něčeho spadla.“

„Hned jsem tam,“ slíbil Mason. „Držte se.“. Advokát se rozběhl k výtahu, prolétl parkoviště, kde měl svůj vůz, a bylo otázkou několika málo vteřin, aby se zařadil do provozu, kde využíval každého uvolnění, které se mu naskytlo.

Za necelých patnáct minut zarazil před hotelem Keynote, našel si volné místo k parkování, přešel ulici, zastavil se před vchodem do činžáku a pak stiskl zvonek bytu s označením. Kaylorová.

Téměř okamžitě se ozvalo zabzučení, a jak cvakl elektrický závěr dveří, Mason do nich strčil a vstoupil do činžáku.

Prošel úzkou, špatně osvětlenou chodbou a vyjel výtahem do třetího poschodí.

Della Streetová na něj čekala za dveřmi bytu Kaylorové. Jakmile Mason stanul na chodbě za dveřmi, otevřel je, položila prst na rty, aby mu tak dala znamení, že má být zticha, pustila jej do bytu, zavřela a zamkla za sebou dveře.

„Co je?“ zeptal se Mason tiše.

Řekla: „Věděla jsem, jak moc jste stál o ty otisky. Mary věděla, co chci udělat. Svedla toho, co ji sledoval, z mé stopy a namířila ke mně do bytu. Já sebrala prášek a přišla jsem sem.“

Mason jí poklepal na rameno. „To se vám povedlo, Dello, ale neměla jste to dělat. Mohla jste...“

„Já vím,“ skočila mu z rozčilení netrpělivě do řeči. „Myslela jsem, že opatřím ty otisky, nechám vám je dát přes Paula, abyste nevěděl, odkud se vzaly. Teď jsem ale v rejži a vy budete muset zapracovat.“

„Co se stalo?“

„Pojďte se podívat semhle,“ řekla a odvedla ho dveřmi do

ložnice. Na posteli ležela v bezvědomí nehybná postava, přikrytá až po krk dekou.

„Hrome!“ vykřikl Mason.

Della Streetová řekla: „Když jsem sem’přišla, byla na podlaze v přístěnku. Obcházela jsem to tu asi pět nebo deset minut a sbírala jsem otisky, a pak teprve jsem zjistila, že tu je. Otevřela jsem dveře přístěnku a tahle dívka seděla na podlaze opřená hlavou a rameny o dveře. Vypadla do pokoje. Nadřela jsem se s ní hrozně, než jsem ji dostala na tu postel.“

„Měla na sobě nějaké šaty?“ zeptal se Mason.

„Byla úplně oblečená. Boty a všecko. Kdo je to?“

Mason řekl: „Dejte sem světlo, Dello. To bych chtěl právě zjistit.“

Mason odhrnul přikrývku, zkusil tep, poslechl si dýchání.

Della Streetová rozsvítila stojací lampu a světlo se rozlilo po dívčíných zsinalých rysech.

Mason řekl: „Tahle dívka by vypadala docela jinak, kdyby byla čilá a živá, zejména večer, v plné parádě. Ať jsem ale papež, jestli poznám, jestli je to ta Petty Kaylorová, se kterou jsem byl. Myslím, že není. Dalo by se poznat něco podle jejích šatů?“

„Nedívala jsem se,“ řekla Della Streetová. „Zatelefonovala jsem vám a pak se mi ji podařilo dostat sem na postel, táhla jsem ji po podlaze, zvedla jsem ji, nejdřív ramena, pak boky, vzala jsem si na pomoc nízkou stoličku od toaletky.“

„Měla kabelku, Dello?“

„Já žádnou neviděla – a dívala jsem se po celém přístěnku.“

Mason odhrnul pokrývku, přejel rukama po kapsách kabátku, který měla dívka na sobě, a vyndal malé kožené pouzdro na klíče s jediným klíčem. „To by mělo něco znamenat.“

Pak se vrátil do obývacího pokoje, otevřel dveře na chodbu, zkusil klíč a vrátil se do ložnice.

„Funguje?“ zeptala se Della Streetová.

Mason zavrtěl hlavou.

Della Streetová řekla: „Když jste šel zkoušet ten klíč, podívala jsem se na cedulky na šatech. Na kabátku jedna je... obchod v Las Vegas v Nevadě.“

Mason řekl: „Na ten klíč se budeme muset podívat zblízka. To by mohla být stopa ke všemu.“

Della Streetová pravila: „Páni, už jsem se lekla, že řeknete ‚klíč ke všemu‘. Co uděláme teď? Zavoláme policii nebo doktora nebo obojí?“

Mason řekl: „Myslím, abychom radši zavolali doktora.“

„Co potom? Můžete prostě odejít?“

„Co kdybychom odešli oba?“

Zavrtěla hlavou. „Víte, abych se sem dostala, musela jsem na ně dole ušít boudu. Domovník, nějaký Švéd, mi otevřel dveře. Řekla jsem mu, že mě požádala slečna Kaylorová, která je v nemocnici, abych jí donesla nějaké šaty. Řekla jsem mu, že jsem ošetřovatelka z nemocnice. Vyhrabal šperhák a otevřel dveře.“

„Měl nějaké podezření?“ ptal se Mason.

„Vůbec ne, ale dobře si mě prohlédl.“

„Starý nebo mladý?“

„Asi padesát Švéd se silným přízvukem. Jestli si to ale začne policie prošetřovat, tak si na mě vzpomene, popíše mě a... no, nemusí to být žádná rozkoš. Radši tu zůstanu a vylížu si, co jsem si nadrobila.“

Mason přešel k telefonu. „Najděte mi číslo dr. Hanovera, Delto.“

„Dá se mu věřit?“ zeptala se.

„Budeme muset,“ pravil Mason. „Myslím, že dá. Dostali jsme ho z rejže, když ho tenkrát vydírali. Jaké má číslo?“

Della Streetová rychle listovala stránkami seznamu a dala Masonovi číslo, které vytočil.

Když se mu ozval ženský hlas, řekl: „Tady je Perry Mason,

advokát. Musím ihned mluvit ve velice nutné záležitosti s dr. Hanoverem... Já vím, že je sobota odpoledne. Říkám vám, že je to velice nutné... Dobře, počkám u telefonu.“

Za chvílku se ozval hlas dr. Hanovera a Mason mu dal adresu bytu. „Zapsal jste si to?“ otázal se.

„Ano.“

„Je tu děvče, které, myslím, přebralo prášků na spaní. Má nitkovitý puls, špatnou barvu, je v úplném bezvědomí. Radši sem co nejrychleji přijďte.“

„Budu tam hned,“ slíbil doktor.

„Chceme to držet naprosto pod pokličkou,“ řekl mu Mason.

„Na mou mlčelivost se můžete naprosto spolehnout,“ slíbil dr. Hanover. „To byste měl vědět. Jsem tam hned.“

Mason zavěsil telefon, obrátil se a pohlédl na Dellu Streetovou.

„Dokážete to rozmotat, šéfe?“ zeptala se.

„Nedokážu to rozmotat,“ řekl Mason. „Ani nevím, jak do toho.“

„Ale tu dívku odvezla záchranka, šéfe. Ona...“

„Jak to víte, že ji odvezla?“

„Přeci sem přijela záchranka, sebrala ji a odvezla. Nevíme ovšem, kam ta záchranka jela, ale odvezla ji. Ovšem...“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Ne,“ řekla. „Nedokážu to dát dohromady tak, aby to dávalo smysl.“

„Dělejte,“ řekl Mason. „Měla jste nápad a pak jste ho opustila.“

„Ale ne, byl to naprostý nesmysl.“

„Proč?“

„No, protože... prosím vás, co to bylo za nápad. Nechápu, co by se tím dalo získat.“

„Pokračujte. Jakou jste to měla myšlenku?“

„No, prostě,“ řekla Della Streetová, „ti muži z ambulance přišli nahoru a našli slečnu Kaylorovou, která začala právě pociťovat vliv velkého množství prášků pro spaní. Byla schopna se sama pohybovat. Dali ji do ambulance a odvezli. Každý se přirozeně domníval, že ji povevou do nemocnice.“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Jenže oni ji místo toho přivezli nazpátek sem, a nechali ji tu, aby tu umřela.“

„Jak se sem nazpátek dostali?“

„Museli ji přivést zadním vchodem.“

Mason se šel postavit k lůžku a zamyšleně hleděl na dívku.

„Jediná věc mě zaráží,“ řekla Della Streetová. „Nechápu, proč by to udělali. Proč by ji nejdříve někam vozili, když ji zamýšleli přivést zpátky?“

Mason řekl: „Byla by to velice elegantní vražda, nebo nebyla, Dello?“

„Jak to myslíte?“

Mason řekl: „Slečna Kaylorová vzala dobrovolně prášky na spaní. Mary Broganová to může dosvědčit. Mary Broganová to hlásila Paulu Drakovi a Paul Drake řekl, že uvědomí policii. Paul Drake skutečně policii uvědomil. Tím je zabezpečen Paul Drake. Tím je zabezpečena Mary Broganová.“

„Kam míříte?“ otázala se Della Streetová.

Mason řekl: „Pak se od rohu přizene ambulance a dva zřízenci vpadnou do budovy. Vyjdou ven a podpírají omdlávající ženu. Nikdo té ženě nevidí do obličeje. Dají ji do ambulance a odjedou.“

„Vy si myslíte, že ji neodvezli a nepřivezli nazpátek? Myslíte, že to byla nějaká jiná žena?“

„Jakpak víme, že vůbec vešli až do tohohle bytu? Mohli vstoupit do domu a najít tu někoho, kdo klopýtal dolů chodbou a říkal: ‚Já jsem si přebrala prášky na spaní‘. Pochopitelně by se domnívali, že je to ten případ, který jim byl ohlášen. Pak přišla

policie a policie se ani nenamáhala vejít do činžáku. Před domem našli zástup lidí – lidí, kteří vyběhli vedle z restaurace a z kadeřnictví naproti, a obyčejné čumily, kteří se při podobných příležitostech objeví odnikud. Jeden z nich policii sdělil, že přišli pozdě, že ambulance před několika minutami odjela. Policie přirozeně nabyla dojmu, že případ je v pořádku vyřízen, a tak napsali hlášení a jeli svou cestou. A zatím slečna Kaylorová ležela tady v bytě...

„V přístěnku,“ skočila mu do řeči Della Streetová.

„Správně,“ řekl Mason. „Ačkoliv to patrně nehraje velkou roli. Asi si řekla, že půjde ven. Šla do přístěnku pro kabát a klobouk. To už omdlévala a měla závrať. Zhroutila se na podlahu v přístěnku a ihned usnula. Spánek se změnil v mdlobu a mdloba by se zakrátko změnila ve smrt.“

„To je ale vražda,“ řekla Della Streetová.

„Dokažte to,“ vyzval ji Mason. „Prášky pro spaní vzala sama. Všechno ostatní, co se stalo, mohla být shoda okolností.“

„Jenže z jakého důvodu si vzala ty prášky na spaní?“

„Dello, ty si možná vzala ta druhá.“

Della Streetová vyvalila oči, když jí došlo, co znamená Masonova nářezka. „Ale... jak víte, že ta druhá existuje?“

„Ještě to nevím. Je to jenom hypotéza, která mě začíná čím dále tím více zajímat.“

„Panebože, šéfe! To by byla chladnokrevná vražda... která by se nikdy, nikdy nedala dokázat!“

Mason řekl: „Do toho se dáme později, Dello. Pojdme mezitím do kuchyně, postavíme na kamna konvici s vodou a necháme ji vařit.“

„Já to udělám, šéfe.“

„Ne moc vody,“ upozorňoval Mason, „jenom dva nebo tři hrnky. Doktor by mohl chtít trochu sterilní vody na injekční stříkačku. A co kávu, Dello?“

„Kávu?“ ptala se.

„Kofein. Je to stimulans. Mohla byste dát na kamna pořádný hrnec kávy. Udělejte ji černou a hustou.“

Mason šel za Dellou do kuchyně a díval se na ni, jak zasvěceně a rychle se pohybuje po kuchyni, dává do konvice vodu, hledá kávu a kávovar.

„Nezdržujte se s kávovarem,“ řekl Mason. „Nasypte prostě hodně kávy do vody a uvařte to. Bude dobrá a silná.“

„Jak dlouho to bude doktorovi trvat, než se sem dostane, co myslíte?“

„Dlouho ne,“ řekl Mason. „Ten ví, že bych ho nevolal, kdyby to nebylo vážné.“

Stáli u sporáku a dívali se na plaménky plynu pod hrncem a konvicí na kávu.

Mason šel nazpět do ložnice, pozvedl zápěstí omdlelé dívky, změřil jí tep a pak se vrátil a stanul vedle Delly Streetové.

„Jak je jí?“ zeptala se Della.

„Zřejmě se nic nezměnilo,“ řekl Mason. „Tep je asi tak stejný, jako byl, a dýchání také.“

„Myslíte, že je... že se z toho dostane?“

„Nevím. Musela vzít hroznou dávku té drogy.“

„A krevní oběh už ho začal absorbovat?“ ptala se Della Streetová.

Mason přikývl.

„Takže minuty jsou drahocenné.“

„Zřejmě,“ řekl Mason. „Doufám, že tu doktor bude v několika minutách. Jestli ne, tak jakmile se uvaří ta káva, vezmu to na sebe a pokusím se jí do ní trochu dostat.“

„Ale co když ona... myslím, ještě než se sem doktor dostane...?“

„Taky už jsem na to myslel,“ řekl Mason.

Chvilí byli zticha a pak Mason řekl: „Myslím, že tohle

nebezpečí není akutní, Dello. Pokud si vzpomínám, trvá to dost dlouho, než jed z prášku na spaní způsobí smrt.“

„Ale mezitím se jí dostává víc a víc jedu do krevního oběhu. A tím je to nebezpečnější, ne?“

„O tom není sporu.“

„Voda v konvici už se vaří.“

Hleděli na hubičku konvice, v níž to nejdříve několikrát zafrkalo, a pak se z ní vyvalila pára nepřetržitým proudem.

Della Streetová stáhla plamen plynu tak, aby udržovala vodu na bodu varu.

„Myslíte, že je to táž dívka, co přijela s Paulem Drakem z Las Vegas a zmizela z právnické knihovny?“

„Nevím,“ řekl Mason. „Myslím pořád na možnost dvou sester, možná dokonce dívek, které nejsou příbuzné, ale jsou si podobné.“

„Jenom na základě těch dvou bytů?“

„Částečně.“

„Co by to ale mělo znamenat?“

„Nevím,“ připustil Mason.

„Ta dívka by ovšem z nějakého důvodu mohla taky pendlovat mezi tímhle bytem a Las Vegas.“

„To by mohla.“

„No tak,“ řekla Della Streetová, „co na téhle myšlence nehraje?“

„Všechno hraje,“ řekl Mason. „Ale já bych chtěl prozkoumat svou teorii o dvou nezávislých osobách proto, že nevěřím, že ta bardáma, s níž jsem byl včera večer, je táž mladá žena, která přijela z Las Vegas s Paulem Drakem.“

„Má ale stejné jméno, stejné známosti, stejné...“

„Já vím,“ skočil jí do řeči Mason, „je tu ale rozdíl v charakteru, rozdíl v tom, jak rozumově reaguje.“

„A jsou tu ovšem ty dva byty,“ dodala Della Streetová a svažila čelo nad tou záhadou.

Káva se začala vařit Della Streetová skočila po kohoutku, ale nestačila už zabránit, by káva nepřetekla.

Ozval se bzučák.

Della Streetová zvedla hrnec s kávou a řekla: „No, to jsem mohla vědět, že tu bude přesně ve chvíli, kdy budu mít kávu rozlitou po celých kamnech a...“

„Kde je tlačítko?“ ptal se Mason.

„Hned vedle telefonu.“

Mason stiskl tlačítko, které uvolňovalo západku u domovních dveří činžáku, a pak se šel postavit ke dveřím do chodby, zatímco Della Streetová utírala rozlitou kávu, odklopila pokličku, zapálila jiný hořák a stáhla plamen co nejvíc.

Mason slyšel, jak se dveře u výtahu otevřely, potom zavřely a vyšel do chodby.

Dr. Hanover, z něhož přímo vyzařovala odbornost a schopnost, prošel halou a vstoupil do bytu.

„Tak copak to tu máme?“ otázal se.

Mason řekl: „Pravděpodobně barbituráty a myslím, že už dlouho působí. Podívejte se.“

Dr. Hanover sňal klobouk, položil ho na podlahu, odložil svůj černý lékařský kufřík, odhrnul pokrývku, pozvedl zápěstí omdlelé dívky, držel je, zatímco jí měřil tep, pak zápěstí pustil, rozepnul dívce halenku, otevřel kufřík, vyndal stetoskop a poslouchal srdeční činnost.

„Horkou vodu máte?“ zeptal se.

„Máme.“

„Vařící?“

„Vařící.“

„Potřebuju velkou lžíci,“ řekl lékař. „Podržte lžíci nad ohněm, až bude horká, pak ji naplňte vařící vodou a přineste mi ji.“

Della Streetová pospíšila do kuchyně.

„Sundáme jí ten kabátek, abychom se dostali k ruce,“ řekl dr.

Hanover Masonovi.

„Jak to vypadá?“

„Myslím, že to s ní bude dobré. Na tohle máme prostředky.

Kdo to je? Jak je to dlouho, co si to vzala?“

Mason zavrtěl hlavou „My jsme ji našli takhle.“

„Jak to, že vy jste tady?“

„Hledám tady důkazní materiál.“

„Kdo vás sem pustil?“

Mason se ušklíbl a řekl: „Má to nějaký vliv na léčení?“

„Na léčení ne,“ řekl dr. Hanover, „ale bylo by to sakra zapotřebí, kdyby někdo chtěl, abych podpisoval úmrtní list.“

„Myslíte, že k tomu může dojít?“

„Testě nevím.“

Della Streetová přinesla velkou lžici s vroucí vodou. Dr. Hanover otevřel malou lahvičku, vložil do vody tabletku, počkal, až se rozpustila, pak vyňal ze svého kufříku injekční stříkačku a nasál sterilní vodu do injekce.

„V pořádku,“ řekl Della Streetové, „podržte mi tu ruku v téhle pohoze.“

Nalil si na vatu líh, omyl ruku, vpíchl injekci, pak jehlu vytáhl a řekl Masonovi: „Ta dívka musí pro jistotu přijít do nemocnice.“

„Odveďte ji tam,“ řekl Mason.

„Co řeknu lidem, až se začnou ptát?“

„Poslouvejte,“ řekl Mason, „a budete vědět, co říkat.“

„Co mám poslouchat?“

„Telefonický rozhovor.“

„Jaký telefonický rozhovor?“

Mason šel k telefonu, vytočil číslo a pak řekl těžkým, umělým švédským přízvukem: „Já už vás před dobou volal o ten případ, tu sebevraždu. Policie přišla a ona odešla zase. Já myslím, ta dývka, ta snad umře.“

„Kdo je tam? Odkud voláte?“ zeptal se člověk na druhém

konci.

„Tady domovník,“ řekl Mason. „Já jsem domovník ve Windmore Arms Apartments. Ta dývka byla u nás v bytě 321.“

Na druhém konci drátu uslyšel Mason výkřik a potom dispečer řekl: „O čem to vlastně mluvíte? Odvezli ji odtamtud asi v jednu třicet. Policie tam byla, ambulance tam byla a...“

„Je tu zrovna na postel,“ řekl Mason. „Já mám doktora. On říká, že umře ona, když nebude v nemocnici. Vaše policie, ta bláznivá, ta zastaví u dveře na ulici, nejde nahoru, vůbec.“

Mason položil sluchátko.

Dr. Hanover, který rozhovoru naslouchal, řekl: „Co mám teď dělat?“

Mason řekl: „Zavolal vás švédský domovník. Přišel jste a našel jste tohle.“

„Moment,“ protestoval lékař, „ten domovník řekne, že o mně v životě neslyšel.“

„Jistěže,“ řekl Mason, „ale děvče bude v nemocnici.“

„A co mám říct policii, až domovník řekne, že mě nevolal?“

Mason se ušklíbl a řekl: „Totéž, co řekne policie, až domovník řekne, že nikdy nevolal ji.“

„Chápu,“ řekl dr. Hanover a ušklíbl se. „Vypadněte, vy dva. Neviděl jsem vás už celou věčnost.“

KAPITOLA 11

Když se vynořili z činžáku, skočila Della do Masonova vozu a s obavou naň pohlédla. „Policie se bude rozčilovat.“

„Určitě.“

„Takže děláme co?“ zeptala se.

„Takže nebudeme na chvíli k mání,“ řekl Mason, sedl si za volant a zabouchl dveře.

„Vypaříme se?“

„Beze zbytku. Prásknem do bot. Zdrhnem. Zmizíme. Vezmem roha. Budou nás hledat v našich obvyklých skrýších a my nebudem k nalezení.“

„Ale... to nemůžeme udělat.“

„Proč ne?“

„V pondělí ráno musíte být u soudu.“

„Do pondělka do rána uteče spousta vody.“

„A jestli si vzpomínám na trestní zákon, jemuž mne učil vynikající advokát pan Perry Mason, může být prokázáný útěk důkazem viny.“

Mason nastartoval motor. „Zcela správně, slečno Streetová. Nepochybně ve vašich kursech uspějete.“

„A proto,“ řekla, „vzhledem k tomu, že je téměř jisté, že se policie pokusí vás z něčeho obvinít, proč jí nahrávat do ruky tím, že se dáme na útěk?“

Mason odejel zvolna od chodníku a kolem rohu. „Především se nedáme na útěk,“ řekl. „Za druhé nebudeme policii nahrávat do ruky.“

„Já jsem ale myslela, že vezmem roha, že se vypaříme...?“

„Ano, úplně beze zbytku,“ řekl Mason. „Nedáme se ale na útěk. Budeme hledat důkazy.“

„To by znělo důvěryhodně pouze v případě, že bychom hledali pravděpodobné důkazy na pravděpodobném místě,“ řekla.

„Správně.“

„A aby to sloužilo našim zájmům, musí to místo být někde, kde by policii nenapadlo nás hledat.“

„Báječné,“ řekl Mason. „Jde vám to výborně, Dello.“

„Přestal byste mě laskavě rozčilovat a řekl mi, co budeme dělat?“

Mason se ušklíbl: „Teď jsme právě ve velice zranitelném postavení. Hrajeme a máme plnou ruku karet, které momentálně nevypadají moc povzbudivě, a máme nevýhodu v tom, že nevíme, jaké jsou trumfy. V pondělí ráno v deset hodin, až se sejde soud a bude se pokračovat v procesu stát Kalifornie proti Broganovi, budeme muset vynášet. Tou dobou by pro nás bylo velice, velice výhodné, kdybychom trumfy znali. Druhá strana má do hry nepochybně nějaká esa. De facto se zdá, že mají trumfy z celého paklíku. Jediná naše naděje na výhru je zahrát na něčí eso nízkého trumfa.“

„To zní velmi rozumně,“ řekla. „Řekl byste mi, jak to podle vás zařídit?“

„Užívejme své hlavy a obraťme se k logice,“ řekl Mason.

„To mi vyhovuje. Kam teď pojedeme?“

„Do Las Vegas.“

„A k čemu to bude dobré?“

Mason řekl: „Spočítejte si to, Dello. Pohrávám si stále s teorií, že existují dvě dívky, které vypadají stejně. Nějakou dobu jsem si myslel, že to jsou sestry, snad dvojčata. Nyní jsem nakloněn tomu, o tom pochybovat. Jejich zájmy mohou být naprosto rozdílné, možná že se ani neznají, ale vypadají stejně.“

„Nuže?“ otázala se.

„Jedna z nich,“ řekl Mason, „přiletěla z Las Vegas v Nevadě. Druhá žije zde. Chceme se ubezpečit, že jsou dvě. Uděláme tudíž

dvě věci. Předně požádáme Paula Draka, aby došel do té nemocnice a podíval se na dívku, která vzala prášky pro spaní; za druhé pojedeme do Las Vegas prošetřit okolnosti týkající se dívky, která bydlí tam. Co by mohlo být logičtější?“

„Když to řeknete takhle, tak to logické je. Poletíme?“

„Ano a ne.“

„Co tím myslíte?“

„Neodvážíme se letět pravidelnou linkou. Policie na letišti by mohla začít klást otázky a mohlo by se jí dostat odpovědí. Pro nás by bylo velice nepříjemné, kdyby nás v Las Vegas sebrali k výslechu dřív, než budeme sami mít možnost klást vlastní otázky. V takovém případě bychom byli přinuceni říci, co máme v ruce. Nechci podávat žádné informace, dokud nebudu nějaké informace k podávání mít.“

„Co tedy uděláme?“

„Najmeme si letadlo.“

„Soukromý aeroplán?“

„Malou, nenápadnou jednomotorovou starou herku,“ řekl jí Mason. „Poletíme nad rozsáhlými oblastmi vyprahlé pouště a budeme se spoléhat na jediný motor a budeme věřit, že se s tímto motorem nic nestane.“

„Ale nemyslíte, že obsadí i letiště, když nás někdo začne shánět?“ řekla Della Streetová.

„Pravděpodobně.“

„A nebudeme tam trčet jako strašák v poli? Jinými slovy, nebudou lidé...?“

Mason zavrtěl hlavou. „Jestli to správně zahrajeme, tak ne.“

„Jak to myslíte?“

„Kalifornské zákony, požadující v souvislosti se sňatkem krevní zkoušku a spoustu byrokratických výkonů, vyhánějí každou sobotu tucty romantických párků do Nevady a do Arizony. Budeme se tvářit, že jsme do sebe hluboce zamilováni.“

Pohlédla na něj tázavě. „Kdy se vrátíme?“

„Zítřka.“

„Zavazadla?“

„Všecko, co potřebujete, si budete muset koupit. Netroufnu si zajet k vám před dům a čekat tam, až si sbalíte kufr. Nezapomínejte, že je tam Mary Broganová a že Mary Broganovou sleduje nějaký člověk.“

Zastavil u telefonní budky a zavolal Paula Draka.

„Paule, ve Windmore Arms Apartments je dívka, která přebírala prášky na spaní. Jeď do nemocnice a zjisti...“

„Proboha živého, Perry,“ vykřikl podrážděně detektiv, „už jsem ti řekl, že ji do žádné nemocnice neodvezli a...“

„Odvezou ji,“ přerušil ho Mason. „Tento případ má na starosti dr. Pete Hanover.“

A Mason zavěsil dřív, než mohl Drake ještě něco říci.

Pospíšil si zpátky do vozu, odjel k té části letiště, kde byly aerotaxi, najal letadlo a nějakých čtyřicet minut poté, co odjeli z Windmore Arms Apartments, vzlétali už z rozlehlé startovní dráhy.

Mason objal Dellu Streetovou kolem ramen. Ona se k němu přitulila a položila mu hlavu na rameno. Pilot pohlédl koutkem oka dozadu a pak věnoval pozornost řízení letadla.

Prvních deset nebo patnáct minut to házelo, potom nastalo uklidnění a znovu to začalo házet, když se šplhali přes Cajonský průsmyk.

Hluboko pod sebou viděli, jak se silnice, posetá automobily, kroutí a točí. Pásky ocelových kolejí vypadaly jako namalované tužkou. Rychlík pomalu lezl do kopce. Daleko vpředu se kroutil dlouhý nákladní vlak na vedlejší kolej. Za nimi a vlevo bylo rozbouřené moře hor. Napravo střežily dva sněhem pokryté vrcholky průsmyk do Imperial Valley. Jezero Saltonské vypadalo jako modrá skvrna. Před nimi byla na náhorní rovině poušť, na níž

se tu a tam objevovaly hrbolaté hřebeny hor, táhnoucích se přes Victorville k Barstow a potom dál ke vstupu do Údolí smrti.

Motor zpíval píseň klidné síly. Della Streetová dala Masonovi ruku do dlaně. On ji držel pravou rukou kolem ramen.

Pilot občas ukazoval na přírodní krásy, když však bylo zřejmé, že mu jeho cestující nevěnují pozornost, ztišil se a věnoval se cele řízení letadla.

Když před sebou zahlédli budovy v Las Vegas, začínalo už slunce zapadat a hory vrhaly dlouhé fialové stíny.

„Já poletím nazpátek až zítra za světla,“ řekl pilot. „Jestli se mnou chcete letět nazpátek, tak to můžeme účtovat jako zpáteční lístek. Zavolejte mě na letiště. Nechtě mi tam vzkaz. Oni už mě najdou. Tady máte moji vizitku.“

„Dáme vám vědět,“ řekl Mason a pak sebevědomě dodal: „My tu možná nějaký den zůstaneme.“

„Jak si přejete. Kdybyste chtěli letět zítra, udělal bych vám slušnou cenu.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „Dáme vám vědět.“

Letadlo začalo zvolna klesat. Budovy v Las Vegas dostávaly tvar. Veliké hotely, stavby s bazény a prostornými zahradami, potom oblasti už těsněji zastavěné a konečně pluli nad hlavní třídou Las Vegas. Třebaže slunce sotva začalo zapadat, zářila ulice neony díky levné energii, kterou dodává Hooverova přehrada.

Ještě jeden kus pouště, pak se letadlo stočilo k letišti a za několik okamžiků hladce přistálo.

Pilot podal oběma cestujícím ruku. „Já vám chci popřát opravdu mnoho štěstí,“ řekl. „Dejte mi vědět, kdybyste chtěli zítra letět nazpátek.“

„Dáme,“ řekl mu Mason a pomohl Della Streetové na zem.

Taxík je odvezl do středu města.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Della Streetová.

Mason zvedl obočí.

„S tím návratem?“

Mason řekl: „Zpátky pojedeme vlakem. Cestou nazpět nebudeme nápadní. Báł jsem se, abychom nevzbudili pozornost při odjezdu. Vystoupíme tady u nějakého kasina, zahrajeme si o pár dolarů a pak půjdeme do bytu Inez Kaylorové.“

„Copak?“

„Pak,“ řekl Mason, „budeme moci spoléhat jedině na štěstí.“

„Co kdyby nás tam chytli?“

„To by bylo velmi nepříjemné,“ řekl Mason.

„Co když v tom bytě někdo je?“

„Dříve než použijeme klíče, z opatrnosti zazvoníme.“

„A co když ten klíč, který máte, není od toho bytu?“

„Nějak se tam dostaneme,“ řekl Mason. „Když jsme jeli tak daleko, tak si důkazy, které potřebujeme, opatříme.“

„A jaké jsou to vůbec důkazy?“

„Chceme nezvratně prokázat,“ řekl Mason, „že Kaylorové jsou dvě. Že ta Kaylorová, která bydlila v Las Vegas a byla bardámou ve Vile Lavina, není táž dívka jako Petty Kaylorová, která nyní obývá byt v Los Angeles.“

Zastavili se nakrátko v hernách a tentokrát stálo štěstí při nich. Jak Mason, tak Della Streetová neustále vyhrávali. Teprve skoro za hodinu si dali proplatit žetony a kráčeli osvětlenou hlavní tepnou tohoto města v poušti.

„Jedeme taxíkem?“ otázala se.

„Ne,“ řekl jí Mason. „Půjdeme pěšky. Je to jenom asi čtyři nebo pět bloků.“

„Vy víte, kde to je?“

„Ano, znám město dost dobře.“

Šli podél několika bloků v postranní ulici. Suchý, chladný vzduch z pouště byl jako víno. Hvězdy nad hlavou si probojovávaly cestu září světla nad hlavní třídou města.

Mason si porovnal adresu, kterou mu dal Paul Drake, a

zastavil se před malým, dvouposchodovým domem.

„Tady je to,“ řekl.

Stiskl knoflík u jména Inez Kaylorová, počkal několik vteřin, stiskl znovu a pak zase počkal, než stiskl knoflík naposled.

„V pořádku, Dello,“ řekl. „Tak teď musíme vsadit všechno na jednu kartu.“

Zkusil otevřít domovní dveře. Byly zamčené. Zkusil to klíčem, který sebral omdlelé dívce. Zámek klapl. Mason otevřel dveře.

„Páni, šéfe, já mám pocit, jako kdybychom byli lupiči,“ řekla Della Streetová. „Cítím to v kostech, že se něco stane.“

„Máte ty věci na otisky prstů?“ zeptal se Mason.

„Ano, v aktovce.“

„Jdeme,“ řekl Mason.

Nepoužili výtah a stoupali po schodech.

Vzadu v prvním poschodí pořádali večírek. Bylo slyšet smích. Jiný zvuk se v domě neozýval.

Našli byt, který hledali. Mason ještě z opatrnosti zaklepal jemně na dveře. Když nikdo neodpověděl, zkusil klíč v zámku.

Dveře se hladce otevřely.

Mason vešel dovnitř a rozsvítil.

„Dobrotivé nebe!“ vykřikla Della Streetová přidušeně.

Mason ji vtáhl do bytu a kopnutím za sebou zavřel dveře. Byl tu obrovský nepořádek. Obrazy byly nejenom strhány ze zdi, ale vyrvány z rámců. Čalounění bylo rozřezáno ostrým nožem. Matrace v ložnici byla rozpárána, polštáře proříznuty. Uprostřed kuchyně byla na podlaze vysypaná mouka. Cukřenka byla vyprázdněna a oba cítili, jak jim pod nohama chrupou krystaly cukru, když si rychle prohlíželi byt.

„No, někdo zřejmě něco hledal,“ řekl Mason, „a neztrácel s tím moc času. Patrně na to moc času neměl. Chtěl hledat pořádně a musel to udělat v cuku letu.“

„Proboha, to je nadělení,“ řekla Della Streetová. „Podívejte se

do toho přístěnku. Všechny šaty té dívky jsou vyházené, podšívka je vytrhaná a...“

„Správně,“ řekl Mason. „To nás přivádí na stopu.“

„Na jakou stopu?“

„Na to, co to bylo za věc, co ji hledali.“

„Jak to myslíte?“

Mason řekl: „Bylo to malé, ploché a cenné. Vykonáme to, proč jsme sem přišli, a pak vypadneme. Dejte mi ten prášek na otisky, Dello.“

Della Streetová otevřela aktovku. Mason začal hledat otisky, pár jich našel a ihned je pokryl páskou a sňal je.

„Jakpak víte, jestli to jsou otisky té dívky nebo osoby či lidí, kteří nadělali tohleto?“ zeptala se Della Streetová.

„Nevím to,“ řekl Mason. „Teď momentálně sbírám otisky prstů. Roztřídíme si je za chvíli. Otisky na povrchu téhle zásuvky by měly pocházet od někoho, kdo přitiskl prsty na zásuvku, aby ji zavřel. Osoba nebo osoby, které prohledávaly byt, se neobtěžovaly zavíráním zásuvek. Jenom je jednoduše pozotvíraly a všechno vysypaly na podlahu.“

„Ano, to je pravda,“ připustila.

Mason zkoumal psací stůl. „Veškerá osobní korespondence byla podle všeho odnesena,“ řekl. „Zůstaly tu jen tři dopisy a to jsou běžné obchodní dopisy. Jeden je předplatné na časopis, jeden je z agentury pro manekýnky Aphrodite, a jeden od...“

Náhle se zarazil, když z kuchyně dolehl zvuk bzučáku.

„Co to bylo?“ zeptala se Della Streetová. „Myslíte, že je to u zadního vchodu?“

„Daleko spíš u hlavního vchodu,“ řekl Mason.

„Co uděláme? Jsme tady v pasti. Jsme...“

Mason zavrtěl hlavou. „Ne, nejsme,“ řekl tiše. „Dveře mají v zámku pojistku. Dívka, která tu bydlí, je tři sta mil odtud. Stačí, když budeme tiše sedět.“

Mason stál, vyčkával, naslouchal.

Bzučák se už neozval. Za chvíli bylo slyšet nesmělé zaklepání na dveře.

Mason pokynul Delle Streetové, aby se nehýbala a byla úplně zticha.

Připadalo jim, že čekají nekonečnou dobu a pak zaslechli t'uknutí kovu o kov, jak někdo zastrčil klíč do zámku. Zástrčka odskočila, dveře se otevřely a do místnosti vstoupil muž, pak, když v osvětlené místnosti spatřil dva lidi, uskočil a stál ztuhlý překvapením.

„Tak jen pojd'te dál,“ řekl Mason.

Muž zaváhal, barva z obličeje mu vyprchala, očima jezdil sem a tam. Pak vešel dovnitř a rádoby sebevědomým hlasem řekl: „Lidi, kdo jste a co tu děláte?“

„Já myslím,“ řekl Mason se zlověstným chladem, „že na tohle byste měl odpovědět vy. Zavřete, prosím, ty dveře. Nemusí každý vědět, co se tu děje. Tak copak víte tady o tom všem?“ A Mason ukázal širokým gestem na zdemolovaný byt.

Muži mohlo být tak k padesáti nebo přes padesát. Vlasy mu začínaly ustupovat z čela. Oči měl studené, ledově modré. Ústa vpadlá, rovná, krutá. V tuto chvíli nevěděl, co si má počít.

„Copak víte tady o tom vy?“ opakoval Mason.

„Já... já o tom nevím nic,“ řekl muž.

„Znáte Inez Kaylorovou?“

„Já... já znám její sestru.“

„Vy neznáte Inez?“ řekl Mason a pohlédl významně na Deltu Streetovou.

„Jenom její sestru.“

Della Streetová téměř neznatelně pozvedla obočí. Mason přikývl.

„A řekl byste mi laskavě,“ řekla Della Streetová rozzlobeně, „jak to přijde, že jste se s falešným klíčem vloupal do mého bytu

pouze proto, že znáte náhodou mou sestru?“

„Páni, slečno Kaylorová, promiňte, já... já neměl tušení, že tu jste. Já myslel... vždyť přece, vy máte být pryč. Proto jsem sem přišel.“

„Možná že bude lepší, když se posadíte a všechno nám povíte,“ řekl Mason. „Taky nám při té příležitosti řekněte, co víte tady o těch troskách?“

„Já... páni, já... co to proboha děláte? Berete otisky prstů?“

„Zajisté,“ řekl Mason. „Pomáhám slečně Kaylorové zjistit, kdo způsobil tenhle svinčík.“

„Pánové!“ řekl muž. „Detektiv! Podívejte se, mějte rozum. Já si nemohu dovolit, aby se o mně začlo mluvit ve spojitosti s tady tím. Jsem ženatý člověk a tohleto by mě naprosto zničilo. Kdyby si moje žena jenom pomyslela, že já vůbec vím... panebože.“

Posadil se náhle do židle s rovným opěradlem, které byly kolem jídelního stolu.

„Výborně, pokračujte,“ řekl Mason. „Povězte nám o tom, a hezky rychle.“

„Jestli mě z toho můžete vynechat,“ řekl muž, „koukejte, já vám to vynahradím. Nechci se v té věci chovat hrubě, ale jsem zoufalý. Já si nemohu...“

„Pokračujte,“ řekl Mason. „Kdo jste? Jak se jmenujete? Odkud jste?“

„Nemůžete moje jméno vynechat, pane inspektore?“

„Dřív, než odsud odejdete,“ řekl Mason, „tak mi povíte své jméno a já se přesvědčím, že je to vaše pravé jméno. Chci vidět váš řidičský průkaz. Chci od vás kompletní identifikaci a nějaké moc dobré vysvětlení, kde se tu berete a co tu hledáte?“

„Panebože,“ sténal muž.

„Jak se jmenujete?“ ptal se Mason.

„Je tohle konec konců nutné?“

„Jak se jmenujete?“

„Gibbs.“

„Křestní jméno?“

„Thomas.“

„Kde bydlíte?“

„V Los Angeles.“

„Ukažte mi vůdčí list.“

Muž vytáhl z kapsy kapesník, otřel si čelo, potom vytáhl náprsní tašku, vyjmul vůdčí list a podal ho Masonovi.

Mason si ověřil jméno, bydliště a popis a řekl: „Tady se udává jako bydliště San Diego.“

„Já vím. Tam bydlím. V Los Angeles pracuji. Já jsem vám chtěl zabránit, abyste se nedověděl mou domácí adresu, když vy jste ale musel vidět ten vůdčí list.“

„Dobře,“ řekl Mason. „A teď, jak jste se octl tady?“

„Včera jsem byl na flámu a... no, a zapadl jsem do jedné z těch Vil Lavina. Víte, jak to chodí. Nic zvláštního jsem nehledal, ale byl jsem sám a slyšel jsem, že tam jsou bardámy a... skutečně to byla než zvědavost... jedno s druhým a začal jsem tancovat. Než jsem odešel, tak jsme se s tou dívkou trošku projeli v autě.“

„Kam jste jeli?“

„Do nějaké herny, kterou ona znala.“

„Jeli jste vaším vozem?“ zeptal se Mason.

„Ne, limuzínou, krásnou, pohodlnou limuzínou se spuštěnými záclonkami a...“

„Kolik jste prohrál?“

„Víc, než jsem chtěl.“

„Kolik?“

„Asi dvě stě dolarů.“

„Copak?“

„No, ta dívka byla hrozně milá. Vyhrála asi sto dolarů a naléhala na mě, že se se mnou rozdělí. Víte, já jsem jí dal žetony, aby mohla hrát, nejdřív, když jsme tam přišli a... no, ona byla

skutečně moc prima žába, moc prima! Náhodou jsem se jí zmínil, že jedu do Salt Lake City a... no, jenom jsme o tom tak mluvili a...“

„A vy jste se jí zeptal, jestli by nechtěla jet s vámi,“ řekl Mason.

Gibbs se na něho nepodíval.

„Zeptal jste se?“ otázal se Mason.

„Ano,“ vyhrkl Gibbs zahanbeně.

„Dobře, co se stalo potom?“

„Řekla, že jet nemůže, že tam musí zůstat jako bardáma. Říkala, že by jela ráda. Já... já jsem se jí líbil.“

„Já vím,“ řekl Mason, „řekla vám, že jste zvláštní.“

Muž sebou škubl a zbystřil pozornost. „Jak víte, co řekla?“

„To je jedno,“ řekl Mason. „Povídejte dál, co se stalo, ale nezapomínejte, že máme možnost si to ověřit.“

Gibbs řekl: „Slečno Kaylorová, promiňte... nebylo důvodu...“

„No, tak pokračujte s tím vyprávěním,“ řekla Della Streetová.

„Řekla mi, že se její sestra odstěhovala z Los Angeles, že by chtěla nějaké věci z jejího bytu tady v Las Vegas a požádala mě, jestli bych do bytu nezašel, nezabalil je a neodeslal.“

„Co chtěla?“ zeptal se Mason.

„Kufr s nálepkou hotelu v Mexico City, nějaké šaty z přístěnku, černobílý pepita kostým a dlouhý kabát s kožešinovým límcem a věci, které jsou prý v pravé horní zásuvce stolu.“

„Ještě něco?“

„To je všechno.“

„Co jste s tím měl udělat?“

„Měl jsem to zabalit do kufru, zamknout byt, klíč od bytu dát do jedné vnitřní kapsy kufru a všechno poslat spěšně do Vily Lavina.“

„Slečně Kaylorové?“

„Ne. Madam Lavině, majitelce.“

Mason pročítal popis majitele v řidičském průkazu.

„Helejte,“ řekl Gibbs. „Já vám dokážu, kdo jsem. V tom vůdčím listě mám otisk palce pravé ruky. Udělám vám ještě jeden.“

Sebral ze stolu piják, složil ho na čtyřikrát, nalil na něj inkoust z lahve do plnicích per, přitiskl palec na tento provizorní polštářek, pak sebral ze stolu jeden z dopisů a udělal na jeho zadní straně několik otisků pravého palce.

„Tak,“ řekl a podal papír Masonovi. „Některý se vám snad pro porovnání bude hodit, pane inspektore.“

Zatímco Mason zkoumal otisky a porovnával je s otiskem v řidičském průkazu, vzal Gibbs jeden z ostatních dopisů, zmačkal ho, otřel si do něj palec, rozhlédl se po koši na papír, a když ho nenašel, strčil si papír do kapsy kabátu.

„Jsou to stejné otisky, pane inspektore,“ řekl.

Mason přikývl, vrátil mu řidičský průkaz, složil papír s otisky palce a dal ho do kapsy.

„Kde tady ve městě bydlíte?“ zeptal se Mason.

„V hotelu Arrapahoe.“

„Zapsal jste se pod vlastním jménem?“

„Ano, ovšem.“

„Dobře,“ řekl Mason. „Možná že si vás ještě zavoláme. Teď můžete dát slečně Kaylorové ten klíč, který máte, a jděte.“

Gibbs dal klíč Delle. „Já udělám cokoliv,“ řekl, „cokoliv, aby se nikde neobjevilo moje jméno. Já...“

„Rozumíme,“ řekl Mason.

„Na té adrese v San Diegu jsem kdykoliv k maní. Jenom prosím vás opatrně. Nepište, netelefonujte soukromě. Volejte na účet volaného. Řekněte, že je to k vůli dopravnímu přestupku. Kdyby se moje žena dověděla...“

„No dobře,“ řekl mu Mason. „Vypadněte.“

Gibbs si pospíšil ze dveří jako zvíře puštěné z pasti.

„Fju,“ řekla Della Streetová, když mohl dojít asi tak na konec chodby. „To jste provedl ohromně, jak jste ho dostal do obranného postavení, jen sem vešel. Mně se kolena podlamovala a užuž jsem se kácela na podlahu. Co budeme dělat teď?“

„Teď půjdeme rychle odsud,“ řekl Mason.

Della Streetová zvedla překvapeně obočí. „Proč?“

„Protože s tím Gibbsem je to nějaká levota. Nevím určitě, jestli zrovna teď netelefonuje na policii.“

„Gibbs?“ ptala se Della Streetová překvapeně. „Přeci si nemyslíte vážně, že by to udělal. Ten je k smrti vystrašený. Ten zapadl do nejbližšího baru a objednal si dvojitou brandy a ruka se mu třese tak, že sotva drží skleničku. Šéfe, ten je k smrti vystrašený.“

„To je právě to,“ řekl Mason. „Bojí se až moc.“

„Jak to myslíte?“

„Není to normální, aby se takový člověk se studenýma očima a vpadlými, pevnými ústy tak bál.“

Della Streetová se smála. „Lotario středních let si vyrazil a chytili ho. Nemůžete odhadnout, jak se bojí, když nevíte, čeho se bojí. Kdybyste uviděl paní Gibbsovou, tak byste možná věděl, o co jde.“

Mason se ušklíbl. „Přesto, Dello, jdeme odsud.“

KAPITOLA 12

Mason a Della Streetová zamířili k baru v jednom z klidnějších podniků.

„Tak, a co teď,“ zeptala se Della Streetová.

Mason řekl: „Přepychový expres společnosti Union Pacific ‘Losangeleský blesk‘ tudy projíždí něco po druhé hodině ráno.

Pokusíme se dostat dvě lůžka. Do Los Angeles přijede kolem deváté hodiny ráno. Já vystoupím v East Los Angeles a pojedu taxíkem.“

„Tomu říkám obrovský konec líbánek,“ řekla Della.

Mason se zasmál. „Ten člověk, co nás sem dopravil letadlem, by se asi divil, kdyby nás viděl teď.“

Chvilí bylo ticho a potom rádio nad barem, ze kterého zněla taneční hudba, zesílilo, když hlasatel říkal: „Stanice Las Vegas vám přináší místní zprávy o význačných hostech, kteří do Las Vegas přijeli, místní předpověď počasí a jiné zajímavosti přesně každou celou hodinu. Tento pořad pro vás vysíláme díky baru, kasinu a kavárně Silver Streak, jež slouží i tam nejnáročnějším turistům svou kuchyní, která snese porovnání s nejlepšími restauranty největších měst. V kasinu se hraje poctivě, v baru obdržíte pouze nejlepší likéry...“

Mason řekl: „Domnívám se, že protože tihle lidé ty zprávy platí, budeme muset...“

Della Streetová se natáhla přes stůl a uchopila ho za zápěstí. „Poslouchejte, šéfe,“ řekla.

Hlasatel řekl: „Podle sdělení jednoho z hollywoodských filmových a společenských rozhlasových komentátorů, jsou Perry Mason, známý advokát z Los Angeles, a jeho sekretářka, slečna Della Streetová, v Las Vegas, aby zde dali vyvrcholit svému

romantickému vztahu, který podle jejich přátel existuje už po několik let. Pan Mason a jeho okouzující sekretářka byli poznáni dnes pozdě odpoledne, když přistáli na letišti v Las Vegas. Dotaz u pilota potvrdil, že jsou zde proto, aby využili liberálních sňatkových zákonů státu Nevada.

A nyní předpověď počasí pro Las Vegas a okolí. Dnes a zítra pěkně. Jasno, bezoblačná obloha. Teplota mezi šesti stupni dnes večer a dvaceti šesti stupni zítra. Mírný vítr severních směrů.“

Potom následovalo ještě několik všeobecných zpráv, další reklama a pak zas přišla na pořad taneční hudba.

Della Streetová pozvedla sklenici. „Nuže, pane Masone,“ řekla, „přeji vám mnoho štěstí.“

Mason pozvedl sklenici a usmál se na ni. „Vy byste nerada dělala z Louelly Parsonsové lhářku, vidíte, Dello?“

Přiťukli si a upili. „Možná, že to vyšťárala Hedda Hopperová,“ řekla.

„No, město je už toho plné a teď už nemůžete odmítnout spolupráci. Podívejte se, vždyť ten komentátor by vás mohl žalovat pro urážku na cti a... proboha!“

Postavil sklenici, vytáhl z kapsy bankovku, kývl na číšníka.

„Co je?“ ptala se Della Streetová.

„Gibbs!“

„Co je s Gibbsem?“

„Já jsem si myslel, že ten otisk palce nabízí nějak moc ochotně.“

„Jak to myslíte?“

„A udělal nám to ještě k tomu přímo pod nosem!“

„Šéfe, řekl byste mi laskavě, o co...?“

Číšník se objevil. Mason mu hodil bankovku. „To je v pořádku. My spěcháme. Pojdte, Dello.“

Pospíchal s ní z baru a hnál ji po ulici.

„Co se stalo?“

„Gibbs. Šel do toho bytu, protože tam něco chtěl, a vzal šito.“

„Ne, šéfe. Z toho bytu si nevzal jedinou věc. Pozorovala jsem ho jako ostráž.“

„Jen si ještě jednou vzpomeňte, Dello.“

„Ne, nevzal. Dokonce se ani ničeho nedotkl, jenom toho...“

„Pokračujte.“

„Ale ten tiskopis přeci jenom sebral, aby si do něj utřel prsty.“

Mason řekl: „Chtěl z toho stolu něco sebrat a možnost viděl v tom, že mi nabídl, abych mu vzal otisk prstů.“

„Jenže, proboha, šéfe, nač obyčejný tiskopis? Přece by se tak nenamáhal jenom kvůli...“

„Ověříme si to u něj a uvidíme,“ řekl jí Mason.

„A kam teď jdeme?“ ptala se Della Streetová.

„Jdeme si teď promluvit pěkně od srdce k srdci s panem Gibbsem.“

„Touhle dobou už možná ví, že nejste od policie.“

„Přesto si pana Gibbse malinko prověříme.“

Procházeli ulicí kolem ozářených kasin plných lidí.

„Hlavní třída v Las Vegas mně vždycky připomíná obchodní čtvrť nějakého města den před vánocemi,“ řekla Della Streetová.

Mason se usmál. „Je to asi nejživější město na světě.“

„Jsou tady vždycky takové davy?“

„Vždycky, když jsem tu byl.“

„Kdy to přestává?“

„To nepřestává. K ránu se to trochu zmírní, ale skoro v každou denní nebo noční hodinu tady jede obchod naplno. Tak, jsme tu, Dello.“

Zabočili k hotelu Arrapahoe, přistoupili ke stolu, kde byly telefony do pokojů, Mason zvedl jeden z nich a řekl: „Chtěl bych mluvit s panem Thomasem Gibbsem z Los Angeles.“

„Pan Gibbs se odhlásil asi před patnácti minutami.“

„Nechal tu nějakou adresu?“

„Nikoliv.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason a zavěsil.

Pohlédl na Dellu Streetovou. „Odhlásil se.“

„Co teď?“ ptala se Della.

Mason chvilíčku vypadal zamyšleně, potom šel k pokladní.

„Dobrý večer,“ pozdravila.

„Dobrý večer,“ řekl Mason chladně a formálně. „Jsem přítelem pana Thomase Gibbse, který se tu odhlásil asi před patnácti minutami. Pan Gibbs spěchal, když se odhlašoval, a neprohlédl si pozorně účet. Teprve, když se setkal se mnou, zjistil, že jste mu účtovali příliš mnoho za nějaké meziměstské hovory, které měl.“

Pokladní zavrtěla hlavou. „Lidé často mluví déle, než si myslí...“

„O to nejde,“ přerušil ji Mason. „Jde o to, že mu byla na účet připočítána čísla, která prostě nevolal.“

„Meziměstsky?“

„Zřejmě. Čísla z Los Angeles.“

Dívka sáhla pro pořadač, vytáhla kopii účtu označenou ‘Zaplaceno’, přistrčila ji přes stůl před Masona a řekla chladně: „Jsou tu tři hovory s Los Angeles – všechny na stejné číslo. Víám naprosto určitě, že pan Gibbs všechny tyto tři hovory měl.“

Mason se podíval na účet a řekl: „Pan Gibbs ví docela jistě, že mluvil pouze dvakrát.“

„A já vím, že mluvil třikrát,“ řekla pokladní s nevolí. „Přesto se ale pro jistotu podívám do zápisů.“

Obrátila se, přešla k jinému pořadači, rozevřela ho a začala kontrolovat zápisy. Mason si povšiml tří meziměstských hovorů a všiml si také, že Gibbs byl v hotelu jenom asi čtyři hodiny.

Pokladní se vrátila a řekla: „Ty poplatky jsou naprosto správné. Byly to tři samostatné hovory. Jeden krátce po tom, co se pan Gibbs zapsal v pět hodin dnes odpoledne; jeden v šest hodin a

jeden několik minut předtím, než se odhlásil. Teď si vzpomínám, že jsem se pana Gibbse ptala, když se odhlašoval, jestli neměl před chvílí nějaký hovor, a on mi sám řekl, že měl jeden hovor s Los Angeles zrovna před několika minutami, který možná ještě nestačil přijít do účtu.“

„Ano,“ řekl Mason. „Tento hovor a ten první jsou naprosto v pořádku, ale ten prostřední, to muselo, myslím, dojít k nějakému omylu.“

„K žádnému omylu nedošlo,“ řekla pokladní.

Mason se usmál. „Nu, ať je to jak chce, já jsem vám o tom řekl.“

„Dobrou noc,“ řekla ona, stěží ovládající zlost.

„Dobrou noc,“ odvětil Mason chladně.

Mason a Della Streetová přešli halou hotelu Arrapahoe.

„Máte to číslo?“ zeptal se Mason.

„Mám ho a hledala jsem ho v seznamu, zatímco jste se s ní bavil.“

„Takové číslo nemůžete najít,“ řekl Mason. „To...“

„Vyhledala jsem si číslo do Vily Lavina,“ řekla Della Streetová. „To číslo, které volal, byla Vila Lavina č. 3.“

„Chytrá hlavička,“ řekl Mason. „Teď budeme přemýšlet. Telefonoval asi v šest a pak telefonoval těsně před tím, než se odhlásil. Dáme si dvě a dvě dohromady.“

„No,“ řekla Della Streetová, „ten poslední hovor byla bezpochyby zpráva o tom, že narazil na dívku, která se vydávala za Inez Kaylorovou, a na muže, který byl patrně detektiv...“

„Nebud'te si tím tak jistá,“ řekl Mason.

„Proč?“ zeptala se. „Čeho se podle vás týkal ten poslední hovor?“

„Ten poslední hovor,“ řekl Mason, „byla pravděpodobně zpráva, že Della Streetová, okouzlující sekretářka Perry Masona, je v bytě a vydává se za Inez Kaylorovou a že Perry Mason tam sbírá

otisky prstů.“

„Ale šéfe, to on nemohl... přeci na něm nebylo znát, že by něco poznal. Byl úplně ohromený, když otevřel dveře a...“

„Jasně, byl ohromený,“ řekl Mason. „Nečekal, že tam někoho najde, a když tam pak našel nás, byl dvojnásob ohromený, jenže já jsem myslel, že jsem chytrák. Naznačil jsem vám, abyste dělala Inez Kaylorovou, a sám jsem hrál detektiva. Chvilku získával čas, aby si zjistil, jak dostat to, co chtěl.“

„Myslíte, jak by odtamtud zmizel?“

„To ne,“ řekl Mason. „Stačilo mu otočit se a odejít. On to věděl. Kdybychom ho byli chtěli zadržet, byl by mohl zatelefonovat na policii, aby se nás zeptala, co tam děláme. Ne, Dello, on něco chtěl a získal to. Pak zatelefonoval madam Lavině a řekl jí, že to má a...“

„No, tak to musel být ten tiskopis. Nevím co, nějaký dopis o předplatném pro časopis nebo...“

„Podíváme se na to,“ řekl Mason. „Ať odnesl s sebou v kapse cokoliv, bylo to to, pro co se tam vrátil.“

„Nezavolá on na policii a nepodá jim aspoň anonymní zprávu?“ zeptala se.

„Možná že ano.“

„A vy se tam přeci jen půjdete podívat zpátky?“

„Jistě. Musíme. Jdeme.“

„Šéfe, je to nebezpečné.“

„Než půjdeme dovnitř, tak se opatrně rozhlédneme,“ řekl Mason. „Pak tam vpadneme a rychle vypadneme, ale musím prostě zjistit, co se stalo. Tři hovory s madam Lavinou!“

„Tři hovory nechápu,“ řekla Della Streetová.

Mason, kráčeje rychle, řekl: „No, zkusme si to vysvětlit takhle, Dello. Gibbs přijede sem, do Las Vegas. Telefonuje, aby si zjistil, že vzduch je čistý, a řekne se mu, aby šel na to.“

Jde tedy k bytu Kaviárové, jde dovnitř, všechno roztrhá, aby

našel, co chce. Vyjde a telefonuje madam Lavině znovu, že všechno pročesal jemňoučkým kartáčkem na zuby, ale že nemá, co hledal.

Nebo jí možná řekne, že všechno, co chtěla, má a ona se ho zeptá na dopisy a on jí řekne, že na stole zůstaly jenom tři tiskopisy, a popíše je a ona mu řekne: „Vy pitomče, jeden z těch dopisů tam nesmí zůstat. Vraťte se a seberte ho.“

On jde zpátky, najde nás tam a sehraje svou roli. Vypadne, utíká do hotelu, telefonuje Martě zprávu, že jsme v bytě, triumfálně jí sdělí, že má dopis, pro který ho poslala nazpátek, že nám ho vyfoukl rovnou před nosem. Pak se odhlásí v hotelu.“

„Tak to mohlo být,“ řekla Della Streetová pochybovačně. „Jenže je to nějak trochu moc povyku pro běžný dopis.“

„Uvidíme,“ řekl Mason. „Byly tam tři dopisy. Dopis na předplatné časopisu mám v kapse s jeho otiskem palce. Ty druhé dva byly z realitní kanceláře a z agentury pro manekýnky. Tak jsme tady, Dello... Myslím, že bude lepší, když už vás do toho nebudu angažovat,“

„Ne, ne, šéfe. Když tam jdete vy, chci tam jít taky.“

Mason řekl: „Ne. Postavte se na protější chodník. Kdyby se něco stalo a policie mě odtamtud vyvedla, můžete za mě zaplatit záruku. Kdyby mě ven vyvedl někdo jiný, snažte se zjistit číslo auta a prohlédněte si dobře lidi v tom autě a potom jděte ihned na policii.“

„Mně se to nelíbí, abyste tam šel sám a...“

„Takhle mi pomůžete víc.“

„Tak dobře,“ řekla Della Streetová.

Mason se rozhlédl ulicí. Tentokrát se nezdržoval zvoněním u bytu. Zastrčil prostě klíč do zámku domovních dveří a vyběhl po schodech. Odemkl dveře bytu Inez Kaylorové.

Vypadalo to tak, jako když odtud odcházel.

Mason šel k psacímu stolu, zastavil se jenom na tak dlouho,

aby se podíval na rozmnožený dopis, který tam zůstal. Byl z realitní kanceláře. Dopis z agentury pro manekýnky nebyl nikde vidět.

Ani se nezdržoval zhasínáním, ale vrátil se rychle do chodby, zabouchl dveře, seběhl dolů po schodech a vyběhl na ulici.

Della Streetová, v jejímž obličeji se zračilo obrovské ulehčení, k němu přiběhla. „Páni, šéfe,“ řekla, „já měla strach. Já... slyšíte!“

Zaslechli sirénu. Kolem rohu zabočilo policejní auto a zastavilo před domem.

Dva muži se vyřítili z vozu, vyběhli po schodech ke dveřím domu a zazvonili.

„Z toho je vidět,“ poznamenal Mason, když vzal Deltu pod paží a zavedl ji za roh do první postranní uličky, která se mu namanula, „jak jsme měli namále.“

„To píchnul Gibbs?“ otázala se.

„Anonymně,“ souhlasil Mason. „Gibbs jenom počkal, až se mu podařilo bezpečně zmizet, a pak zavolal na policii, že v bytě Kaylorové jsou zloději.“

Zabočili za další roh.

„Co sebral?“ zeptala se.

„Ten tiskopis z agentury pro manekýnky. Pamatujete si tu firmu?“

„Páni, nepamatuji, šéfe! Bylo to něco jako Manekýnky Aphrodite.“

„Myslím, že to najdeme,“ řekl Mason. „Půjdeme do hotelu Apache. Vezmete si telefonní seznam a budete v něm hledat jméno Aphrodite. Mezitím já zavolám Paula Draka.“

Šli rychle, až došli k hotelu Apache.

Mason zavolal z telefonní budky Paula Draka.

„No, no, no,“ řekl Drake. „Gratuluji, Perry. Tak k tomu konečně došlo! No, to rád slyším.“

„Neříkej hop, dokud nepřeskočíš,“ řekl mu Mason. „Della a já

jsme tu úředně.“

„To si myslíš ty,“ řekl mu Drake. „Mluví se o tom po celém městě. Teď už ti nezbývá, než se rychle oženit.“

„Nehloupni, Paule.“

„Co je na tom hloupého?“

Mason za sebou zavřel dveře budky. „Řekni mi, o co jde, Paule. Sedmou svátost nech stranou.“

„Mám pro tebe špatné zprávy,“ řekl mu Drake.

„Jaké?“

„Jsi na špatné stopě.“

„Jak to myslíš?“

„Tvůj klient je vinen. V každém případě plán, podle kterého jsi ho chtěl hájit, se rozpadl na kusy.“

„Jak to?“

„Ta kabelka.“

„Co je s ní?“

„Je to kabelka madam Laviny.“

„Cože!“ vykřikl Mason.

„Je to tak.“

„Paule, to nemůže být pravda!“

„Je. Sehnal jsem si nákupčího jedné firmy módních novinek koženého zboží. Zná celé pozadí té věci. Ta kabelka se vyrábí v Pasedeně a dělá ji člověk, který se specializoval na módní novinky podle přání zákazníka. Je to ručně dělaná kabelka. Neprodává se přes nákupčí nebo velkoobchod, nýbrž přímo zákazníkům. Jenom abych si to ověřil, tak jsem si došel za výrobcem a pohovořil jsem s ním. Měl kapku zlost, protože jsem ho vytrhl od sobotní večere, ale je to zřejmě dobrák, má dobrou pověst, a celá ta věc je úplně mimo diskusi. Fotografie poznal. Tu kabelku si koupila madam Lavina. Kupuje si tam kabelky. Ten výrobce toho moc nenapovídal. Říká, že obchod se zákazníkem je důvěrná věc, ale že si vzpomíná, že tuhle kabelku dělal a že ji madam Lavina

koupila. Jak víš, je to zvláštní kabelka, se zrcátkem v té části víka, které se překlápí přes kabelku, takže ji uzavírá. Je to...“

„A on madam Lavinu zná? Nemůže v tom být omyl?“

„Vyloučeno,“ řekl Drake. „Ukázal jsem mu její fotografii. Za kožené zboží, které tam kupuje, platí prý osobním šekem. Zná ji jménem. Čas od času jí prodával zboží.“

„To jsem papež!“ řekl Mason. „Byl bych se fakt vsadil o spoustu peněz, že v tom voze s ním nebyla a... páni, Paule, třeba svou kabelku někomu půjčila...“

„Jasně,“ řekl Drake. „Mohla ji půjčit, ale pokud se týče tvé obhajoby, tak pro tebe je to podraz.“

Mason řekl: „Pokračuj. Co jsi zjistil o Archerových milenkách?“

„Žádné nemá. Je to vdovec. Dost samotaří. Kdyby s ním byla při přepadení ten večer ve voze jiná žena, Perry, není jediného důvodu, proč by to neměl přiznat. Může se ukazovat, s kterou ženskou chce. Je to bohatý, bezdětný vdovec.“

„Ledaže by to náhodou byla vdaná žena,“ řekl Mason, „jejíž manžel by možná...“

„Jasně, tahle možnost tu je vždycky, ale v tom případě by to musela být vdaná žena, která měla kabelku madam Laviny. Povídám ti, Perry, jseš vedle jako jedle. To, že madam Lavina byla překvapená a nebyla schopná si vybavit některé detaily týkající se přepadení, to způsobilo něco, o čem zatím nevím. Nějaký jiný důvod, pro který se neodvážila popisovat detaily.“

„Dobře,“ řekl Mason unaveně, „pokračuj v pátrání.“

„Koukej, Perry, já ti něco poradím. Nech toho. Je to hrozně nákladné. Běháme jenom bezhlavě kolem dokola a hledáme nějakou stopu a...“

„Vydrž to alespoň ještě den,“ řekl Mason. „V pondělí ráno musím být na přelíčení a...“

„Ty si dáš poradit a hned na to zapomeneš,“ řekl mu Drake.

„V tomhle případě je něco navíc, a oni nechtějí, abys na to přišel, ale nemá to nic společného s tím přepadením. Tvůj klient. Albert Brogan, přepadení provedl. Dva nebo tři měsíce se toulal A zavraždil Daphne Howellovou.“

„Je to můj klient,“ řekl Mason.

„Šéf jsi ty,“ řekl mu Drake. „Já ale myslím, že bys toho měl nechat. Není to přece normální klient. Hodili ti ho na krk.“

„To nic nemění na věci, že je to můj klient. Jed dál,“ Mason zavěsil.

Della Streetová naň tázavě hleděla, když se vynořil z budky. Zavrtěl hlavou.

„Co se stalo?“

„Podraz,“ řekl jí Mason.

„Co se stalo, šéfe?“

Řekl jí to.

Della Streetová se tiše zamyslí.

„Co budeme dělat teď?“ zeptala se Della Streetová.

„Našla jste něco o té agentuře manekýnek Aphrodite?“

„V seznamu není.“

„Nic s takovým jménem?“

„Nic.“

„Vím skoro určitě, že na tom dopise takové jméno bylo. Byla to nějaká agentura pro manekýnky a jméno Aphrodite v tom bylo. Celé jméno si nepamatuji, ale část firmy byla Aphrodite.“

„Já vím,“ řekla, „ale v seznamu nejsou.“

Mason se zamračil. „Vezmeme si noviny z Los Angeles,“ řekl. „Začněte prohlížet ‘Volná místa’. Než přijede vlak, musíme zabít spoustu času. Je tady podnik, kde mají všechny americké noviny, můžeme si vzít nedělní Examiner a nedělní Times. Projdeme Malý oznamovatel a uvidíme, co najdeme.“

Objevili stánek s novinami, kde měli i jiné než jenom místní časopisy. Mason jich několik nakoupil a odešel s Dellou

Streetovou do haly hotelu Sal Sagev blízko nádraží a tam si sedli, aby si noviny pročetli.

„Pod čím to budeme hledal?“ ptala se Della Streetová.

„Volná místa-ženy, Obchod, Osobní, Různé a na co si vzpomenete. Vezměte si Times, já si vezmu Examiner.“

Della Streetová měla v deseti minutách stopu. „Tady něco je,“ řekla, otevřela kabelku, vyndala malé nůžky na manikúru a opatrně vystříhla z novin článek.

„Co je to?“ zeptal se Mason.

Četla mu: „Mladé, hezké ženy, mezi 21 a 29, pokud disponují svým časem, mohou cestovat a mají rády dobrodružství, naleznou zaměstnání jako manekýnky pro cizí letecké, lodní a jiné společnosti, které hledají americké manekýnky pro fotografování. Ani příliš silné, ani příliš štíhlé, ani příliš vysoké, ani příliš malé. Obličej ne příliš výrazný, ale připomínající běžný typ průměrné, hezké americké dívky. Aphrodite, agentura pro manekýnky. Schránka 6791 X.‘ – Přivede nás to k něčemu?“ ptala se Della Streetová.

„Nevím,“ řekl Mason. „Skoro bych řekl, že ano.“ Prohlížel si noviny, které držel v ruce, a řekl: „Tady v Examineru je podobný inzerát.“

„Zřejmě na ten inzerát odpověděla,“ řekla Della Streetová, „a dostala písemnou odpověď.“

„A ten dopis byl tak důležitý,“ řekl Mason, „že madam Lavina poslala Thomase Gibbse zpátky do bytu, aby ho sebral.“

„Myslíte?“

„Jsem si tím skoro jistý,“ řekl jí. „A moc rád bych věděl proč.“

KAPITOLA 13

Krátce po svém návratu v neděli ráno, konal Perry Mason se smutnou tváří poradu ve své kanceláři.

Paul Drake řekl: „Promiň, Perry. Mám pocit, že jsme tě vypekli, ale já myslím, že je to proto, že běžíš po falešné stopě. Pro mě už neexistuje otázka, jestli byla madam Lavina při přepadení v autě s Rodneyem Archerem. Ta kabelka je její.“

„Co Thomas Gibbs?“ ptal se Mason.

Drake řekl: „Gibbs, to je podvod, to je na beton. Jenže víc jsem toho nemohl zjistit. Při prvním rychlém prověřování jsem si ověřil, že adresa v San Diegu – ta, kterou jsi mi dal telefonicky a kterou měl v řidičském průkazu – neexistuje. Má zřejmě jeden řidičský průkaz pro strýčka Příhodu, který používá v nouzi, a jiný na svoje jméno, který ukazuje, když ví, že se to bude ověřovat.“

„Musím ho mít,“ řekl Mason. „Musím ho najít.“

Drake řekl rozzlobeně: „No, vždyť jsi ho měl v rukou. Kdybys mě byl zavolaal, byl bych se mohl spojit se svým spolupracovníkem v Las Vegas a byli bychom sledovali Gibbse od toho momentu, kdy vyšel z hotelu.“

„Tak rychle bys to nebyl dokázal,“ řekl Mason, „a já taky ne. Já ti nedávám vinu, Paule. Dávám vinu té smůle. Je proti nám. Co jsi zjistil o té schránce v Examineru?“

„Všecko, co tam chodí, se jednoduše dává do velké obálky a schovává se pro posla. Nějaký muž tam chodí vždycky jednou za pár dnů. Ten taky platí ty inzeráty. Podle všeho o něm nikdo nic neví než to, že se mu podařilo přesvědčit oddělení Volná místa o tom, že to není žádný chyták, ale skutečná příležitost pro správný typ dívek. Mám dojem, že se o to zajímala obchodní komora. V každém případě mají konjunkturu. Uvedl jim jména dvou dívek,

které pracovaly pro mexickou leteckou společnost, a několik hotelů v Acapulcu. Sdělil jim taky jména nějakých dívek, které byly na Kubě. Procento odmítnutých je u něho dost vysoké, ale dívky, které projdou a mají žádanou kvalifikaci, získají dobré místo. Ne na dlouho, ale cestují, výdaje mají hrazené, při práci berou ještě plat. Pro některá děvčata, která jsou na volné noze a hledají styky, je to terno. Dneska má náhodou inzerát v obou ranících.“

Mason řekl: „Jak Della Streetová, tak Mary Broganová si podají přihlášku. Myslím, že Mary má větší naději. Mary, je velice důležité, abyste zítra nechodila k soudu.“

„Proč?“

„Protože by vás lidé viděli a poznali. Noviny se rozepíší o neteři Alberta Brogana, která mu přišla pomoci, a budou chtít fotografii. Já nechci, aby někdo viděl vaši fotografii, a tak zjistil, kdo jste. Jestli si vás ta agentura Aphrodite zavolá, tak bych chtěl, abyste tam šla a snažila se ze všech sil dostat to místo. Chtěl bych zjistit, o co tam jde.“

„Moc času na nějaké pátrání nemáme,“ řekl Drake.

„Mně to nepovídej,“ zasténal Mason. „Paule, sežeň pár detektivek, ať odpovědí na ten inzerát Aphrodite. Byl bych rád, kdyby mi vyšla aspoň jedna přihláška.“

„No dobře. Mám pár děvčat, která takovouhle práci dobře zastanou. Tak jaké máš plány na zítřek? Co ještě ode mě potřebuješ?“

„Já nevím,“ řekl Mason. „Dám se do toho, dokud na něco nepřijdu. Využiju každé kličky, každého právníckého detailu, každé příležitosti, která se mi naskytne. Když na to přijde, je to to jediné, co obhájce může dělat. Musí prostě koukat, jak se případ rozvíjí, a hledat ve výpovědích zranitelné místo.“

„To,“ řekl Paul Drake a pohlédl na Mary Broganovou, „to ovšem jde, když je člověk nevinný, jenže důkazy ukazují dost

průkazně na jeho vinu, Perry.“

„To já vím,“ řekl Mason. „Ted’ ano, ale mě zajímá, jak bude situace vypadat zítra, až budeme hotovi.“

„Nezapomeň,“ varoval ho Drake, „že máš nepřátelsky naladěného soudce, který je znám tím, že nepřipouští nějakou všeobecně pátrací taktiku. Chce, aby se všechno soustředilo na otázku dokazování. Nechce žádné dohady a domněnky. Chce, aby mu to u soudu klapalo jako v hodinách.“

„Já vím,“ řekl Mason.

„Tak co chceš dělat?“ zeptal se Drake a mávl odmítavě rukou.

„Mohu klást pátrací otázky,“ řekl Mason.

„Povídám ti, že to soudce Egan nedovolí.“

„Houby nedovolí,“ řekl Mason. „Budu klást pátrací otázky přesto. Budu to dělat v mezích zákona, budu klást pátrací otázky a věř mi, Paule, jestli na něco přijdu, tak po tom pojedu tak rychle a ostře, že se každý bude divit.“

„Jestli na něco přijdeš,“ řekl Drake.

„Co je s tou Kaviárovou?“ ptal se Mason.

„To jsi taky vedle,“ řekl mu Drake. „Sel jsem do té nemocnice kouknout se na ni. Je to Inez Kaylorová, ta, která se mnou přiletěla z Las Vegas.“

„Jak to s ní vypadá, Paule?“

„Dobře. Nabyla vědomí a lepší se to. Ted’ už je asi v pořádku. Objevil se její manžel se svým vlastním doktorem. Dr. Hanovera propustili.“

„Její kdo?“ ptal se Mason.

„Její manžel. A propustil dr. Hanovera.“

„Jak to mohli udělat?“

„Jen klid, Perry. Všecko bylo v nejlepším pořádku. Její manžel měl od ní dopisy. Usmířili se. Měl svého vlastního doktora, osobního přítele, ten člověk se jmenuje Doyle. Objevila se taky matka té dívky a tekly potoky slzí.“

„Kde je teď?“

„V Útulku – to je soukromé sanatorium. Dr. Hanover jí poskytl první pomoc, pak se objevil její manžel a matka. Dr. Hanover byl samozřejmě v choulostivé situaci, protože si ho nepovolal ani pacient, ani nějaký příbuzný. Říkal, že ho zavolal ten švédský domovník. Domovník to popřel. Když to vzali do rukou příbuzní, neměl se dr. Hanover oč opřít. Musel se vypoklonkovat. Snažil se s tebou spojit, ale nikdo nevěděl, kde jsi. Měl jsi mi dát vědět, kde tě mohu zastihnout. Pak přišla ta rozhlasová zpráva, že jsi s Dellou zmizel do Las Vegas. Zkoušel jsem to ve všech hotelech a známých motelech, ale nikde jsi tam nebyl zapsán.“

„Jak to s ní lékařsky vypadá teď?“ zeptal se Mason.

„Dr. Doyle k ní nepouští žádné návštěvy. Zřejmě bude příliš zesláblá, aby se mohla zítra objevit u soudu, ale ty ji tam stejně nebudeš chtít, Perry. Už nás vypekla.“

Mason nad tím zamračeně uvažoval.

„Hrome, Paule, mně se to nelíbí. Jestli se té dívce něco stane...“

„Na to zapomeň,“ řekl Drake. „Dr. Doyle je lékař lidumil s dobrou pověstí. A je u ní její matka a její manžel.“

„Jsou pro to nějaké důkazy, že je to její matka a manžel?“ ptal se Mason.

„Páni, Perry,“ řekl Drake, „pusť to z hlavy. Je to běžný případ. Holka si vzala kupu prášků pro spaní. Mary Broganová ji viděla, jak je bere.“

„Tak kdo byla ta dívka, kterou odvezla záchranka?“ zeptal se Mason.

„To jsi mě doběh,“ připouštěl Drake „Asi to byla nějaká opilá holka, která se potácela po chodbě. Zjistil jsem, že zřízenci od záchranky nedošli vůbec do třetího poschodí. To děvče, které sebrali, bylo ve výtahu.“

„A co se s ní stalo?“ ptal se Mason.

Drake pokrčil rameny. „Měj přeci srdce, Perry. Dělán na tom teprve od včerejška. Když asi zřízenci v záchrance přišli na to, že narazili na opilce, tak ji vysadili. Kruci, já to nevím a policie to neví, ale policii to moc nezajímá. Dávají si pozor na pacienta dr. Doyla, tolik vím.“

„Kde jsi říkal, Paule, že je?“

„Je v sanatoriu Útulek. Je to prvotřídní podnik.“

„A je při vědomí?“

„Ale je. Mám tam spojení. Jedna z ošetřovatelek je přítelkyně jedné dívky ode mne z kanceláře. Žába se vzpamatovává docela dobře, ale je nervózní. Z nějakého důvodu nechce svědčit. Proto se snažila zdrhnout. Ale je to Inez Kaylorová, o tom není pochyb, Perry, říkám ti, že jsem to děvče viděl.“

Mason řekl: „Hrome, Paule, pořád si ještě myslím, že existují dvě dívky.“

„Možná, že ano,“ řekl Drake, „ale ta, která se zotavuje z těch prášků, je pravá Inez. Její příbuzní ji identifikovali a já taky. A je to ta, které doručil můj člověk obsílku. Pokud jde o tohle, můžeš být klidný. Jenže ji nemůžeš předvolat jako svědkyni... ne jako svou svědkyni. Už nás vypekla.“

Mason řekl: „Paule, dej sledovat sanatorium Útulek. Zajisti si, aby ta dívka odtamtud neodešla nesledována. A zjisti, co se dá, o dr. Doylovi.“

Na Drakovi bylo vidět, že s právníkem naprosto nesouhlasí.

„No když myslíš. Je to tvůj případ, Perry, a jsou to tvoje peníze.“

Od chvíle, kdy soud znovu zasedl o desáté hodině v pondělí ráno, byl vliv událostí ze soboty a neděle zřejmý.

Ze sevřených rtů a žulově tvrdého nepřátelství v obličejích porotců bylo vidět, že jich dost četlo novinové zprávy o identifikaci Alberta Brogana jakožto vraha Daphne Howellové a že to, co věděli, sdělili ostatním porotcům.

Už tu nebyl ani náznak dobromyslné laskavosti. Tito porotci měli ve tvářích vryty kruté vrásky katů.

Mason vyzván soudem povstal a řekl: „Vaše Ctihodnosti, mám návrh, který bych chtěl přednést v nepřítomnosti poroty.“

Soudce Egan se zamračil, chvilku zřetelně váhal a potom řekl: „Dobrá. Porota se vzdálí na dobu, po kterou bude obhajoba přednášet svůj návrh. Návrh se bude týkat otázek zákonných ustanovení, která se nedotýkají rozhodování poroty. Porota proto opustí soudní síň až do doby, dokud ji soudní sluha nezavolá, během kteréžto doby budou mít porotci na paměti ustanovení soudu týkající se zákazu hovoru o případu, diskuse o něm nebo diskuse třetích osob o něm v jejich přítomnosti.“

Soudce Egan kývl. Porotci vyšli ven.

Když opustili soudní síň, řekl Mason: „Jestliže slavný soud dovolí...“

„Slavný soud je si přesně vědom toho, co máte na mysli, pane Masone,“ řekl soudce Egan. „Zkraťte laskavě svůj návrh co nejvíce.“

„Upozorňuji Vaši Ctihodnost,“ řekl Mason, „na články v místním tisku v tom smyslu, že obžalovaný v tomto případě byl identifikován jako vrah Daphne Howellové.“

„Co má být?“ zeptal se soudce Egan chladně.

„Tyto články mají zřejmou tendenci zaujmout porotce proti obžalovanému v tomto přelíčení.“

„Jakpak to víte?“

„Je to naprosto logické, Vaše Ctihodnosti.“

„Mohlo by to být logické, kdybyste mohl dokázat, že porotci ty články četli.“

„To se nedá dokázat, aniž se jich zeptáme,“ řekl Mason, „a když se jich zeptáme, obrátíme jejich pozornost k těmto článkům a položíme na ně důraz – něco, na čem ovšem obžalovaný nemá zájem.“

„Dobrá, jaký máte návrh?“

„Navrhuji, aby byla porota rozpuštěna, aby bylo řízení prohlášeno za zmatečné, aby byla ustanovena jiná porota, která by soudila obžalovaného v tomto případě, porota, která může být během procesu sekvestrována.“

Harry Fritch, náměstek okresního státního zástupce vyskočil a řekl: „Moment prosím, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce Egan ho mávnutím ruky umlčel a řekl Perrymu Masonovi: „Máte nějaký důkaz, že některý z členů poroty četl ty články, o kterých jste se zmínil?“

„Žádný důkaz nemám, Vaše Ctihodnosti, ale v tisku jim bylo věnováno mnoho místa. Domnívám se, že kdyby se slavný soud otázel porotců, zda četli běžné noviny, že by jich alespoň devět odpovědělo kladně. My si tento dotaz položit nepřejeme, troufám si však tvrdit, že byste dostal devět kladných odpovědí.“

„Porota dostala příkaz nečíst žádné zprávy týkající se jakkoli případu.“

„A pochopitelně, protože to nejsou čtenáři myšlenek, museli by si nejdřív ty články přečíst, aby zjistili, zda se případu týkají, či nikoli.“

„To není jisté,“ řekl soudce Egan. „Těžko mohu předpokládat, že porotci nedbali varování soudu.“

„Smím k tomu něco říci?“ otázal se Harry Fritch.

„Ještě ne,“ řekl soudce Egan. „Návrh zamítám. Nuže, chtěl jste něco říci, pane náměstků?“

Fritch se ušklíbl a řekl: „Za těchto okolností ne, Vaše Ctihodnosti.“

„Prosím,“ řekl soudce Egan, „tak tedy soud řekne něco vám, pane náměstků. Nevím, jak se vůbec mohlo stát, že tato informace byla dána tisku k dispozici, jsem si však jist, že by nebyla dána k dispozici a nemohla být dána k dispozici, kdyby váš úřad byl učinil příslušná opatření. Tento soud není včerejší a tento soud dříve, než usedl na soudcovské lavici, pracoval dlouho jakožto advokát. Mám pocit, že dát tuto věc ke zveřejnění bylo přinejmenším předčasné. Myslím, že to bylo nemoudré. Myslím také, že to bylo úmyslné. V tomto případě to způsobilo okolnosti, které by mohly věc přivést až k odvolacímu soudu. Není nejmenšího důvodu, proč ta historka nemohla být před tiskem zadržena až do vyřízení tohoto případu.“

„Ale Vaše Ctihodnosti,“ protestoval Harry Fritch, „my nemůžeme kontrolovat noviny. Reportéři od novin mají už svoje cestičky, jak si opatřují zprávy...“

„A ty většinou vedou k úředníkům, kteří jim dávají typy,“ přerušil ho soudce Egan. „Kdybyste tu věc byli chtěli udržet v tajnosti před novinami do zítřka, soud nemá nejmenších pochybností o tom, že byste to byli dokázali. Tím mám na mysli váš úřad. Tak, to je vše. Návrh se zamítá. Zavolejte porotu.“

Soudce Egan se chmurně zahleděl nejdříve na Fritche a pak na Masona a potom klepl kategoricky paličkou, čímž naznačil, že, pokud se jeho týká, je toto téma vyřízeno.

Sluha povolal porotce, kteří jeden po druhém zaujali svá místa.

„Pokračujte!“ štěkl soudce Egan.

Mason povstal a oslovil soud: „Jestliže slavný soud dovolí,“ řekl, „obhajoba by se ráda ujistila, že svědci chápou, že podléhají

jednacímu řádu, a že nikdo, kdo má být povolán jako svědek v tomto případě, nesmí zůstat v soudní síni.“

Fritch řekl vlídně: „A co svědci, kteří už svědčili, pane Masone?“

„Jste-li si naprosto jist, že tito svědci už nebudou za žádných okolností povoláni, nemám námitek, ale zůstanou-li svědci v soudní síni, nepřeji si, aby byli znovu povoláni, aby podávali svědectví.“

Fritch pokrčil rameny: „Obyčejně je dohodnuto, že svědkům, kteří už svědčili, bývá dovoleno, že mohou zůstat.“

„Tentokrát taková dohoda neexistuje,“ řekl Mason. „Chci, aby svědci přesně dodrželi jednací řád.“

„Prosím,“ rozhodl soudce Egan. „Všechny osoby, které budou předvolány jakožto svědci v tomto procesu, musí opustit soudní síň. Nuže, když se v pátek soud odročil, byla jako svědek vyslýchána madam Lavina.“

„Jestliže slavný soud dovolí,“ řekl Harry Fritch, „při výslechu madam Laviny se objevilo něco, co by dle mého názoru mohlo být porotě nejasné, a myslím, že by to mohlo být nejasné i obhajobě. Rád bych tu záležitost srovnal, než budeme pokračovat. Žádám proto slavný soud o dovolení povolat ke svědecké výpovědi znovu Rodneyho Archera, aby se tento bod stal pomocí pro porotu.“

Fritch se porotcům malinko uklonil, jako by jim chtěl naznačit, že alespoň jemu leží jejich zájem na srdci, a že se pouze snaží, aby mohli plně pochopit všechna fakta tohoto případu.

Soudce Egan pohlédl na Perryho Masona. „Myslím, že za těchto okolností,“ řekl, „bych se poněkud řídil postojem pana Masona v této záležitosti.“

„Není námitek,“ řekl Mason. „My bychom také postupem doby rádi osvětlili některé skutečnosti.“

„Prosím,“ rozhodl soudce Egan. „Pan Archer se vrátí ke svědecké výpovědi a vy, madam Lavino, nezapomeňte, že jakožto

svědek podléháte jednacím pravidlům. Nesmíte vyslechnout svědectví pana Archera. Odeberete se do místnosti pro svědky, dokud vás sluha nezavolá; pak se můžete vrátit.“

Madam Lavina povstala, usmála se a řekla: „Prosím, Vaše Ctihodnosti,“ a vyšla ze soudní síně, vědoma si toho, že každé mužské oko ji sleduje a mlsně odhaduje, jak to dělají draví samečkové u žen, u nichž cítí, že nejsou nikterak úzkoprsé, aby jim hned dávaly košem, a které jsou dostatečně půvabné, aby stály za to.

Několik okamžiků poté vstoupil do soudní síně Rodney Archer, stěží potlačuje zlost, která se v něm vařila.

Archerův zřejmě drahý dvouřadový oblek byl střižen tak obratně, že když stál zpříma, visel mu kabát perfektně v rovné lince. Pouze když se posadil do křesla pro svědky, nadzdvihlo opěradlo kabát tak, že bylo vidět vycpávky a objevilo se, do jaké míry byla Archerova břichatá postava vylepšena sochařskou prací drahého krejčího.

Archer si této skutečnosti zřejmě všiml a pokusil se přitáhnout lokty k bokům a vtěsnat je za opěradla židle. Když zjistil, že je to příliš křečovitě, aby to bylo pohodlné, zas lokty vystrčil, na chvíli je opřel o opěradlo a potom udělal kompromis a sedl si trochu na bok, jeden loket opřel o opěradlo židle a druhou ruku spustil podle těla.

Fritch řekl: „Pane Archere, položím vám několik otázek, abyste si vybavil okolnosti přepadení.“

„Prosím.“

„Mohl byste porotcům přesně popsat, co jste dělal ve chvíli, kdy se otevřely dveře, a lupič vám namířil revolver do obličeje?“

„Prosím.“

„Řekněte, prosím, slavnému soudu a porotě, co jste dělal.“

„Zrovna jsem si zapálil cigaretu,“ řekl Archer, „zrovna jsem si tu cigaretu zapaloval. Zmáčknul jsem elektrický zapalovač na

desce u volantu, a jakmile vyskočil, tak jsem si ten zapalovač zvednul k cigaretě. V ten moment obžalovaný otevřel dveře a nařídil mi, abych dal ruce vzhůru. Zvednul jsem obě ruce a zapalovač mi vypadl z ruky.“

„Co se s ním stalo potom?“

„To nevím. Podle všeho spadnul na sedadlo a vypálil v polštářování tu kulatou díru, co je vidět na fotografii auta.“

„Tím míníte doličný předmět obžaloby číslo pět,“ řekl Fritch a vzal z hromady fotografií 18x24 a podal ji svědkovi.

„Ano, to je ona, prosím.“

„A později jste měl příležitost najít ten zapalovač a dát ho zpátky na palubní desku?“

„Ano. Ano prosím. Našel jsem zapalovač na podlaze vozu, zrovna než přišla policie. Zvedl jsem ho a zastrčil, kam patří.“

„Děkuji vám,“ řekl Fritch a potom řekl soudci Eganovi: „Chtěl jsem jenom, aby se tato záležitost vyjasnila vzhledem k možnému nedorozumění.“

„Ponechte si poznámky k výpovědi svědka až do závěrečné řeči,“ řekl soudce Egan, zřejmě dotčený hladkým vysvětlením, které šlo, jako když bičem mrská, a mělo ten význam, že zachránilo madam Lavinu z nepříjemnosti, do níž ji dostal při křížovém výslechu v pátek Mason.

Archer povstal k odchodu.

„Ještě moment,“ řekl Mason. „Mám několik otázek.“

„Zajisté,“ řekl Fritch, jako by se snažil vyjít obhajobě ve všem vstříc.

Mason řekl sarkasticky: „Děkuji vám, že mi dovolíte vyslýchat svědka.“

Fritch zrudl a soudce Egan klepl paličkou: „Obhajoba se zdrží osobních poznámek,“ řekl a z tónu hlasu bylo patrné, že má pocit, že si o to Fritch říkal.

Mason se obrátil přímo k Archerovi.

„Hovořil jste s někým o této otázce přes neděli?“ otázal se Mason.

Archerova pohotovost ukázala, že tento dotaz byl očekáván a odpověď pečlivě nacvičena.

„Pan Fritch mě požádal, abych mu řekl, co se přesně dělo během přepadení, a já jsem mu to popsal.“

„Jakpak, že jste nám o tom nic neřekl, když jste v pátek svědčil?“ ptal se Mason.

„Nikdo se mě neptal.“

„Možná že bych vám mohl osvěžit paměť, co se toho týká,“ řekl Mason. „Není tomu snad tak, že vás pan Fritch požádal, abyste popsal, co se stalo, když jste zastavil vůz na křižovatce?“

„Ano, prosím.“

„Moment, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Fritch a vyskočil. „Ohrazuji se proti pokusu zlehčovat svědka tímto způsobem výslechu. Chce-li pan Mason svědka obviňovat tím, že obrací jeho pozornost k zápisu, pak musí zápis předložit, svědkovi předeštit tu kterou výpověď a dát mu možnost, aby ji vysvětlil.“

Fritch zdvořile stál a očekával rozhodnutí soudce.

Mason se zdvořile usmál a řekl: „Abych obžalobě dokázal, že jsem tuto situaci předvídal, mám v kapse přesnou otázku a odpověď, jak byla zapsána soudním zapisovatelem a...“

„Vaše Ctihodnosti, já se ohrazuji proti tomu, aby obhajoba naznačovala, že předvídala, že tato situace vyvstane,“ řekl Fritch.

„Obhajoba se zdrží poznámek až do závěrečné řeči,“ řekl soudce Egan. „Formulujte svou otázku jinak, pane Masone,“

Mason řekl: „Pane Archere, nebyl jste požádán zde před soudem minulý pátek, abyste popsal, co se stalo, když jste se přiblížil ke křižovatce a neodpověděl jste takto? ,Zpomalil jsem vůz před křižovatkou a zastavil. Mluvil jsem se svým spolujezdcem, který seděl po mé pravici, a chvíli jsem si nevšímal levých dveří. Oči jsem však měl na semaforu a čekal

jsem, až se červená změní na zelenou, a v tu chvíli se prudce otevřely dveře na levé straně. Obrátil jsem se, abych se podíval, co se stalo, a hleděl jsem do ústí revolveru, který držel obžalovaný v ruce. Obžalovaný mi rozkázal, abych dal ruce vzhůru, což jsem ihned učinil. Okamžitě mi sáhl do náprsní kapsy, vytáhl mi náprsní tašku, vytrhl mi diamantovou jehlici z kravaty, natáhl se mi přes nohy, aby sebral mému spolujezdci vpravo kabelku, uskočil nazpět a kopnutím zavřel dveře. Udělal to tak rychle, že jsem měl sotva možnost si uvědomit, co se děje, když už bylo po všem.‘ Otázka: ,Co se stalo potom?’

odpověď: ,Viděl jsem jasně obžalovaného, jak utíká přes ulici, kde měl u chodníku zaparkovaný vůz. Vůz stál v protisměru, světla rozsvícena a motor zřejmě běžel, protože jakmile obžalovaný skočil do vozu a zabouchl dveře, téměř okamžitě velkou rychlostí odejel.‘

Otázka: ,Měl jste možnost všimnout si vozu, v němž obžalovaný jel?’

Odpověď: ,Ano. Byl to starší model chevroletu světlé barvy a přední blatník byl trochu poškozený.‘“

Mason odložil papír. „Byly vám položeny tyto otázky a odpovídal jste na ně takto ve své svědecké výpovědi?“

„Ano.“

„Proč jste nám neřekl o té příhodě se zapalovačem?“

„Mohu jenom opakovat, že se mě na to nikdo neptal.“

„Nebyl jste vyzván, abyste řekl, co se stalo, když jste se přiblížil ke křižovatce?“

„Ano, prosím.“

„A rozuměl jste té otázce?“

„Porozuměl jsem té otázce tak,“ řekl svědek mrštně, „že mám sdělit, co se stalo v souvislosti s přepadením. Nepomyslel jsem si, že to znamená, že mám oznámit všechno, co jsem dělal s rukama, každý pohyb, který jsem udělal, všechno, co jsem dělal. Kupříkladu

když jsem zastavil vůz, dal nohu na brzdu, držel jsem ji tam a čekal na zelenou. Mám automatické řízení, takže jsem nemusel řadit rychlosti. Opomněl jsem se zmínit o tom, že jsem položil nohu na brzdu. Domníval jsem se, že to není důležité, zrovna tak jako jsem se domníval, že není důležité to zapalování cigarety.“

Archer mluvil s takovou jistotou, že bylo naprosto jasné, že si svou situaci zkoušel.

„Dobře, tak tedy přejdeme k té fotografii,“ řekl Mason, „doličnému předmětu číslo pět, který jste identifikoval.“

„Ano, prosím.“

„Je na něm vidět díra v polštářování.“

„Ano, prosím,“

„Víte, kdy byl tento obrázek dělán?“

„Nevím, prosím. Dělali ho na policii, ale kdy, to nevím.“

„Vy jste vůz odevzdal policii?“

„Ano, prosím. Navrhli mi, že by ho měli prohlédat kvůli otiskům prstů, aby zjistili, jestli by nenašli otisky prstů toho lupiče na voze.“

„A kdy jste odevzdal vůz policii?“

„Ráno po přepadení.“

„Kdy jste ho dostal nazpátek?“

„Příští den večer.“

„A vy víte, že ta díra byla v polštářování vypálena, už když jste předal policii svůj vůz?“

„Ano, prosím.“

„Víte, kdy byla ta díra do polštářování vypálena?“

„Při přepadení.“

„Ne před tím?“

„Jistěže ne.“

„Jste si tím jist?“

„Naprosto.“

„Když jste vytáhl cigártašku, nabídl jste své společnosti?“

„Myslíte madam Lavině?“

„Myslím vaší společnici.“

„To byla madam Lavina.“

„Nabídl jste cigaretu?“

„Já... já si nevzpomínám.“

„Byla by to přirozená věc, ne?“

„Jistě, naprosto.“

„Kouří ona?“

„Ano.“

„Řekněme tedy, že podle svého nejlepšího domnění, jste jí nabídl cigaretu?“

„Ano.“

„A vzala si ji?“

„Ano.“

„Pak,“ řekl Mason a vztyčil obviňující ukazováček, „se mýlíte s tím zapalovačem. Byl byste ho přidržel nejdříve k její cigaretě.“

„Ne... ano... vlastně, skutečně se mýlím. Nenabídl jsem jí cigaretu. Udělal jsem to už předtím ten večer a ona moje cigarety odmítla. Já kouřím Chesterfieldky. Ona má radši Lucky Strike. Měla s sebou svou vlastní cigártašku. Kouřila svoje cigarety.“

„Ale vy jste jí vždycky cigarety zapaloval?“

„Ne. Její cigártaška má zamontovaný zapalovač. Vždycky ho užívá.“

„Všiml jste si té její cigártašky sám, nebo vám o ní někdo řekl?“

„Všiml jsem si jí sám.“

„Ten večer?“

„Ano.“

„Kolikrát?“

„Několikrát.“

„Šestkrát?“

„Přinejmenším.“

„Dvanáctkrát?“

„Možná, nepočítal jsem každou cigaretu, kterou si zapálila. To jsem ještě netušil, že se po mně bude chtít, abych řekl, kolikrát otevřela kabelku, aby si vzala cigaretu.“

„Při nejmenším šestkrát?“

„Myslím, že ano. Ano.“

„Prohlásil jste, že jste si povšiml každého detailu tváře obžalovaného.“

„Ano.“

„Každého detailu?“

„Zajisté. Koukal jsem na obžalovaného.“

„Přímo do obličeje?“

„Ano.“

„Jak dlouho?“

„Po celou dobu přepadení, pane Masone.“

„A to bylo, dle vašeho sdělení, provedeno velmi rychle.“

„Ano, prosím.“

„Jak dlouho trvalo?“

„Byla to otázka několika vteřin.“

„Třiceti vteřin?“

„Ne, tak dlouho ne.“

„Dvaceti vteřin?“

„Ne, pouze pár vteřin.“

„Kolika?“

„Já bych řekl tak mezi pěti a deseti vteřinami.“

„Ne víc než deset vteřin?“

„Ne.“

„A celou tu dobu jste se díval obžalovanému do obličeje?“

„Ano, prosím. Proto jsem neviděl, co se stalo s tím zapalovačem, že propálil díru do polštářování.“

„Obžalovaný vám sáhl do náprsní kapsy a vytáhl vám náprsní tašku?“

„Ano, prosím.“
„A zastrčil si ji do kapsy?“
„Ano, prosím.“
„Pak vám vytrhl diamantovou jehlici z kravaty?“
„Ano, prosím.“
„Pak se vám natáhl přes klín a sebral kabelku vaší společnici?“
„Madam Lavině, sebral jí kabelku.“
„Jistě,“ řekl Mason. „No, a vy jste měl svou náprsní tašku v pravé náprsní kapse saka?“
„Ano, prosím.“
„Sako bylo otevřené?“
„Ne, prosím, zapnuté. Nosím ho ze zvyku zapnuté.“
„Takže, aby vám mohl obžalovaný vzít náprsní tašku, musel ji vytáhnout výstřihem saka?“
„Ano, prosím.“
„Aby tohle mohl udělat, musel se natáhnout dopředu, takže měl svršek hlavy skoro v jedné rovině s vaší bradou?“
„Ano, prosím. Natáhl se tak.“
„Ve které ruce držel revolver? V levé nebo v pravé?“
„Já... počkejte... v pravé ruce.“
„Takže vám revolverem mířil na levou stranu a levou rukou hmatl přes váš hrudník, aby vám vytáhl náprsní tašku z kapsy?“
„Ano, prosím.“
„A kdy vám sáhl po té náprsní tašce?“
„Hned jakmile otevřel dveře.“
„Dříve než řekl ‚Ruce vzhůru‘?“
„Ne, při tom když říkal ‚Ruce vzhůru‘.“
„Zvedl jste ruce automaticky, jakmile řekl ‚Ruce vzhůru‘?“
„Jistě.“
„A obžalovaný se natáhl pro náprsní tašku, jakmile jste zvedl ruce?“
„Myslím, že dokonce ještě dřív.“

„Vy jste ruce zvedl okamžitě?“

„Ano, prosím.“

„Jak rychle?“

„Okamžitě.“

„Můžete ukázat porotě, jak rychle jste zvedl ruce?“

Svědék natáhl ruce do výšky pozoruhodně čile.

„Dobře,“ řekl Mason. „Když vám tedy obžalovaný bral náprsní tašku z kapsy, a jestliže používal levé ruky, natahoval se přes vaše tělo a vy jste z něj mohl vidět jenom temeno hlavy. Měl vlasy přímo proti vaší bradě. Musel by být v této poloze, aby udělal to, co tvrdíte, že udělal.“

„No, já... ano, prosím, je to tak.“

„A když vám tahal jehlici z kravaty, měl pořád revolver v pravé ruce?“

„Ano, prosím.“

„A jehlici vám bral levou rukou?“

„Ano, prosím. Škubl za ni vší silou a vytrhl ji z kravaty, to byla ručně malovaná práce za pětadvacet dolarů.“

„A zatímco se vám natahoval přes klín, aby se dostal na kabelku ženy, která vám seděla po pravici...?“

„Madam Lavinu,“ přerušil ho svědek.

„Jistěže,“ řekl suše Mason. „Zatímco se natahoval po kabelce madam Laviny, mohl jste mu vidět hlavu pouze zezadu, V tu chvíli se vám natahoval přes klín, že ano?“

„Ano, prosím.“

„A jak dlouho mu to trvalo, aby sebral tu kabelku? Aby se vám natáhl přes klín a sebral tu kabelku?“

„Inu, to byla otázka ne víc než dvou vteřin.“

„Jste si tím jist?“

„No, možná tří vteřin... řekněme nanejvýš čtyř vteřin. Řeknu to takhle: od dvou do čtyř vteřin, pane Masone.“

„Dobře. A ta vaše jehlice byla v kravatě jistě nějak zajištěna

proti ztrátě?“

„Ano, prosím.“

„A obžalovaný se natáhl, chytil za jehlici a vytrhl ji?“

„Ano, prosím.“

„Šlo to lehce?“

„Tak, jak on to vzal, to šlo. Vytrhl ji i s látkou.“

„A jak dlouho to trvalo?“

„Řekl bych, že stejně – od dvou do čtyř vteřin.“

„Dobře. Tak tedy obžalovaný se natáhl a sebral vám z kapsy náprsní tašku. Jak dlouho to trvalo?“

„Řekl bych, že stejně – od dvou do čtyř vteřin.“

„Pak obžalovaný couvl a zabouchl dveře?“

„Ano, prosím.“

„Pořád držel revolver?“

„Ano, prosím.“

„Pořád v pravé ruce?“

„Ano, prosím.“

„Jak dlouho mu trvalo zavírání dveří?“

„Ne víc, než dvě vteřiny. Řekl bych, od jedné do dvou vteřin.“

„V tom případě jste se nedíval obžalovanému do obličeje během celého přepadení, že ne?“

„No, já... no, ne, ne úplně každou vteřinu.“

„Když se vám natahoval přes klín, mohl jste mu vidět na hlavu pouze zezadu. Když vám sahal pro náprsní tašku, mohl jste mu vidět jenom temeno hlavy. Když vám vytrhával tu jehlici z kravaty, mohl jste mu vidět pouze temeno, a když ustupoval a zabouchl dveře levou rukou, nemohl jste mu vidět do obličeje. A dokud vám neřekl ‚Ruce vzhůru‘, neviděl jste mu do obličeje, protože podle vlastní výpovědi jste dával pozor na dopravní signály.“

Svědék sebou nejistě zavrtěl.

„Takže,“ řekl Mason, „jste jen velice letmo zahlédl jeho

obličej, na dobu ne delší než asi jednu vteřinu.“

„To jsem neřekl.“

„Spočítejte si sám své časové údaje,“ řekl Mason. „Každá z operací, které Jste popsal, trvala od dvou do čtyř vteřin. Prohlásil jste, že celé přepadení nemohlo trvat déle než deset vteřin, že mohlo snad být provedeno v pěti, že se za tu dobu, co se přepadení odehrávalo, ani nestačil změnit dopravní signál. A teď se obraťte k porotě, pane Archere, a řekněte, jak dlouho, kolik vteřin jste studoval každický detail tváře obžalovaného.“

„No, já...“ Bylo ticho.

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Na tuto otázku nemohu odpovédět.“

„Nebylo to víc než jednu vteřinu, že ano?“

„No, já... stalo se to všechno tak rychle, pane Masone, že je těžko s určitostí říct.“

„Zajisté,“ řekl Mason. „Zahlédl jste letmo a nezřetelně obličej nějakého muže, který vás přepadl. Po přepadení jste přesvědčil sám sebe, že to byl obžalovaný.“

„To není vůbec pravda. Já jsem obžalovaného poznal.“

„Dobře,“ řekl Mason. „Vraťme se nyní k noci, kdy se stal ten zločin. V ruce jste držel hořící zapalovač.“

„Ano, prosím.“

„Držel jste ho u špičky cigarety?“

„Ano, prosím.“

„Díval jste se na světla dopravních signálů a současně jste přibližoval do ruda rozpálený zapalovač ke konci cigarety?“

„Myslím, že ano, prosím.“

„Výborně,“ řekl Mason. „Měl jste tedy oči upřené na červené signální světlo, nebo na zapalovač?“

„Na obojí – hlavně na dopravní signály.“

„Je to hodně jasné červené světlo?“

„Dost. Ano, prosím.“

„A zároveň jste se tedy díval na zapalovač, který jste držel v ruce?“

„Ano, prosím.“

„A přímo pod dopravními světly je velice ostrá neónová reklama obchodu na druhé straně ulice, že ano?“

„Já... myslím, že ano, prosím.“

„Takže jste měl oči uvyklé na dost ostré světlo?“

„To jsem zřejmě měl.“

„A obžalovaný stál na ulici, kde bylo relativně tma?“

„No... ano, prosím.“

„A vy jste ho viděl na dobu ne delší než jednu vteřinu. Jeho obličej jste viděl pouze jedinkrát, a to jste ho nikdy předtím neviděl.“

„Já... dobře, ať je po vašem.“

„Vy jste viděl jeho obličej na jedinou letmou vteřinu,“ řekl Mason a zdůrazňoval svá slova pohybem ukazováčku ve vzduchu, „když ten obličej byl ve tmě a vaše oči byly poněkud oslněny pohledem do ostrého světla neónové reklamy, červeného světla dopravního signálu a hořícího konce zapalovače?“

Archer pokrčil rameny. „Asi to tak bylo, když to říkáte.“

„Neříkejte asi a nechtějte, abych za vás svědčil já nebo někdo jiný,“ řekl Mason. „Je tomu tak, či nikoliv?“

„No tak dobře. Je tomu tak.“

Zdálo se, že kabát je Archerovi daleko větší, než když se v něm drze a sebevědomě usazoval do židle pro svědky.

„Říkáte, že vůz obžalovaného měl poškozený pravý blatník?“

„Ano, prosím.“

„Vy jste jel směrem na jih?“

„Ano, prosím.“

„A vůz obžalovaného byl obrácen k severu?“

„Ano, prosím.“

„Zaparkovaný na druhé straně ulice?“

„Ano, prosím.“

„U druhého chodníku?“

„Ano, prosím.“

„A mohl jste vidět poškozený pravý přední blatník přes kapotu vozu?“

„To ne, ale jasně jsem viděl poškozený pravý přední blatník potom, když obžalovaný skočil do vozu a vyjel s ním od chodníku. Jak vůz vytáčel, strhl ho prudce doleva. Díval jsem se, jestli uvidím nějaké zvláštní znamení, a zřetelně jsem viděl ten poškozený pravý přední blatník. Bylo to jen mihnutí, ale stačilo to. Viděl jsem to.“

„Viděl jste od té doby ten vůz?“

„Ano, prosím. Včera jsem ho viděl na policii.“

„A identifikoval jste ho?“

„Ano, prosím. Je to tentýž vůz.“

„Ale policii jste ten večer po přepadení o poškozeném pravém blatníku nic neřekl?“

„Ne, prosím, ten večer ne. Byl jsem rozčilen. Myslím, že jsem se o tom ale zmínil druhý den.“

„To je všechno!“ řekl Mason.

Harry Fritch řekl sladce: „Mám jednu kontrolní otázku, jedinou otázku, pane Archere. Bez ohledu na vteřiny, pokud rozumím vaší výpovědi, vy jste skutečně obžalovaného viděl dost dlouho, abyste ho poznal. Je to pravda?“

„Moment,“ řekl Mason. „Ohrazuji se proti této otázce, Vaše Ctihodnosti. Je napovídající a sugestivní.“

„Námitce se vyhovuje.“

Fritch se vítězně usmál. „Kdo to byl, kdo vás přepadl?“

„Obžalovaný.“

„To je vše,“ řekl Fritch.

Soudce Egan se na Fritche zamračil. „Nepřístojnost napovídajících otázek záleží v tom, že jsou položeny. Domnívám

se, že to zástupce žaloby chápe tak dobře, jako já.“

„Vaše Ctihodnosti, omlouvám se,“ řekl Fritch. „Snažil jsem se jenom šetřit čas.“

„Máte nějaké další kontrolní otázky?“ otázal se soudce Egan Masona.

„Žádné, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason.

Archer odešel.

„Nuže,“ řekl soudce Egan. „Madam Lavina byla v pátek vyslýchána. Ať sluha povolá madam Lavinu ke svědecké výpovědi a obhajoba může pokračovat v kontrolním výslechu.“

Madam Lavina vstoupila znovu do soudní místnosti, přešla k židli pro svědky, pohlédla s jedva znatelným úsměvem na soudce Egana a koutkem oka se podívala na porotu, jako by dávala porotcům najevo, že si přece rozumějí.

Mason odstrčil židli, vstal, přešel na druhý konec stolu pro obhájce a postavil se přímo proti svědkyni.

„Mluvila jste s Rodneyem Archerem od té doby, co jste posledně svědčila, madam Lavino?“ řekl.

„Nemluvila jsem s panem Archerem,“ řekla s úsměvem. „Domnívala jsem se, že svědkové spolu nemají hovořit o svých výpovědích, a držela jsem se ducha i litery příkazu soudu.“

„Diskutovala jste však o případu s panem Harry Fritchem?“

„Pan Fritch a já jsme diskutovali o jistých aspektech mé výpovědi.“

„Ptal se vás, jak budete svědčit?“

„Kladl mi určité otázky a já jsem mu na tyto otázky odpovíděla.“

„Týkaly se vaší výpovědi?“

„Týkaly se událostí.“

„Vaše Ctihodnosti,“ pravil Harry Fritch s lehkým úsměvem, „rád přiznám, že já jsem se svědkyní mluvil. Neumím číst myšlenky. Musím vědět, jak bude při přelíčení vypadat svědecká

výpověď, abych se mohl připravit.“

„Pan Mason vyslýchá svědkyni,“ řekl soudce Egan.
„Ohrazujete se?“

„Jistěže ne.“

„Tak se posadte.“

Fritch si zase pomalu sedl.

Mason řekl: „Tak, a teď bych chtěl znát několik podrobností o tom přepadení, madam Lavino.“

„Prosím, pane Masone.“

„Jakou dobu jste toho večera strávila s panem Archerem?“

„Asi půldruhé hodiny. Večeřela jsem s ním.“

„Kde?“

„U Zlatého lva.“

„Co jste jedla? Pamatujete si to?“

„Už je to nějakou dobu, pane Masone, ale náhodou si to skutečně pamatuji. Měla jsem k večeři smažené kraby po francouzsku. Vzpomínám si, že jsem o tom jídle hovořila s panem Archerem.“

„A pamatujete si, kudy jste jeli až k tomu místu přepadení, když jste odešli z restaurace?“

„Jistěže, jeli jsme po Harveyově třídě k Murravově ulici, Murrayovou ulicí ke Crestwellově třídě a po ní až k místu přepadení.“

„Můžete znovu popsat přepadení?“

„Vaše Ctihodnosti,“ řekl Fritch. „Tato otázka už byla položena a zodpovězena. Kontrolní výslech nemá přece být nekonečný.“

„Námitka se zamítá.“

Madam Lavina se usmála. „Zastavili jsme na červenou. Červená tam skočila, právě když jsme se blížili ke křižovatce. Pan Archer si začal zapalovat. Náhle se otevřely dveře na levé straně auta. Viděla jsem obžalovaného, jak stojí venku s revolverem. Rozkázal panu Archerovi, aby zvedl ruce.“

„Pan Archer si v tu chvíli zrovna zapaloval cigaretu?“ ptal se Mason

„Pokud se toho týká, nejsem si úplně jista, pane Masone. Mám dojem, že ano. Přiznávám, že jsem byla rozrušená,“

„Co udělal obžalovaný?“

„Natáhl se a vyndal panu Archerovi z náprsní kapsy náprsní tašku. Vytrhl mu diamantovou jehlicí a sebral mi kabelku. Pak zavřel dveře a běžel nazpět ke svému vozu a odejel.“

„Podívala jste se dobře na ten vůz?“

„Ano. Ale s identifikací vozu mnoho nepomohu, pane Masone. Jsem žena a takových věcí si nevšímám. Nejsem technicky založená.“

„Co jste měla v kabelce?“ zeptal se Mason,

„Asi sto dvacet pět dolarů na hotovosti.“

„Co ještě?“ ptal se Mason.

„Kromě peněz tam byly věci, které žena obvykle v kabelce nosí. Klíče, rtěnka, malá peněženka na drobné, pudřenka, notýsek a asi ještě nějaké drobnosti.“

„Nuže a tuto kabelku,“ řekl Mason a zvedl kabelku, která byla uvedena jako předmět doličný, „jste identifikovala jako svou vlastní.“

„Správně.“

„Jakožto tu, kterou jste měla tu noc?“

„Zcela správně, pane Masone.“

„Kdy jste příště viděla tuto kabelku, od té doby, co vám byla uloupena?“

„Když mi ji ukázali na policii.“

„A kdy to bylo?“

„To bylo potom, co jsem obžalovaného identifikovala na předváděčce.“

„Ukázali vám tuto kabelku a byla v tomto stavu?“

„Jistěže. Všimněte si, že kabelka má takové víko, které se

překlopí přes kabelku, a v něm je zrcátko, takže když se kabelka otevře a to víko se odhrne, objeví se zrcátko, když se člověk potřebuje narychlo upravit.“

„Vy jste si tu kabelku navrhla?“

„Nenavrhovala jsem ji. Byla vyrobena podle mého přání.“

„Vaše kabelky jsou všechny stejné?“

„Jistě.“

„Kolik jich máte?“

„Mám jich několik, různých. Jednu černou z teletiny, jednu světlou, jednu červenou z krokodýlí kůže a jednu lakovou.“

„Tyto kabelky jste si dala udělat speciálně pro sebe?“

„Hraje to nějakou roli?“

„Pouze se snažím vám pomoci upřesnit identifikaci.“

„Myslím, že se mi nesnažíte pomoci, pane Masone,“ řekla s chladným úsměvem. „Myslím, že se mě snažíte splést.“

„Snažím se získat fakta,“ naléhal Mason.

„Jsem si naprosto jista, že to je moje kabelka, pane Masone. Je-li to nutné, mohu vám ukázat, kde jsem ji koupila.“

„A od té doby, co jste o ni přišla při přepadení, až do té doby, co vám ji ukázali na policii, jste ji neviděla?“

„Nikoliv.“

„Získala jste nazpět věci, které byly v kabelce?“

„Ne.“

„To zrcátko ve víku kabelky je dost těžké?“

„Je to pořádné zrcátko. Já jsem dost pověřčivá. Říká se, že rozbít zrcátko znamená smůlu. Požádala jsem proto výrobce, aby mi dal těžké zrcátko do všech mých kabelek. Na zadní straně každého zrcátka je ocelová destička a zrcátka jsou ze silného skla.“

„Jako zrcátko v této kabelce?“

„Jistěže,“ řekla. „Jako zrcátko v kabelce, kterou mám teď.“

„A obsah kabelky byl ten večer asi tak stejný jako obsah kabelky, kterou máte teď?“

„Přibližně ano, stejný.“

Povolila uzávěr na kabelce, otevřela ji a zase ji klidně zavřela.

„Kouříte, madam Lavino?“

„Ano.“

„Máte nějaký oblíbený druh cigaret?“

„Nejraději mám Lucky Strike.“

„Víte, jestli pan Archer kouří?“

„Jistěže vím.“

„Kouří?“

„Ano.“

„Víte které?“

„To... to nevím určitě.“

Mason řekl: „Nechci na vás šít žádnou boudu, madam Lavino, ale zeptal jsem se pana Archera a on mi sdělil, že zatímco vy kouříte Lucky Strike, on kouří Chesterfield. Řekla byste, že je to pravda?“

„Nevím opravdu bezpečně, jaký druh pan Archer kouří. Když řekl, že Chesterfieldky, tak samozřejmě věřím, že on to ví.“

„Ten večer, který jste strávila s panem Archerem, jste kouřila?“

„Přirozeně.“

„Kouřila jste před večeří?“

„Ano.“

„Jednu během večeře?“

„Ano.“

„Jednu po večeři?“

„Ano.“

„Kouřila jste ve chvíli, kdy jste byli přepadeni?“

„To... to si nevzpomenu... myslím, že ne.“

„Po večeři jste ale kouřila?“

„Ano.“

„Když jste byla v autě?“

„Myslím, že ano.“

„A jelikož máte raději Lucky Strike, kouřila jste své vlastní cigarety?“

„Ano.“

„Mohl bych je vidět?“

„Vaše Ctihodnosti,“ řekl Fritch, „myslím, že toto zpovídání už zachází příliš daleko. Domnívám se, že se kontrolní výslech už vymyká z rukou.“

„Ohrazujete se proti otázce?“ zeptal se soudce Egan.

„Ohrazuji se z toho důvodu, že to není žádný kontrolní výslech, že otázky jsou nepřipustné, irelevantní a netýkají se podstaty věci, že se nedotýkají jediného bodu, o němž byla svědkyně vyslechnuta během přímého výslechu.“

„Vaše Ctihodnosti,“ řekl Fritch, „myslím, že tuto otázku ihned uvedu do logické souvislosti,“ řekl Mason.

„Námítka se zamítá,“ řekl soudce Egan.

„Máte nyní v kabelce cigarety?“

„Jistěže.“

„Mohl bych je vidět?“

Chvilku zaváhala, pak velice zlostně otevřela kabelku a sáhla dovnitř.

Mason se vyklonil ke stanovišti svědků. Svědkyně se prudce otočila, takže byla k Masonovi zády, a za chvilku vyňala stříbrnou cigártašku a podala mu ji.

Mason cigártašku otevřel a řekl: „Tato cigártaška je stříbrná, s vestavěným zapalovačem, jsou v ní cigarety Lucky Strike. Má iniciály ‚M. L.‘ v oválu na přední straně pouzdra.“

Mason podržel cigaretové pouzdro tak, aby je mohla vidět porota, obrátil se k madam Lavině a řekl: „Tuhle cigártašku už máte nějakou dobu? Je už znatelně odřená. Vidím vlastně, že jste ji nosila tolik, že ty vyryté iniciály jsou skoro nečitelné,“

„Mám ji už několik let. Je to drahocenná věc. Dostala jsem ji

na důkaz přátelství.“

„Nosíte ji s sebou neustále?“

„Ano.“

„Pak byste mohla říci porotě,“ pravil Mason konverzačním tónem, „jak je to možné, že když jste měla tuto cigártašku v kabelce ten večer při přepadení a kabelka vám byla ukradena a její obsah jste už nedostala zpátky, že touž tabatěrku máte v kabelce dnes?“

Pak se Mason odvrátil od svědkyně, přešel ke stolu pro obhájce a posadil se.

Madam Lavina, na stanovišti svědků, držela cigártašku v ruce. Obličej měla ztuhlý jak ze sádry.

„Nuže,“ řekl Mason po chvilce ticha. „Můžete tu otázku zodpovědět?“

„Ten večer při přepadení jsem tuhle cigártašku neměla. Neřekla jsem, že jsem ji měla, pane Masone.“

„Řekla jste, že ve vaší kabelce byly drobnosti a cigarety a...“

„Správně,“ řekla vítězně. „Cigártašku jsem si do kabelky zapomněla dát. Teď si na to vzpomínám. Všimla jsem si toho hned, jak jsem vyšla z bytu, když jsem se zastavila v trafice pro balíček cigaret Lucky Strike a krabičku papírových zápalek. Ty jsem měla tu noc v kabelce. Cigártašku jsem v kabele neměla.“

Mason řekl: „Takže když pan Archer s jistotou tvrdil, že jste si toho večera brala cigarety ze své stříbrné cigártašky s vestavěným zapalovačem, tak se mýlil?“

Najednou vypadala jako zvíře v pasti.

„Vaše Ctihodnosti,“ řekl Fritch. „ohrazuji se proti této otázce jakožto argumentativní.“

„Námitce se vyhovuje,“ řekl soudce Egan.

„Jste si nyní naprosto jistá, že jste tu cigártašku s sebou ten večer neměla?“

„Naprosto.“

„A že jste skutečně měla balíček cigaret Lucky Strike, které nebyly v pouzdře, a že jste si tyto cigarety zapalovala papírovými zápalkami ze skládacího balení?“

Znovu bylo dlouho ticho.

„Můžete tuto otázku zodpovědět?“

„Ano... snažím se vzpomenout si na to.“

„Ještě asi před minutou jste odpověděla velice pohotově,“ řekl Mason. „Způsobil snad toto váhání náznak, že pan Archer vypovídal o vaší tabatěrce s vestavěným zapalovačem, madam Lavino?“

„Ne,“ odsekla.

„Prohlásila jste s jistotou, že si vzpomínáte, že jste si koupila balíček cigaret Lucky Strike a že jste si je zapalovala papírovými zápalkami. Je tomu tak, že ano?“

„Já... myslím, že je... ano.“

„Víte to?“

„Ano.“

„S jistotou?“

„Ano.“

„S naprostou jistotou?“

„Ano.“

„Zrovna s takovou, s jakou jste svědčila i o čemkoli jiném?“

„Ano,“ odsekla.

„Jste si zrovna tak jistá i tím, že ten, kdo vás přepadl, byl obžalovaný?“

„Ano.“

„Takže kdyby se ukázalo, že jste se zmýlila, pokud se týká těch cigaret, mohla byste se právě tak zmýlit, pokud se týká identifikace obžalovaného?“

„Otázka je argumentativní,“ ohradil se Fritch.

„Požaduji na svědkyni pouze, aby přezkoušela svou schopnost vybavovat si události. Ona sama nám může nejlépe poskytnout

měřítka, podle nichž budeme posuzovat tuto přesnost.“

„Námitka se zamítá,“ řekl Egan. „Svědkyňě at’ odpoví.“

„Ano!“ odsekla.

„Nyní tedy v této věci nemůže dojít k omylu,“ řekl Mason. „Kdyby se v tomto procesu vyskytla svědecká výpověď, že jste ten večer měla s sebou stříbrnou cigártašku, byla by taková svědecká výpověď omylem. Je tomu tak?“

„No, vy, ovšem, pane Masone,“ řekla, „jste mluvil o jedné určité cigártašce.“

„To jste si možná myslela,“ řekl Mason. „Teď však mluvím o jakékoli cigártašce. Je pravda, že kdyby v tomto procesu byla přednesena jakákoliv svědecká výpověď v tom smyslu, že jste ten večer měla při sobě jakoukoli stříbrnou cigártašku, že by taková svědecká výpověď byla nutně klamná?“

„Já... snažím se si na to vzpomenout.“

„Vzpomínáte si na to, že jste si koupila balíček cigaret Lucky Strike?“

„Ano.“

„Byla byste je měla u sebe v balíčku, kdybyste měla s sebou v kabelce stříbrnou cigártašku?“

„Někdy si půjčuji cigártašku od jedné z děvčat.“

„Proč?“

„V případě, že já... no... ne moc často. Udělala jsem to jedinkrát.“

„Vypůjčila jste si cigártašku?“

„Inu, příležitostně.“

„Sdělte mi jméno toho jednoho děvčete, jak jim říkáte, od něhož jste si kdy vypůjčila cigártašku.“

„Inez Kaylorová.“

„Inez Kaylorová je bardáma, která byla u vás zaměstnána v době přepadení?“

„Ano.“

„A je u vás stále zaměstnána?“

„Ano.“

„A byla u vás od té doby stále zaměstnána?“

„Ano.“

„Kde je teď, víte to?“

„Ano.“

„Kde?“

„Je v lékařském ošetřování, Byla v tomto případě uštvána do té míry, že...“

„To stačí,“ přerušil ji soudce Egan. „Sdělte pouze, kde svědkyně je.“

„V soukromém sanatoriu.“

„Nevíte, jestli nemá byt v Las Vegas?“

„Tuším, že tráví občas určitou dobu v Las Vegas.“

„Byla však po celou tu dobu zaměstnána u vás?“

„No, ano a ne.“

„Jak to myslíte?“

„Nepracuje pro mě noc co noc. Může vysadit, kdykoli chce... Moje bardámy nepracují... to jest, nemají píchačky. Mají čas pro sebe, kdykoli si přejí.“

„Vyžadovala slečna Kaylorová pro sebe mnoho času, aby mohla většinou pobývat v Las Vegas?“

„Ráda sázela.“

„A neexistují snad dvě dívky toho jména? Kaylorová?“

„Které u mě pracují?“

„Které u vás pracují nebo u vás nepracují?“

„Pane Masone, já vám přece nemohu říci, kolik je ve Spojených státech dívek, které se jmenují Kaylorová.“

„Kolik jich znáte?“

„Jednu.“

„Jenom jednu?“

„Ano.“

„S více jste se nikdy nesetkala?“

„Ne.“

„Inez Kaylorová nemá sestru?“

„Ne.“

„Inez Kaylorová je táž osoba, která vystupuje pod jménem Petty Kaylorová?“

„Petty je její pseudonym v zaměstnání.“

„Nezaměstnáváte dvě dívky pod jménem Kaylorová?“

„Ale, pane Masone, nevím, jak jste na to přišel.“

„Zaměstnáváte?“

„Nikoliv.“

„Zaměstnávala jste někdy?“

„No, já... některé bardámy znám ovšem lépe než jiné.“

„Zaměstnávala jste někdy dvě dívky jménem Kaylorová?“

„To... to bych se musela podívat do knih.“

„Zaměstnávala jste někdy jinou Kaylorovou, než tu Inez Kaylorovou, o níž jste mluvila?“

„Já... ale pane Masone, ta otázka není spravedlivá. Bardámy, které pro mne pracují, si berou pro zaměstnání jiná jména. Ta jména jsou málokdy pravá. Důvody jsou nasnadě.“

„Táži se vás,“ řekl Mason, „zda si vzpomínáte na jakoukoliv jinou dívku jménem Kaylorová, kterou jste někdy zaměstnávala?“

„Ne.“

„Nevystupovala nějaká jiná dívka pod jménem Kaylorová?“

„Inu, tedy, ovšem já... já si myslím, totiž neurčitě si vzpomínám, pane Masone, že... někdy se takové věci stávají. Děvče si vezme jméno jiného děvčete, zejména, jsou-li si podobné. Tak může potom jedno děvče využívat přízně, kterou měla její předchůdkyně, která byla oblíbená.“

„Jinými slovy, jedno děvče vypadne a jiné, které se jí podobá, vpluje dovnitř a vezme to za ni?“

„No, ne tak docela, ale když je nějaké děvče dost oblíbené a

odejde-li a... no, dejme tomu, po uplynutí několika měsíců nebo několika týdnů přijde jiné děvče a vezme si třeba jméno toho druhého děvčete, aby nemuselo začínat jako někdo neznámý. V takovém místě znamená přízeň obecnstva všechno a děvčatům se nechce začínat z ničeho, když to nemusí být. Ústní reklama znamená samozřejmě pro bardámu mnoho. Někdo o ní slyší a žádá ji podle jména.“

Madam Lavina ztratila mnoho ze své jistoty.

„Tak,“ řekl Mason. „Chcete tím prohlásit, že je pro dívku obvyklé, je-li podobná bardámě, která byla zaměstnána předtím, vzít si jméno této předchozí bardámy?“

Z váhání svědkyně bylo patrné, že je v nesnázích.

Harry Fritch vyskočil a šel jí na pomoc. „Vaše Ctihodnosti,“ řekl, „proti tomu se ohrazuji. Trpělivě jsem se zdržoval námitek, pokud obhajoba omezovala své otázky na mladou ženu, která odvezla madam Lavinu z místa přepadení. Necht’ se obhajoba ptá, na co chce o slečně Kaylorové, jestli měla dvojnici nebo náhradnici, ale aby se tady začal vyšetřovat soukromý život osmnácti bardám, to protestuji. To tady budeme ještě půl roku, když bude tento výslech zahrnovat tak rozsáhlé oblasti.“

„Námitce se vyhovuje,“ řekl soudce Egan. „Obhajoba omezí své otázky na totožnost jediné osoby, o níž se svědkyně zmínila, že ji odvezla z místa přepadení.“

„A od níž si vypůjčila cigártašku. Považuji vypůjčení té cigártašky za důležité, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason.

„V otázkách týkajících se slečny Kaylorové nemáte žádného omezení, pane Masone. Pokračujte ve výslechu svědkyně.“

„Vypůjčila jste si tu noc, kdy se odehrálo přepadení, stříbrnou cigártašku od slečny Kaylorové, madam Lavino?“

„Já... to nevím docela určitě.“

„Jinými slovy, mohla jste možná mít v kabelce prázdnou cigártašku, když jste si koupila balíček Lucky Strike?“

„No... kdyby nebyla prázdná, tak bych si je byla nekupovala, že ano?“

„Já se vás táži.“

„Já... možná, že jsem měla.“

„Myslíte, že jste opravdu měla?“

„Řekla bych, že je to nepravděpodobné.“

„Kdybyste však měla prázdnou cigártašku v kabelce, byla byste si ji okamžitě naplnila cigaretami Lucky Strike z toho balíčku, který jste si koupila, že ano?“

„Ano.“

„A jestliže jste si ten večer skutečně půjčila cigártašku, půjčila jste si ji od Inez Kaylorové?“

„Ano, prosím.“

„Ale můžete říci, zda jste si ji vypůjčila, či ne?“

„No, myslím, že zrovna ten večer ne, ale přesně to nemohu říct.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „a pokud jde o bardámy, které pro vás pracují – udržujete s nimi přátelské vztahy?“

„Ano, hledím s nimi vyjít.“

„V jednání s nimi jste spravedlivá?“

„Snažím se.“

„Vyplácíte je stále, mzdu jim platíte pořád?“

„Kompenzaci, kterou dostávají, se těžko dá říkat mzda, pane Masone.“

„Platíte jim okamžitě vše, co jim dlužíte?“

„Ano.“

„Dlužíte v přítomné době slečně Kaylorové nějaké peníze?“

„Nedlužím.“

„Pokud se vás týká, jste s ní tedy úplně vyrovnána?“

„Ano.“

„Není mezi vámi vztah dlužníka a věřitele?“

„Ne.“

„Nedlužíte jí ani cent?“

„Nikoliv.“

„Platila jste jí někdy za cigártašku?“

„Za cigártašku?“

„Ano.“

„Ne.“

„Avšak byla-li její cigártaška ta, kterou jste si od ní vypůjčila, ten večer při přepadení ve vaší kabelce,“ řekl Mason, „nemohla jste jí cigártašku vrátit, a tudíž byste jí to byla musela nějak nahradit, že ano?“

„Já... no, ovšem...“

„Ano nebo ne?“ tázal se Mason.

„Ano, domnívám se, že to bych musela.“

„A vy jste jí nedávala za cigártašku žádnou náhradu?“

„Já... ne.“

„A nedlužíte jí nyní za cigártašku?“

„Ne.“

„Proto její cigártaška ten večer, kdy se odehrálo přepadení, nemohla být ve vaší kabelce?“

„Ne, to myslím nemohla.“

„Výborně,“ řekl Mason. „To jsou myslím všechny otázky, které mám k té cigártašce. Chcete si ji dát nazpět do kabelky, madam Lavino?“

Znovu se v židli natočila tak, že když otevřela kabelku a dávala cigártašku s vestavěným zapalovačem dovnitř a pak kabelku zaklapla, kryla ji tělem před Masonem. Potom se obrátila k Masonovi.

„Přes neděli jste si vzpomněla na spoustu detailů týkajících se přepadení, na něž jste se v pátek při výsledku nemohla upamatovat,“ řekl Mason.

„No, na spoustu ne, ale na jisté detaily.“

„Co se těch detailů týká, nebyla jste ve styku s panem

Archerem?“

„S panem Archerem jsem nemluvila, pane Masone. Chtěla bych, aby toto bylo naprosto jasná. Od pátku od rána, kdy začalo toto přelíčení, jsem s panem Archerem nemluvila.“

Mason na chvíli zaváhal, pak pohlédl na soudce Egana. „Prosím soud o laskavé poshovění – jenom na chvíličku,“ řekl, odvrátil se od svědkyně a přešel k zábradlí, které oddělovalo prostor pro obecnstvo od místa pro obhajobu. Zachytil pohled Paula Draka a kývl na něj.

Drake přišel k zábradlí. Obecnstvo je zvědavě pozorovalo. Harry Fritch přimhouřil přemítavě oči a madam Lavina dala poprvé najevo trochu nervozity, když uviděla osobu, s níž se Mason šeptem radil.

Soudce Egan se podíval rozzlobeně na hodiny a zamračil se na Masona.

Drake šeptal: „Co je, Perry?“

„Nevím,“ řekl „Zdržuju.“

„Dostaneš důtku za časté přerušování,“ řekl Drake. „Starý pán v soudcovském křesle je nepokojný.“

„Já vím,“ řekl Mason. „Tak koukej, Paule, ta madam Lavina má něco v kabelce, něco, co tam zapomněla, když šla k soudu. Nevzpomněla si, že to tam má, dokud neotevřela kabelku, aby vyndala ten zapalovač. Já jsem zahlédl, jenom letmo, vnitřek té kabelky. Měla tam něco žlutého.“

„Co to bylo?“

Mason řekl: „Já myslím, že to byl kousek papíru, který byl vytržen z některého z těch žlutých bloků, které jsou tu všude v soudní síni k dispozici právníkům. Mohlo by to být něco, co jí podstrčil Harry Fritch. Mohlo by to taky být něco, co jí podstrčil Rodney Archer. Všimni si, že kdykoli se jí zeptám, jestli nebyla v kontaktu s Rodneyem Archerem, říká nakvašeně: ‚Od začátku přelíčení jsem s Rodneyem Archerem nemluvila.‘ Já si tedy

nemyslím, že by madam Lavina váhala ve svědecké výpovědi úmyslně lhát, ale myslím si, že z toho má požitek, když odráží mé dotazy tak, že vypovídá doslovně pravdivě a přitom mě stejně mate. Domnívám se, že jakmile vyjde ze soudní síně, bude se podle všeho snažit zbavit toho, co má v kabelce a co jí dělá starosti. Možná že půjde na dámskou toaletu, nebo to možná zmačká a zahodí do nějakého koše na odpadky. Potřebuji, aby se tvoji lidé na ni přilepili, hned jak vyjde ze soudní síně. Nesmí ti zmizet z očí ani na vteřinu Budeš muset mít nějakou ženu, která ji může sledovat na dámskou toaletu. Samozřejmě, jestli to hodí do záchodu, nemůžeme nic dělat, ale jestli to půjde, tak bych jí v tom rád zabránil. Budeš muset napnout fantazii a...“

Soudce Egan uhodil paličkou: „Soud se snaží mít velké strpení s obhajobou,“ řekl, „ale nemůžeme proces zbytečně protahovat. Musím požádat obhájce, aby pokračoval v jednání.“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason. Obrátil se k soudci, pak se náhle obrátil nazpět, aby položil Paulu Drakovi ještě jednu otázku.

Soudce Egan se hrozivě zamračil.

„Paule, jak je s tou agenturou Aphrodite?“

„Mám na tom dvě agentky, které poslaly přihlášky spolu s Mary Broganovou. Ten chlap si měl pro odpovědi na inzerát přijít dneska ráno a...“

Soudce Egan kategoricky udeřil paličkou: „Vyzývám obhájce, aby pokračoval v jednání,“ řekl. „Soud už nepřipustí další odklady.“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason, a obraceje se nazpět, ohlásil: „Nemám ke svědkyni dalších dotazů, Vaše Ctihodnosti.“

„Obžaloba nemá otázek,“ řekl Fritch neočekávaně.

„Povolejte prvního svědka obhajoby, pane Masone,“ nařídil soudce Egan.

„Inez Kaylorová,“ řekl Mason. „Zavolal by soudní sluha

laskavě Inez Kaylorovou?“

Madam Lavina, která odcházela od stanoviště svědků, se otočila, vrátila se a zašeptala něco Harrymu Fritchovi.

Fritch vyskočil: „Vaše Ctihodnosti, mám dojem, že o této situaci vím více, než kdo jiný. V tuto chvíli mohu říci, že svědkyně Inez Kaylorová bude vedena obžalobou jako svědkyně k vyvrácení tvrzení obhajoby, kromě toho je vedena obhajobou jako přímá svědkyně, a máme tedy stejný zájem na tom jako pan Mason, aby tato svědkyně byla přítomna u soudu. Mohu však slavnému soudu prohlásit, že vzhledem k okolnostem, o nichž bych se mohl lépe rozhovořit v nepřítomnosti poroty, je v tuto chvíli pro svědkyni nemožné se dostavit.“

„Proč je to nemožné?“ tázal se soudce Egan.

„O tom bych raději hovořil v nepřítomnosti poroty, tak, aby žádná strana nebyla uváděna do rozpaků.“

Soudce Egan řekl: „Nemůžeme porotu honit stále ven a nazpátek. Porotci jsou lidé, kteří mají svou práci a kteří obětují svůj čas proto, aby tento případ už skončil. Já myslím, že by se s ním už mělo skoncovat.“

„Přeje si slavný soud, abych své prohlášení přednesl za přítomnosti poroty?“ zeptal se Fritch a v očích mu blesklo.

„Ne, ne,“ řekl soudce Egan. „Soud vyhoví žádosti obžaloby. Porotci znovu opustí soudní síň na dobu deseti minut. Soud je si vědom nepohodlí, jemuž je porota v tomto ohledu vydána, a soud vyzývá obě strany, aby vše, co se má ještě projednávat v nepřítomnosti poroty, projednalo se nyní, když porota nebude přítomna.“

Soudce Egan počkal, až porotci vyjdou ze soudní síně, a pak řekl Fritchovi: „Prosím, začněte.“

Fritch řekl: „Prohlášení, které chci před slavným soudem udělat, je věc, kterou jsem hotov dokázat.“

„K věci,“ řekl soudce Egan. „Ať slyšíme, o co jde.“

„Inez Kaylorová byla v tomto případě uštvána. Nejenže po ní šli detektivové ve službách obhajoby, ale sám obhájce, pan Perry Mason, aniž odhalil svou totožnost a předstíraje, že je pouhý návštěvník baru, setkal se se slečnou Kaylorovou jako s bardámou.“

„To se snad nesmí?“ vložil se do toho Mason. „Bar je veřejnosti přístupný.“

„To stačí, pane Masone,“ řekl soudce Egan. „Ať pan Fritch dokončí své sdělení a pak může přijít řada na vás.“

„Rád bych opakoval,“ řekl Fritch, „že tato mladá dáma byla uštvána. V sobotu odpoledne jí byla doručena svědecká obsílka a okolnosti, za jakých jí byla doručena, ji úplně denervovaly. Vzápětí potom se snažila vniknout do bytu slečny Kaylorové příbuzná obžalovaného. Slečna Kaylorová se pokusila spáchat sebevraždu požitím většího množství prášků pro spaní. Nyní se zotavuje. Podle názoru jejího lékaře by nyní neměla být předvolávána ke svědecké výpovědi v tomto přelíčení.“

„Proč ne?“ ptal se soudce Egan.

„Je příliš denervovaná.“

„Máte lékařské vysvědčení?“

„Ano, prosím. Od jistého dr. Doylea.“

„Jejím ošetřujícím lékařem byl dr. Hanover,“ řekl Mason.

„Byl, dokud nepřijeli její příbuzní,“ řekl Fritch. „Ti pak zavolali jejího vlastního lékaře, dr. Herkimera L. Doylea.“

„Dr. Doyle ji už někdy předtím ošetřoval?“ zeptal se Mason.

„Já nevím,“ řekl Fritch vztekle, „já nemám kdy trávit čas ve společnosti bardám. Já musím dělat jiné věci.“

„Zdá se,“ řekl Mason.

„Skončete už to špičkování mezi sebou,“ řekl soudce Egan. „Jaký dr. Hanover? Odkud ten se tu vzal?“

„Dr. Hanover byl povolán někým, jehož totožnost nemůže, či nechce sdělit. Poskytl první pomoc a dal pacientku odvézt do

nemocnice k okamžitému zákroku. Pacientka předtím nikdy v životě dr. Hanovera neviděla a přirozeně dala přednost lékaři podle svého vlastního výběru.“

„A dr. Doyle už někdy předtím viděla?“ otázal se Mason

„Povídám vám, že nevím,“ odvětil Fritch.

„Já jen, že víte, že nikdy neviděla dr. Hanovera,“ řekl Mason.

„Jápak to, že to nevíte o dr. Doylevi?“

Fritch zůstal zticha.

„Tvrdím, že dr. Hanover byl propuštěn a dr. Doyle přivolán pouze z toho důvodu,“ řekl Mason, „aby dr. Doyle vystavil vysvědčení, že svědkyně nemůže vypovídat.“

„Jsem si naprosto jist, že tomu tak není,“ řekl důstojně Fritch.

„Neplatí dr. Doyle madam Lavina?“ ptal se Mason.

„Já přirozeně nevím, kdo dr. Doyle platí. Vím jen tolik, že mám od dr. Doyle vysvědčení, v němž se prohlašuje, že tato osoba by dnes neměla k soudu chodit, a mluvil jsem s dr. Doylem telefonicky.“

Soudce Egan řekl: „Nechci tuto mladou ženu vydávat zbytečnému nervovému zatížení, ale zdá se mi, že by měla přijít k soudu svědčit. Kdyby se každá svědkyně mohla vyhnout svědectví prostě tím, že prohlásí, že je nervózní a že svědecká výpověď by pro ni byla nepříjemná, to bychom měli při procesech tuze málo svědkyň. Soud si je naprosto vědom, že chodit na přelíčení je velmi často nepříjemný zážitek. Tato mladá žena však vzala velkou dávku prášků pro spaní v sobotu a... kdy nabyla vědomí, pane Fritchi?“

„Já nevím,“ řekl Fritch.

„Kdy propustila dr. Hanovera a zavolala si dr. Doyle?“

„Nevím.“

„V sobotu?“

„To nemohu říci, Vaše Ctihodnosti.“

„No, tak se mi zdá, že je tu mnoho nejasného, co se bude

muset ujasnit. Zcela zřejmé je, že svědkyně není k maní, ačkoliv jí byla doručena svědecká obsílka. Soudu už z těch neustálých odkladů dochází trpělivost. Dám v jednání pokračovat až do dvou hodin. Obhajoba může mezitím vyslýchat jiné své svědky.“

„Obhajoba jiných svědků kromě obžalovaného nemá,“ řekl Mason, „a obhajoba si přeje vyslýchat svědkyni Kaylorovou, než postaví na stanoviště svědků obžalovaného. Obhajoba se domnívá, že má nárok na to, vyslýchat obžalovaného jakožto posledního svědka před rozhodováním poroty.“

Soudce Egan se zamračil. „Toto je nanejvýš nepříjemné,“ řekl. „Stěžujeme si na to, že jsou naše soudy přetíženy. Porotci, svědkové i strany si stěžují na zpoždění a tady máme takovou situaci, že se od soudu vyžaduje poshovění prostě jenom na základě lékařského vyšetření. Soud na deset minut jednání přeruší a během této doby se vynasnaží spojit se s dr. Doylem telefonicky. Soud nebude uznávat vysvědčení dr. Doylea. Buďto tady budeme mít dr. Doylea, nebo tady budeme mít svědkyni, ledaže by se ovšem určité věci vyjasnily. Pane Masone, vy tvrdíte, že dr. Doyle platí madam Lavina?“

„Já tvrdím,“ řekl Mason, „že dr. Doyle byl povolán pouze z toho důvodu, aby zajistil, aby se ta mladá žena dnes nedostavila k soudu. Myslím, že soud zjistí, že je pacientce stejně neznámý jako dr. Hanover.“

„Já bych nerad svá tvrzení pronášel neopatrně,“ odvětil Fritch, „avšak dle mého názoru vybral dr. Hanovera pan Perry Mason. Ví, že je to jeden z páně Masonových klientů.“

„No, pokusíme se dát všechno během deseti minut do pořádku,“ řekl soudce Egan. „Soud má samozřejmě s podobnou situací málo trpělivosti. Dovedu pochopit přání obhajoby, aby obžalovaný byl vyslýchán jako poslední svědek před rozhodováním poroty. Zjistí-li se, že slečna Kaylorová nebude k maní, soud bude chtít od obhajoby, aby pokračovala v líčení tak,

že povolá ostatní svědky. Nemůžeme připustit jeden odklad za druhým v případě tohoto druhu. Soud přeruší jednání na deset minut.“

Soudce Egan odstrčil židli, nadzvedl si talár a odebral se do své úřadovny.

Mason se zvedl, aby se rozhlédl po soudní síni, a spatřil Paula Draka, jak si razí cestu ve dveřích a zachytil jeho pohled. Drake pozvedl prst a kývl.

Mason mu pokynul.

Fritch řekl Masonovi: „Nechápu, proč jste s tou Inez Kaylorovou tak tvrdohlavý. Ta vám není k ničemu dobrá.“

„Chci ji vyslýchat.“

„Ach tak, to ano,“ řekl sarkasticky Fritch. „Sázím rovnou pět proti jedné, že se ji neopovážíte předvolat jako svého svědka. Je to od vás jenom blafování.“

„Jestli si myslíte, že je to ode mne jenom blafování,“ řekl Mason, „tak mě zkuste přetrumfnout.“

„To taky udělám.“

Mason řekl: „Zatím mě omluvte.“

Ustoupil stranou. Drake přišel a postavil se těsně vedle něho.

„Tak co?“ ptal se Mason.

Drake řekl: „Odhadl jsi to přesně, Perry.“

„Co to bylo?“ ptal se Mason.

„Ten složený žlutý papírek,“ řekl Drake.

„Kde je?“

„Mám ho v ruce. Otoč se a já ti ho strčím do kapsy.“

„Víš ona, že ho máš?“

„Kdepak.“

„Jak jsi k němu přišel?“

Drake řekl: „Hodil jsem sebou. Na dámské toalety jsem napsal cedulku DOČASNĚ MIMO PROVOZ. Ona vyšla ze soudní síně a namířila si to k toaletám, pak uviděla tu cedulku, obrátila se,

vypadalo to, že má vztek, a nakonec se přitočila k jednomu odpadovému koši s víkem na chodbě. Zhlédl jsem, jak jí něco vyklouzlo z ruky a jak se pohnulo víko koše, a pak odešla.“

„Co jsi udělal?“

„Kapesní baterkou jsem nadzvedl víko, podíval jsem se a viděl jsem ten složený žlutý papírek navrchu. Měl jsem zrovna tak čas ho sebrat a sundat ze dveří dámského záchodu tu ceduli a už se soud odročil a lidi začali vycházet ze soudní síně.“

„Ví ona, že je v pasti? Viděla tě sundávat tu cedulku ze dveří záchodu?“

„Myslím, že ne.“

Mason řekl: „Dobře, děkuju. Myslím, že nám to jde. Tedl bych, Paule, něco potřeboval zjistit. Našla se při ohledávání mrtvoly Daphne Howellové nějaká modřina někde na...?“

„Jasně, našla. Na levé noze. Asi uprostřed mezi kolenem a bokem na vnější straně nohy.“

„Asi tak ve velikosti pětadvacetcentové mince?“ zeptal se Mason.

„Nějaká taková modřina,“ řekl Drake. „Lékař při pitvě nevěděl, od čeho to je, říkal, že by to mohlo být...“

Ze dveří pracoven soudu vystoupila sekretářka soudce Egana a řekla: „Pan Mason. Pan Fritch. Soudce Egan si přeje, abyste ihned přišli dovnitř, prosím.“

„Tak to je v pořádku,“ řekl Drakovi Mason, „Všecko dopadne dobře, Paule. Zůstaň nablízku. Možná, že tě budu potřebovat ke svědectví o tom papírku. Hned jsem venku.“

Mason spolu s Fritchem vstoupili do pracovny soudce Egana.

Soudce Egan držel v ruce telefon. Řekl: „Mluvím telefonicky s dr. Doylem, pánové. Dr. Doyle říká, že slečna Kaylorová bude moci přijít k soudu dnes ve dvě hodiny odpoledne za předpokladu, že s ní bude moci být on a dávat na ni pozor při svědecké výpovědi, a kdyby nadměrně znervózněla nebo se nějak vzrušila,

žádá o možnost ji odvolat.“

„To by snad šlo, ne?“ řekl Fritch.

„Rád bych si s dr. Doylem promluvil,“ řekl Mason.

Soudce Egan řekl: „Ještě minutku, doktore. Dám vám pana Perryho Masona, zástupce obhajoby, to je ten, který poslal svědkyni obsílku.“

Mason vzal telefon a řekl: „Dobrý den, doktore.“

„Dobrý den,“ řekl dr. Doyle. „Myslím, že chápete situaci, pane Masone. Tato mladá žena utrpěla velmi vážný nervový otřes. Jsou to vlastně symptomy začínající maniakálně depresivní psychózy, jejímuž vývinu se ovšem snažím zabránit, se střídavými stavy dobré nálady a deprese, sebevražednými tendencemi a...“

„Na to se vás zeptám později,“ řekl Mason. „Teď mě zajímá otázka, co víte o minulosti pacientky?“

„Dost. Já...“

„Své vědomosti jste získal, když jste byl k tomuto případu povolán?“

„Ano.“

„Kdy jste byl povolán?“

„V sobotu večer, asi v sedm hodin.“

„Kdo vás zavolal?“

„Přítelkyně slečny Kaylorové.“

„Ošetřoval jste slečnu Kaylorovou už někdy předtím?“

„Ne.“

„Ale tu přítelkyni jste ošetřoval?“

„Ošetřoval... mohl bych se zeptat, co znamenala tato otázka, pane Masone?“

„Byla tato přítelkyně madam Lavina?“ zeptal se Mason.

„Na tento dotaz nemám dvakrát chuť odpovídat.“

„Tak to zkuste říci soudci,“ řekl Mason a podal telefon soudci Eganovi.

„Je to pravda?“ tázal se soudce Egan. „Jste lékařem madam

Laviny?“

Soudce držel chvíli telefon, zamračil se a pak řekl: „Myslím, že jste mi povinován lepší odpovědí, než byla tato, doktore... No, prosím, doktore, ať je váš pacient dnes ve dvě hodiny u soudu a vy tu buďte taky. Položím vám několik otázek raději před soudem než telefonem... Ne, doktore, jen přijďte osobně. Vždyť to jste přece chtěl. Chtěl jste tu být, abyste mohl dávat pozor na pacientku. Tak můžete přijít a zodpovědět několik dotazů soudu. Sbohem, doktore.“

Soudce Egan praštil telefonem, obrátil se k zástupcům stran a řekl vztekle: „Já nevím, co se tady děje. Mně se to nelíbí. Dám zatím zavolat zpátky porotu, zahájím znovu řízení. Můžete si povolat jiné svědky, pane Masone. Ve dvě hodiny tu budeme mít na lavici svědků slečnu Kaylorovou a budeme tu mít taky dr. Doylea. Tak, pánové, jdeme pokračovat v řízení a budeme se snažit, aby to špičkování mezi obhajobou a obžalobou skončilo a aby tento proces pokračoval řádně.“

Fritch řekl: „Já se snažím zachovávat dekorum, pane předsedo, ale upřímně vám řeknu, že si myslím, že pan Mason nemá nejmenší úmysl požadovat svědeckou výpověď od Inez Kaylorové. Domnívám se, že to nikdy v úmyslu neměl. Podle mého názoru jenom blafuje. Myslím, že slečna Kaylorová je svědek proti němu. Myslím, že její svědectví bude opačné než teorie obžalovaného, pokud se týká tohoto případu, a nedomnívám se, že by se obhajoba odvážila svazovat se její svědeckou výpovědí.“

Soudce Egan se zamračil a řekl: „Kdyby terna tak bylo, mohu vás ujistit, že bych se do toho vložil. Je zřejmé, že tato mladá žena si skutečně vzala velkou dávku prášků pro spaní, protože jí byla doručena svědecká obsílka k tomuto případu. Obhajoba zajisté chápe, že by bylo hrubým porušením zvyklostí obeslat svědka, jehož by neměla v úmyslu předvolat, a to pouze proto, aby svědek byl znepokojen a zastrašen.“

„To obhajoba chápe perfektně,“ řekl Mason. „Pan Fritch se nabídl, že se se mnou vsadí, že se neodvážím předvolat ke svědecké výpovědi Inez Kaylorovou. Rád bych, kdyby svou nabídku opakoval. Vezmu ho za slovo.“

Soudce Egan řekl: „Své rozpory si vyřídíte mezi sebou. Soud se žádných sázek neúčastní a nedá se vtahovat do nějakých rozepří, ale oběma váni, pánové, řeknu rovnou, že od nynějška budete sekát dobrotu, oba dva, a soud se bude, pane Masone, velice zajímat o to, zda budete nebo nebudete vyslýchat Inez Kaylorovou jako svědkyni. Tak, to je všechno.“

Mason a Fritch vyšli. Fritch řekl tiše: „Nechtěl bych být dneska ve dvě hodiny odpoledne ve vaší kůži.“

Mason se ušklíbl. „Ono vám v té vaší, Fritchi, bude horko už dávno před druhou.“

„Myslíte?“ otázal se Fritch.

„Počkejte si tu na to,“ řekl mu Mason.

„To hodlám,“ odsekl Fritch.

Právníci vkročili do soudní síně a o chvíli později se vrátil ze své pracovny soudce Egan a uhodil paličkou, aby se začalo.

„Pokračuje se v procesu stát Kalifornie proti Broganovi,“ řekl.

Mason řekl: „Vaše Ctihodnosti, zjistilo se nyní, že svědek, jehož jsem si přál, nebude k maní do dvou hodin odpoledne. Jak jsem již prohlásil, dával bych přednost tomu, předvolat ke svědecké výpovědi obžalovaného těsně před tím, než se bude porota usnášet.“

„No, normálně by se vám vyhovělo,“ řekl soudce Egan, „protože by bylo ve vaší moci organizovat si příchod svědků tak, jak byste si to přál pro vedení důkazů, avšak záležitost se vám vymkla z rukou. Pokračujte v procesu.“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Mason. „Avšak vzhledem k těmto okolnostem bych rád ještě jednou podrobil kontrolnímu výslechu madam Lavinu. Rád bych jí položil ještě asi dvě nebo tři

otázky.“

„Vaše Ctihodnosti,“ řekl Fritch, „obžaloba se ohrazuje. Obžaloba případ uzavřela. Pan Mason se snaží zabít čas do přestávky ve dvanáct hodin. Chce...“

Soudce Egan uhodil paličkou. „Přestaňte komentovat jednání protistrany,“ řekl. „Ohrazujete se?“

„Ohrazuji.“

„Soud námitku obžaloby připouští. Požadavek předvolat madam Lavinu k dalšímu kontrolnímu výslechu se zamítá.“

„Pak bych tedy rád měl tu čest povolat pana Rodneyho Archera k dalšímu kontrolnímu výslechu.“

„Ohrazuji se,“ řekl Fritch.

„Námitka se připouští.“ štěkl soudce Egan.

„Potom tedy,“ řekl Mason, „předvolám první svědkyni obhajoby, madam Lavinu.“

„Jako vaši svědkyni?“ vykřikl Fritch.

„Jako svou svědkyni,“ řekl Mason. „Nemohu-li ji dostat na stanoviště svědků tak, dostanu ji tam jinak.“

„Zavolejte madam Lavinu,“ řekl soudce Egan sluhovi.

Za několik okamžiků vstoupila se sebejistým úsměvem do soudní síně madam Lavina.

„Již jste byla vzata pod přísahu,“ řekl soudce Egan. „Zaujměte místo. Madam Lavina je nyní předvolána jakožto svědek obhajoby. Věřím, že chápete postavení, do něhož vás to staví, pane Masone.“

„Myslím, že ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Prosím, pokračujte.“

Mason řekl: „Madam Lavino, tady mám takový papírek.“

„Prosím, pane Masone.“

Mason vyndal z kapsy složený žlutý papír. „Je na něm něco napsáno,“ řekl. „Já vám ten papírek ukáži a zeptám se vás, zda je to váš rukopis.“

Madam Lavina se podívala na papír, náhle sevřela kabelku, sklopila oči, pozvedla je opět, kousla se do rtu a rozhlédla se po soudní síni.

„Je na tomto papíře váš rukopis?“ otázal se Mason.

„Ne.“

„Víte, čím je to rukopis?“

„Já... já... já...“

„Moment,“ řekl Fritch. „Vaše Ctihodnosti, já se ohrazuji. Toto je snaha ze strany obhajoby, podrobovat vlastního svědka kontrolnímu výslechu.“

„Námítka se zamítá,“ řekl soudce Egan. „Zodpovězte otázku.“

„Tohle je, domnívám se, rukopis Rodneyho Archera.“

„Kdepak se tento papír dostal do vašeho vlastnictví, madam Lavino?“

„Moment, moment,“ křičel Fritch. „Ohrazuji se, Vaše Ctihodnosti. Nic neproказuje, že tento papír kdy vůbec byl v jejím vlastnictví. Není nijak zřejmé, že tento papír je právně přípustný důkazní prostředek v tomto procesu. Je právně nepřípustný, irelevantní a netýká se podstaty věci a zde se děje pokus ze strany obhajoby podrobovat vlastního svědka kontrolnímu výslechu.“

„Námítka se zamítá. Zodpovězte otázku,“ řekl soudce Egan.

„Můžete tuto otázku zodpovědět?“ tázal se Mason. „Kdy se dostal tento papír do vašeho vlastnictví?“

„Já... v sobotu ráno.“

„Kdo vám dal tento papír?“

„Pan Archer.“

„Kde?“

„V kanceláři pana Fritche.“

„Vaše Ctihodnosti,“ řekl Fritch, „je naprosto zřejmé, že celý tento výslech je pokusem o kontrolní výslech a o přivádění svědkyně do rozpaků. Ve vši účtě konstatuji, že doba pro kontrolní výslech již vypršela. Obžaloba případ už přece uzavřela.“

„Něco by na vaší námitce mohlo být,“ řekl soudce Egan, „ačkoliv je dosud příliš brzo o tom rozhodovat; řeknu však obhajobě, že když poprvé požádala, aby byla tato svědkyně předvolána ke kontrolnímu výslechu, měl jsem opravdu pocit, že jde, tak jak to tvrdila obžaloba, o snahu získat čas. Nyní se zdá, že je to něco jiného. Pane Masone, zeptám se vás, zda jste tento papír měl, ještě než se soud naposledy odročil.“

„Neměl, Vaše Ctihodnosti.“

„Neměl jste ho, když obžaloba uzavřela případ?“

„Nikoliv, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce Egan řekl: „Navrhnou vám, pane Masone, abyste znovu opakoval svou žádost o nové předvolání svědkyně ke kontrolnímu výslechu.“

„Ohrazuji se,“ vykřikl Fritch. „To je proti všem zvyklostem. Obžaloba případ uzavřela. Pan Mason měl veškerou příležitost ke kontrolnímu výslechu této svědkyně. Při kontrolním výslechu vyčerpал všechny otázky. Celou oblast případu. Teď, když stát Kalifornie případ uzavřel, přijde pan Mason se žádostí, která je zcela zřejmě pronášena v nevhodnou dobu a vůbec není k věci.“

„Pokud si vzpomínám na zákony já,“ řekl soudce Egan, „je tato otázka ponechána naprosto na rozhodování soudu, který má velikou šíři možností ve vyslýchání svědků. Soud žádosti vyhoví. Soud také prohlašuje, pane Fritchi, že kdybyste chtěl přijít s dalším průkazným materiálem, až bude skončena tato fáze výslechu, dovolí vám soud případ znovu otevřít, tak teď, pane Masone, vyslyšte tuto osobu nikoliv jako svého svědka, nýbrž jako svědka protivné strany při kontrolním výslechu. Začněte, prosím.“

Mason řekl: „Písmo tady na tom papíře je rukopis pana Rodneyho Archera. Papír vám dal v kanceláři pana Fritche v sobotu ráno pan Archer. Je tomu tak?“

Chvilku zaváhala a pak řekla: „Ano.“

Mason řekl: „Četla jste ten papír?“

„Ano.“

„Všimněte si, co je na něm napsáno,“ řekl Mason.

„Vaše Ctihodnosti, já se ohrazuji. Ohrazuji se proti tomu, aby byl tento papír považován za průkazní materiál nebo čten před porotou,“ řekl Fritch. „To není řádný důkazní prostředek v tomto řízení.“

Mason viděl, že soudce Egan váhá.

„Myslím, že se na ten papír podívám,“ řekl soudce Egan.

Mason ho podal soudci. Soudce Egan si ho přečetl. Obličej mu ztvrdl a zpřísněl.

„Námitku k otázce v této její podobě budu podporovat,“ řekl. „Obhajoba má však nyní naprostou volnost podrobit tuto svědkyni kontrolnímu výslechu. Myslím, že bude musit dojít ještě k další identifikaci, než bude tento papír moci nabýt průkaznosti, ale je ho jistě možno použít jakožto základu pro kontrolní výslech svědkyně za účelem prověření její výpovědi. Pokračujte, pane Masone.“

Mason řekl: „Madam Lavino, prohlásila jste několikrát, že od té doby, co se soud odročil v pátek odpoledne, jste nebyla v kontaktu s panem Archerem, že ano?“

„Prohlásila jsem, že jsem s panem Archerem nemluvila.“

„V kontaktu jste s ním tedy byla?“

„No... to záleží na tom, čemu říkáte kontakt.“

„On s vámi byl v kontaktu?“

„Dal mi ten papírek.“

„Tak a teď se vás zeptám,“ řekl Mason, „co jste měla ten večer, kdy se odehrálo přepadení, k večeři.“

„Večeřela jsem s panem Archerem. Měla jsem k večeři smažené kraby po francouzsku. Společně jsme si dali láhev červeného chilského vína.“

„A jak jste se dostali z restaurace na místo přepadení?“

„Jeli jsme po Harveyho třídě k Murrayho ulici, Murrayho ulicí ke Grestwellově třídě a po ní až k místu přepadení.“

„Tak,“ řekl Mason, „a vy jste v sobotu ráno dostala od pana Archera písemné poznámky, v nichž mimo jiné stojí,“ Mason četl: „Večeřeli jsme u Zlatého lva. Já jsem měl k večeři filet mignon, krvavé. Měli jsme červené chilské víno. Na druh si přesně nevzpomínáte, ale víte, že bylo z Chile. Vy jste jedla k večeři smažené kraby po francouzsku. Z restaurace jsme jeli po Harveyho třídě k Murrayho ulici, Murrayho ulicí ke Crestwellově třídě a po ní až k místu přepadení. Když se přepadení udalo, chtěl jsem si zrovna zapalovat cigaretu a zapalovač mi upadl na sedadlo vozu...

V poznámkách je toho ještě moc, madam Lavino, avšak nyní se vás táži, zda vám tyto poznámky nebyly předány a zda jste si je nepřečetla?“

Podívala se zoufale na Fritche.

Fritch řekl: „Vaše Ctihodnosti, ohrazuji se proti této formě výslechu. Ohrazuji se proti této metodě zlehčování svědkyně. Papír musí být nejdříve identifikován.“

„Zamítá se,“ odsekl soudce Egan. „Zodpovězte otázku.“

„Ano,“ řekla,

„A vy jste si tento papír přečetla a použila jste ho jako podkladu pro svou svědeckou výpověď dnes ráno, že?“

„Vaše Ctihodnosti,“ řekl Fritch, „já nerad ruším svými námitkami, avšak musím naléhat na to, že zde není důvodu pro takovou otázku, že tato otázka počítá s neprokázanými fakty, že toto není řádný kontrolní výslech. To, že pan Archer napsal cosi na papír, který předal svědkyni, zajisté neznamená, že tato svědkyně nevypovídá naprosto na základě svých vlastních vzpomínek. Dejme tomu, kupříkladu, že by pan Archer prostě napsal ten papírek: 'Obžalovaný je ten, kdo mě přepadl.' Bylo by jistě nevhodné dovozovat, že celé svědectví této svědkyně, tohoto bodu se týkající, má být vypuštěno jenom proto, že četla takovéhle poznámky od jiného svědka.“

„Námitka se zamítá,“ odsekl soudce Egan.

„Nu, já jsem to četla, než jsem svědčila,“ řekla madam Lavina, „ale jistěže jsem nezaložila svou výpověď na těch poznámkách. Založila jsem ji na své vlastní paměti.“

Mason řekl: „Teď, když vám ta slova vložila obžaloba do úst, tak je recitujete jako po másle.“

„Vaše Ctihodnosti, já se ohrazuji,“ vykřikl Fritch, „toto je urážka obžaloby a slavného soudu.“

„Soud nemá poznámek,“ řekl soudce Egan suše. „Pokračujte ve výslechu, pane Masone.“

„V pátek jste si na tyto věci vzpomenout nemohla, že ne?“

„Ne.“

„Dnes ráno jste si na ně vzpomněla?“

„Ano.“

„Protože vám to vzpomínání osvěžily poznámky, které vám dal pan Archer?“

„Určité detaily jsem neměla v hlavě tak jasně v pátek jako teď.“

„Na základě těch poznámek?“

„Nikoliv, protože jsem měla příležitost si ty věci promyslet. V pátek ráno mě vaše otázky překvapily. Prostě jsem nemyslela dozadu a nesnažila jsem se na ty věci vzpomenout. Od pátku jsem se snažila.“

„A pomáhala jste si těmi poznámkami?“

„Ty poznámky neměly opravdu žádný význam, pane Masone. Všechno, co tam je, jsem už věděla.“

„Vzpomněla jste si na to?“

„Vzpomněla jsem si na to.“

„Vzpomněla jste si na chilské víno?“

„Naprosto přesně.“

„Jaká to byla značka?“

„To si nevzpomínám.“

„Měla jste kávu?“

„Ano, měla jsem kávu.“

„Měl pan Archer kávu?“

„To... to si nemohu vzpomenout.“

„Možná, že si budete moci vzpomenout zítra ráno?“

„Možná.“

„Jak se stalo, že vám pan Archer dal tyto poznámky?“

„Pan Fritch nás oba požádal, abychom se dostavili do jeho kanceláře. Vyslýchal nás každého zvlášť a vysvětlili nám, že nechce, abychom spolu o svých výpovědích mluvili, ale chtěl o některých věcech vědět.“

„Takže se stalo co?“

„Pan Archer vstoupil do soukromé pracovny pana Fritche první. Mluvil tam s panem Fritchem asi patnáct nebo dvacet minut a potom vyšel ven. Usmál se pouze, uklonil se mi a potom šel dál k východu.“

„Ale hodil vám do klína ten papírek,“ řekl Mason.

„No, ne zrovna hodil.“

„Co udělal?“

„Zastavil se, podal mi ruku a vsunul mi do dlaně složený papírek.“

„A w jste si ho vzala?“

„Ano.“

„A přečetla jste si ho?“

„Ano.“

„Než jste vstoupila do kanceláře k panu Fritchovi?“

„Pan Fritch stál přímo ve dveřích kanceláře.“

„Přečetla jste si ten papír, než jste vešla do kanceláře pana Fritche?“

„Ne, až potom.“

„Jak dlouho potom?“

„Krátko potom, co jsem tam přišla. Já... já jsem si ten papír rozprostřela na klíně pod stolem a přečetla jsem si ho. Chtěla jsem

vidět, co na něm je.“

„A pan Fritch vám kladl určité otázky?“

„Ano.“

„Řekla jste mu o té večeři?“

„Ano.“

„Řekla jste mu o chilském víně?“

„Ano.“

„O tom, že si nemůžete vzpomenout na značku, jste řekla?“

„Ano.“

„Ale vzpomněla jste si, že to bylo chilské víno?“

„Ano.“

„V pátek odpoledne, když jste vypovídala, jste si to nevybavila?“

„Ne.“

„Ale v sobotu ráno v kanceláři pana Fritche jste to věděla?“

„Ano.“

„A věděla jste to potom, co jste dostala poznámky od pana Archera?“

„Ty pomohly.“

„Jak moc pomohly?“

„Trošku.“

„Vyvolaly ve vás vzpomínky?“

„Ano.“

„Vlastně jste na to žádné vzpomínky předtím neměla, že ne?“

„Jistěže měla.“

„Takže v sobotu ráno jste věděla, že pan Archer objednal k večeři chilské víno?“

„Věděla jsem to v pátek večer. Docela živě se mi to vybavilo v mysli.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To je myslím všecko, madam Lavino. Jestliže slavný soud dovolí, rád bych v kontrolním výslechu položil dodatečně několik otázek panu Archerovi.“

„Máte nějaké kontrolní otázky na madam Lavinu?“ otázal se soudce Egan Fritche.

„Nikoliv, Vaše Ctihodnosti.“

„Výborně, zavolejte tedy znovu ke kontrolnímu výslechu pana Archera.“

Když madam Lavina opouštěla stanoviště svědků, bylo v soudní síni napjaté ticho a za několik okamžiků vstoupil do soudní síně Archer a zaujal znovu místo na stanovišti pro svědky.

„Pane Archere,“ řekl Mason, „byl jste od té doby, kdy se v pátek odpoledne soud odročil, v kontaktu s madam Lavinou?“

„Řek jsem jí dneska ráno dobrýtro.“

„Byl jste s ní v kontaktu, pokud se týká tohoto případu?“

„Jistěže ne.“

„Moment, prosím, Vaše Ctihodnosti,“ řekl Fritch, „pro zachování spravedlnosti vůči svědkovi myslím, že by ho měla obhajoba zpravit o tom...“

„Sedněte si,“ odsekl soudce Egan. „Soud má veliký zájem na této fázi případu. Požádám nyní jak obžalobu, tak obhajobu, aby byly chvíli zticha a dovolily soudu, aby položil několik otázek. Pane Archere, dívejte se sem, prosím.“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti.“

„Byl jste v kontaktu s madam Lavinou, pokud se týká tohoto případu, od pátku odpoledne?“

„To ne, Vaše Ctihodnosti. Já jsem vyrozuměl, že nám soud nařídil, že nesmíme mít žádný kontakt.“

„Ať by se to týkalo jakékoli fáze její výpovědi?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„O ničem, co se odehrálo ten večer, kdy jste byl přepaden?“

Archer se zarazil, pohlédl na Fritche, rozhlédl se na porotu a po soudní siní. Uvědomil si náhle napětí, jež ovládalo všechny diváky.

„No, já teď. Vaše Ctihodnosti, nevím, co tou otázkou myslíte.“

„Byl jste nějakým způsobem v kontaktu s madam Lavinou,“ tázal se soudce Egan, „pokud se týká čehokoliv, co se odehrálo ten večer, kdy jste byl přepaden?“

„To... ano.“

„Aha, tedy byl?“ řekl soudce Egan.

„Snad kvůli nějakým drobnostem.“

„Mluvil jste s ní o nich?“

„Já... přesně řečeno ne.“

„Hovořili jste snad o tom, co jste měli ten večer k večeři?“

„Jestliže slavný soud dovolí,“ řekl Fritch, „já...“

„Nepřeji si, abyste se mi do toho pletli,“ řekl soudce Egan.

„Přesto má obžaloba jisté právo,“ řekl Fritch, „přijít s námitkou proti dotazu slavného soudu.“

„Nuže, co se vám na mém dotazu nelíbí?“

„Mám pocit,“ řekl Fritch, „že svědek by měl přesně vědět, zda otázka slavného soudu jako taková se týká též písemného kontaktu.“

Soudce Egan se zvrátil v křesle, znechuceně si ulevil a řekl: „To je vše, co si soud přál vědět, pane Fritchi. Samozřejmě, že jste měl právo přijít s námitkou, ale způsob, jakým jste tuto námitku formuloval, naznačuje soudu... no, naznačuje, myslím dosti významný fakt. Pokračujte v kontrolním výslechu, pane Masone.“

„Můžete zodpovědět otázku slavného soudu, pane Archere?“

Archer řekl: „No, v sobotu ráno jsem měl s panem Fritchem schůzku v jeho kanceláři a pan Fritch mi kladl určité otázky, které se nijak nevztahovaly na přepadení, nýbrž měly ten smysl, že zkoušely, jak si vybavím, co se dělo ten večer, kdy se zločin stal. Vzhledem k tomu, že tyto záležitosti neměly k případu žádný vztah, neviděl jsem důvodu, proč bych neměl sdělit a předat madam Lavině poznámky o tom druhu informací, které zajímaly pana Fritche, což jsem taky učinil.“

„A sdělil jste madam Lavině druh vína, které jste objednal k

večeři, co jedla, co jste jedl vy a takovéto věci?“ ptal se Mason.

„Ano,“

„Jsou to vaše poznámky?“ otázal se Mason a vytáhl list žlutého papíru.

„To jsou,“ řekl Archer.

„Je to váš rukopis?“

„Jo, je.“

„A tyto poznámky jste si připravil proto, aby madam Lavina měla možnost seznámit se s tím, co jste řekl panu Fritchovi, aby neříkala opak toho, co jste mu pověděl vy. Je tomu tak?“

„Ale ovšemže ne, pane Masone,“ řekl Archer. „Měl jsem pocit, že když byla madam Lavina předvolána k okresnímu státnímu zástupci, mohla by se tím zbytečně vyděsit. Měl jsem pocit, že by se mohla obávat, jestli nebude činěn pokus vyptávat se jí na určité jiné otázky... no... chápete, má své obchodní záležitosti. Je majitelkou řady barů a já měl pocit, že by se mohla leknout, a naškrábal jsem než ty poznámky, abych jí naznačil typ otázek, které mi kladl pan Fritch, aby se jí ulevilo, to bylo všechno.“

„Proč jste tedy,“ řekl Mason, „nenapsal prostě na ten papírek: ‚Pan Fritch se zajímá pouze o to, co se ten večer stalo, a vůbec se nezajímá, jaký máte podnik,‘ nebo něco takového?“

„Božíčku,“ řekl Archer. „To mě prostě vůbec nenapadlo, pane Mason. Takhle by se to opravdu bylo dalo zařídit jednodušeji, že?“

„To dalo,“ řekl sarkasticky Mason. „A vás to vůbec nenapadlo?“

„Abych vám řekl pravdu, pane Mason, nenapadlo. Skutečně nenapadlo.“

„A poslyšte,“ řekl náhle Mason, „není to tak, že jste ten večer, kdy se zločin odehrál, nevečeřel s madam Lavinou, nýbrž že jste večeřel s nějakou jinou ženou?“

„Tak to není.“

„Není to tak, že madam Lavina s vámi ve chvíli přepadení ve

voze nebyla, nýbrž že tam byla nějaká jiná žena?“

„Tak to není.“

„Není to tak, že když jste přišel do krámu, tak jste předtím, než jste telefonoval na policii, volal ještě jinam?“

Svěddek zaváhal.

„Není to tak?“ tázal se Mason.

„Možná, že jsem měl ještě jiný hovor. Já... momentálně si nemohu vzpomenout“

„Nebyl hovor, který jste měl, hovor s Vilou Lavina č. 2?“

„To... to už si nevzpomínám.“

„Mohl být?“

„No, já... byl jsem hrozně zmatený, pane Masone. Na všechny ty detaily si nevzpomínám.“

„Byl jste zmatený?“

„Přirozeně. Nemám nervy z ocele. Ve chvíli přepadení jsem... no, strašně jsem se bál. Měl jsem pocit, že můj život je v nebezpečí.“

„Co vás při přepadení tak zmátlo?“

„Inu přeci – to všechno dohromady.“

„Co na tom bylo nejstrašnější?“

„Ten šok, jak se otevřely ty dveře, a před obličejem jsem měl revolver.“

„A byl jste tak zmaten, že si teď nemůžete vzpomenout, jestli jste přešel ulici do krámu a volal Vilu Lavina č. 2?“

„Já... momentálně si nemohu vzpomenout.“

„Tak jste byl zmaten?“

„Tak jsem byl zmaten.“

„A při nejmenším tak jste byl zmaten, když jste viděl ústí revolveru namířené na sebe?“

„To mě právě tak zmátlo.“

„A přesto, že jste byl tak zmaten, že si nemůžete vzpomenout, jestli jste volal telefonicky Vilu Lavina č. 2, žádáte od této poroty,

aby vám uvěřila, že z pohledu na obličej obžalovaného, z pohledu, který trval jedinou vteřinu, jste jej dokázal identifikovat?“

„Tak zmatený jsem zase nebyl, abych ho nepoznal.“

„V časovém rozmezí, jež nepřesáhlo jednu vteřinu, během níž jste vrhl letmý pohled na jeho obličej?“

„Mohu pouze prohlásit, že obžalovaný je ten člověk, kterého jsem viděl.“

„A možná že jste přešel ulici do obchodu a telefonoval do Vily Lavina č. 2 před tím, než jste telefonoval na policii?“

„Možná že ano. V tu chvíli jsem byl velice zmatený.“

„A když ve Vile Lavina zvedli telefon, chtěl jste madam Lavinu?“

„Možná že ano... počkat, ne.“

„Vaše první odpověď byla, že možná ano.“

„Byl jsem zmaten.“

„Tak zmaten, že jste možná chtěl madam Lavinu, přestože údajně seděla s vámi ve voze?“

„Chci říci, že jsem byl zmaten, když jsem poprvé odpovídal na tu otázku. Ne, odpověď zní, že jsem určitě nechtěl madam Lavinu.“

„Tak proč jste volal Vilu Lavina?“

„Já nevím, jestli jsem ji volal.“

„Víte, jestli jste ji volal?“

„Ne. Jestliže záznam v té telefonní budce ukazuje, že jsem volal Vilu Lavina, tak bych se domníval, že jsem volal.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To je všechno.“

„Má státní zástupce nějaké kontrolní otázky?“ ptal se soudce Egan.

„Jak tomu rozumím,“ řekl Fritch, „vy v tu chvíli nevíte, zda jste Vilu Lavina volal či nikoli? Od té doby uplynula už koneckonců nějaká doba a vy prostě stojíte na stanovisku, že si to nemůžete vybavit. Je to vaše stanovisko?“

„Tak, přesně tak.“

„Děkuji vám. To je všechno,“ řekl Fritch

„Ještě moment,“ řekl Mason. „Ještě jedinou otázku. Na jiné události toho večera si vzpomínáte, pane Archere, s překvapující jasností, že ano?“

„Vzpomínám si na ně.“

„Vy si vzpomínáte, že jste měli k večeři chilské víno?“

„Ano.“

„Víte, že to víno bylo chilské?“

„Ano, prosím.“

„Červené víno?“

„Ano, prosím.“

„Vzpomínáte si na to perfektně?“

„Ano.“

„Vzpomínáte si, že jste žádal chilské víno?“

„Ano, prosím.“

„Vzpomínáte si, že jste měl biftek?“

„Ano, prosím.“

„Vzpomínáte si, jak byl připraven?“

„Ano, prosím. Byl krvavý.“

„Vzpomínáte si, že jste si ho tak objednal?“

„Ano, prosím.“

„Nemůžete si však vzpomenout, zda jste ihned po přepadení a dříve, než jste telefonoval policii, volal do Vily Lavina?“

„Ne, prosím.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To je vše.“

„To je všechno,“ řekl Fritch unaveně.

Soudce Egan řekl: „Soud nyní přeruší jednání do dvou hodin odpoledne. Porotci budou mít po tu dobu na mysli příkaz soudu nediskutovat o případu a nedovolit, aby v jejich přítomnosti se o něm diskutovalo, nebudou si tvořit nebo vyjadřovat jakékoliv názory o meritu případu ani nebudou číst v novinách cokoli, co

by se týkalo tohoto případu nebo jakýchkoliv zpráv ze soudní síně, které by se jakýmkoli způsobem mohly vztahovat k tomuto případu. Soud se odročuje do dvou hodin.“

Drake se prodral k Masonovi, uchopil ho za ruku a stiskl mu ji: „Páni, Perry, to bylo báječné,“ řekl. „Ty jsi jim dal do těla! Všichni v soudní síni jsou teď přesvědčeni, že madam Lavina a Rodney Archer lžou, až se jim od huby práší.“

Archer se zvedl ze židle na stanovišti pro svědky a zastavil se u Perry Masona. „Vy ale dovedete být nepříjemný,“ řekl zpola žertem, zpola vážně.

„Děkuji vám,“ řekl Mason a obrátil se s Paulem Drakem k odchodu.

Drake řekl: „Stalo se moc věcí, Perry. Máme spojení na tu agenturu pro manekýnky. A je v tom něco divného. Ta agentura je ve Windmore Arms Apartments. Vede to nějaký člověk, který se jmenuje James Darwin a má byt číslo 409. Můj pracovník řekl, že když jsi tam byl, všiml sis té spousty hezkých dívek, které tam asi v půlhodinových pauzách chodily.“

„Ano, ano,“ řekl Mason. „Jak víš, kde to je?“

„Della Streetová se tam uchytila. Podala si přihlášku pod jménem Della Smithová a nechala telefonní číslo. On ji zavolal a smluvil s ní schůzku.“

„Na kolik?“ ptal se Mason.

Drake se podíval na hodiny a řekl: „Na teď. Zrovna teď by tam měla být. Měli bychom se o tom dovědět víc. Celá ta věc začíná zavánět, Perry.“

Mason řekl: „Dobře, já se vrátím do kanceláře. Hlídejí tvoji lidé ten byt?“

„Páni, to ne, Perry, už ne, já...“

„No, tak tam na to nějaké lidi dej,“ řekl Mason. „Já tam, kruci, nechci mít Dellu bez...“

„Páni,“ řekl Drake, „vždyť je to jenom takový nějaký podfuk,

Perry. S Dellou je všechno v pořádku.“

„No, já bych chtěl mít radši sakra jistotu, že je s ní všechno v pořádku,“ řekl Mason.

KAPITOLA 15

Perry Mason vpadl do své kanceláře a řekl Gertii v telefonní ústředně: „Co máme od Delly?“

„Nic. Odešla asi před hodinou a...“ Gertie ukazovala pohybem hlavy směrem do rohu.

„Co a?“ řekl Mason netrpělivě.

„A je tu poručík Tragg,“ vyhrkla.

Poručík Tragg vstal ze židle, v níž seděl, a přistoupil k advokátovi s napřaženou rukou. „Dobrý den, Masone. Jak se máte?“

„Dobrý den, poručíku,“ řekl Mason. „Co tu k čertu děláte vy?“

„Já jsem přišel pro něco, co by byla voda na můj mlýn.“

Mason chvilku zaváhal, pak řekl: „Dobře, pojdte dál. Něco vám musím říct.“

Tragg šel za advokátem do jeho soukromé kanceláře.

Mason se k němu obrátil. „Traggu, vy nejste úzkoprsý. Nejste jako seržant Holcomb. Jste pohotový, inteligentní a moderní. Holcomb je představitelem staré školy, pendrek, boxer, gumová hadice a...“

„To se v Holcombovi nemylte,“ přerušil ho Tragg se smíchem. „Pracuje podle předpisů. Jeho metody jsou maličko přímější, to je všechno.“

Mason řekl: „Co víte o tom případě Alberta Brogana?“

„Vůbec nic. To se mě netýká. Jediná věc, kterou vím, je, že Albert Brogan byl identifikován jako jeden z vrahů v případě Daphne Howellové. A to je moje záležitost.“

„Dobře, posaďte se. Přibrzďte,“ řekl Mason. „Při prohlídce mrtvoly Daphne Howellové se zjistilo, že byla uškrcena. Je to tak?“

„Je –“

„Chytli ji zezadu a kolem krku jí utáhli slabounký drátek?“

„Správně. Hladká profesionální práce. Nedovedeme si to vysvětlit.“

„A na levé noze měla modřinku asi ve velikosti pětadvacetacentové mince?“

„Správně. Možná že to nemá žádný význam, jenže ovšem v případě tohoto druhu musíte vést v patrnosti všechno a...“

„Já vám povím, co to bylo,“ řekl Mason. „Tu modřinku udělal hořící zapalovač, vytažený z palubní desky auta.“

Tragg se přemýšlivě zamračil. Přestal se dívat na Masona a zahleděl se v myšlenkách na protější stěnu kanceláře. Náhle sklouzl očima nazpátek a řekl: „Mohli byste mít pravdu.“

„To mám.“

„V každém případě je to náramně zajímavá teorie. Mohli bychom na jejím základě pokračovat. Teď snad můžete pokročit dále a sdělit nám jméno člověka, který spáchal tu vraždu.“

„To mohu,“ řekl Mason. „Jméno toho člověka je Rodney Archer. Ona s ním jela ve voze, když došlo k přepadení. On však už dokonce tehdy plánoval její smrt. Prostě si netroufl, dát se s ní vidět. Snažil se zařídit všechno tak, aby se mu nedal žádný styk s ní prokázat. Takže když došlo k tomu přepadení, byl Archer v rejži. Musel dostat Daphne Howellovou z vozu dřív, než na místo přijede policie. Archer odpřisáhl, že s ním ve voze byla madam Lavina. Všechny důkazy ukazují na to, že s Rodneym Archerem byla ve voze nějaká jiná žena. Tuto ženu odčaroval ze scény a její místo zaujala madam Lavina. To mě mýlilo. Snažil jsem se zjistit, proč to udělal. Rodney Archer je bohatý vdovec. Mohl si vyrazit, s kým chtěl. Jeho společnice ve voze mohla ovšem být vdaná žena, kterou se snažil ochránit. Podle všeho, co jsem mohl zjistit, na tohle Archer není. Jeho jméno nebylo nikdy od smrti jeho manželky přede dvěma léty spojováno s žádnou ženou.“

„Pokračujte,“ řekl Tragg. „Poslouchám a věřte mi, to je všecko, co dělám. Nic od vás nekupuji.“

„Radši kupujte,“ řekl Mason, „protože když ne, tak budete mít máslo na hlavě.“

„To už jsem slyšel mockrát.“

„Já vím, že slyšel,“ řekl mu Mason. „Ale jen poslouvejte dál a tohleto koupíte.“

„Mluvte dál.“

„Archer je v něčem zamotán s madam Lavinou a byla v tom Daphne Howellová. Policie se pokusila rekonstruovat minulý život Daphne Howellové a zůstala trčet ve vzduchoprázdnu.

Věděli, že podnikla jeden výlet do Mexico City a jeden do Guatemaly. Na oba výlety jela zřejmě sama. Nemohli najít vůbec žádné příbuzné nebo...”

„To všechno mi nemusíte vykládat,“ řekl Tragg. „Znám to nazpaměť. Je to jeden z nejpodivnějších případů, s jakým jsem se kdy setkal. V životě Daphne Howellové se nemůžeme dostat dál jak dvě léta nazpátek a nemůžeme najít nikoho, kdo by nám pověděl nějak moc o těch dvou posledních letech.“

Mason řekl. „Až sesbíráme všechny důkazy v tomhle přelíčení, bude informací o hodně víc.“

„To doufám,“ pravil Tragg, „zatím máte nějaké teorie. To je všecko. Dovedete si představit, co by se stalo, kdybych se přihnal na oddělení s teorií, kterou bych sebral od vás. Do osmačtyřiceti hodin bych chodil na pochůzky s pendrekem. Já potřebuji fakta, a dokud je nezískám, tak se nehnu. Tak, jak to je s tím zapalovačem?“

Mason řekl: „Byla ve voze s Rodneyem Archerem. On si zapaloval cigaretu. Nějaký chlap otevřel na levé straně vozu dveře, strčil mu revolver pod nos a řekl mu, aby zvedl ruce. On je zvedl. Do ruda rozpálený zapalovač spadl na sedadlo. Lupič uchopil kabelku Daphne Howellové. Ona se malinko natočila. Holou

nohou zavadila o okraj zapalovače a ten jí udělal malé znamínko. Když policie sebrala Archerovi vůz, protože ho chtěli prohlédnout kvůli stopám, zjistili, že v polštářování předního sedadla je prohořelá díra. Ta díra tehdy na ně nedělala dojem, že by měla nějaký význam, ale udělali fotografii předku vozu a na těch fotografiích bylo vidět tu kulatou díru v polstrování. Nikdo si tím moc nelámал hlavu, dokud jsem nezačal při kontrolním výsledku klást otázky. Když jsem hledal, čeho bych se mohl zachytit a vybudovat na tom rozpor mezi svědectvím madam Laviny a Rodneyho Archera, pochopil jsem, že to propálené místo má na svědomí rozpálený zapalovač, který byl přitištěn na polstrování. Položil jsem pár otázek a náhle jsem zjistil, že jsem narazil na poklad. Začali se o to místo v polstrování zajímat víc než o jakoukoli jinou fázi případu.“

„Pěkná teorie,“ poznamenal Tragg suše. „Nekupuju, ale prohlížím si to.“

„Kabelka, kterou s sebou měla Daphne Howellová, byla ukradena při přepadení. Později, po smrti Daphne Howellové, odpřisahala madam Lavina, že ta žena ve voze byla ona. Přirozeně musela odpřisáhnout, že ukradená kabelka patřila jí. Ale nepatřila, protože její kombinovaná cigártaška se zapalovačem, kterou měla v kabelce, jí nechybí. To zapomněla maskovat A přece ta kabelka byla přesná replika kabelky madam Laviny. Byla vyrobena podle jejího přání. Existuje továrna, která takové módní kabelky dělá. Nepovědí mi, kolik jich madam Lavina kupuje, protože já nemám úřední pravomoc vymáhat na nich takovou informaci, ale myslím si, že se ty kabelky vyrábějí ve velkém množství.“

„No a?“ pravil Tragg. „Panebože, madam Lavina je mohla rozdávat jako suveniry zákaznicím, kdyby chtěla. V některých barech se to dělá a...“

„Ale madam Lavina to nedělá,“ řekl Mason. „Užuž chtěla říci, že to dělá, když svědčila, ale pak si uvědomila, že bych se jí ptal

po jménech osob, jimž tyto kabelky darovala, a že by mi nemohla jmenovat jediné jméno, tak od toho upustila. Kdepak, povídám vám, Traggi, že ty kabelky mají nějaký význam. A všimněte si, že kabelka, kterou objevila policie v té věci přepadení, byla rozpárána, kůže rozřezána a podšívka odtrhaná od kůže.“

„Tak dál,“ pravil Tragg. „Pořád mě to zajímá. Nevím proč. Je to pohádka. Copak ta světlá chevroletka, co v ní jel váš klient?“

„Copak to nechápete?“ zapřisahal ho Mason. „On v ní nejel.“

„Fuj! Dva lidi ho viděli,“ řekl Tragg rozhořčeně.

„To je právě to,“ řekl Mason. „Ti dva lidé jsou Rodney Archer a madam Lavina. Nechápete? Ta světlá chevroletka byla ukradena. Ukradena byla kvůli vraždě Daphne Howellové. Pak se Archer a madam Lavina rozhodli, zatáhnout ji do tohoto případu. Člověk, který je přepadl, v ničem takovém nejel.“

„Teď jste opustil oblast pravděpodobnosti,“ řekl Tragg, „a vydal jste se drze rovnou do pohádek. Nejenže tohle nekoupím, ale vykašlu se na to, abych takhle ztrácel čas na takové...“

Telefon na Masonově stole prudce zazvonil.

Mason řekl: „To bude Della Streetová.“ Zvedl sluchátko a řekl: „Haló.“

Na druhém konci se nic neozvalo, jenom rytmické údery, jinak nic, pak někdo náhle sluchátko na druhém konci drátu prudce položil a zvuk zmlkl.

Mason chvilku stál a hleděl na telefon, pak zařval na Tragga: „Pojďte, Traggi, jdeme, dělejte!“

„Co je?“

Mason sebral ze stolu klobouk, vyrazil ze dveří, řekl: „Pojďte, jdeme,“ a utíkal chodbou.

Tragg zaváhal, potom vstal ze židle a kráčet rychle za Masonem.

Mason málem vyrazil dveře z pantů u kanceláře Paula Draka. „Drake tu je?“ vykřikl na překvapenou telefonistku.

Kývla.

Mason otevřel dvířka v přepážce, která šla asi do výše pasu, utíkal dlouhou uličkou, otevřel dveře do Drakovy soukromé kanceláře a pohlédl dovnitř na překvapeného detektiva.

„Volals mě?“ ptal se.

„Kdy?“

„Teď před chvílkou.“

„Ne.“

Mason se obrátil, letěl nazpátek chodbičkou a srazil se s Traggem.

„Počkat!“ pravil Tragg. „Co to má být?“

„Máte dole policejní vůz?“ zeptal se Mason a utíkal chodbou směrem k výtahu.

„Ano,“ pravil Tragg a šel pomaleji za ním.

„Se sirénou?“ ptal se Mason a mačkal knoflík: „Dolů“.

„Ano.“

Mason řekl: „Jedem k Windmore Arms Apartments. Je to naproti hotelu Keynote. Cestou vám řeknu kudy. Pospěšte si, Traggi, jde o život nebo o smrt. Rozřešení vraždy Daphne Howellové a případu s přepadením Rodney ho Archera je ve Windmore Arms.“

Tragg vypadal pochybovačně.

„Nebo se jděte bodnout,“ řekl Mason „a já si udělám sbírku lístků od pokut za dopravní přestupky a vraždu Howellové rozřeší nějaký jiný policista.“

S tím skočil do výtahu, který právě přijel.

Tragg zaváhal jenom zlomeček vteřiny, pak skočil za ním.

Mason se obrátil k muži, který obsluhoval výtah: „Sjed'te s námi rovnou dolů. Tohleto spěchá! Jedem!“

Liftboy se zatvářil, jako by nevěděl, co má dělat, ale potom řekl: „Ano, pane Masone,“ a sjel s výtahem až do přízemí.

Mason vyrazil ze dveří a Tragg za ním. Běželi průchodem

domu a Mason řekl: „Máte ho jistě zaparkovaný přímo u požárního hydrantu?“

„Jasně,“ pravil Tragg.

Mason skočil do policejního vozu. Tragg, na něhož v tuto chvíli přeskočil z Masonova spěchu pocit, že to tak musí být, vklouzl za volant.

„Držte se,“ řekl Tragg.

Tragg nastartoval motor, odbrzdil, vyjel do ulice, a když při otáčení pneumatiky zazpívaly, spustil sirénu. Nabral rychlost, řítí se ulicí, projel přes křižovatku na červenou, a když dojížděl k další, ujížděl už nebezpečnou rychlostí.

Siréna jim dělala cestu. Rudý reflektor vrhal své oslnivé paprsky do očí protijedoucím motoristům.

„Dělejte!“ zapřísahal ho Mason. „Jed'te!“

Tragg proletěl po levé straně električky, projel na další červenou, proklouzl za obrovským nákladním autem, které vyrazilo na křižovatku z postranní ulice, pominul značku o přednosti v jízdě na hlavní ulici a řítí se hlavní třídou.

„Dupněte na to, dupněte na to,“ řval Mason. „Proboha, na co čekáte?“

Tragg se ani nenamáhal s odpovědí. Se zaťatými zuby byl soustředěn na jízdu šílenou rychlostí v dopravním ruchu.

„Kde odbočíme?“ zeptal se.

„Asi tak kilometr dál,“ řekl Mason. „Já vám řeknu kde. Je to u té ulice... moment, přijíždíte tam. Tamhle, jak je ten semafor. Ted' doprava.“

Tragg si nadejel daleko doleva, pak strhl vůz napravo, kličkoval mezi vozy a pneumatiky vydávaly řev, při němž tuhla doprava víc než při zvuku sirény.

Vůz se řítí do postranní ulice.

„Až k dalšímu semaforu a pak doleva,“ řekl Mason. „Ted' tu sirénu radši vypněte, Traggi. Reflektor nechtě rozsvícený.“

Abychom ty lidi nepoplašili. Musíme se tam dostat dřív, než se něco stane.“

„Jestli tohle všechno děláte jenom na základě telefonického rozhovoru,“ pravil Tragg, „tak mi řekněte, co se mluvilo.“

„Nic se nemluvilo,“ řekl Mason. „To je právě to. Jenom dva lidé na světě znají tohle tajné číslo. Della Streetová a Paul Drake. Paul Drake nevolal.“

„Propánaboha,“ řekl Tragg znechuceně a zpomalil vůz, „vy jste nervóza, Masone. Panebože, někdo volal špatné číslo. Když uslyšel váš hlas, věděl, že je to špatné číslo, a zavěsil a vy jste mě vyhnal na tuhle honičku...“

„Neuslyšel můj hlas,“ naléhal Mason. „Někdo na druhém konci drátu zvedl sluchátko a zavěsil je. Sluchátko viselo na šňůře. Slyšel jsem, jak naráží o nohu stolu nebo o něco. Nevěděl jsem hned, co to je. Della Streetová nemohla mluvit, ale podařilo se jí vytočit to číslo a...“

„Pánové,“ pravil Tragg, „a já tady nadělám galimatyáš z dopravy v celém městě.“

Tragg zpomalil vůz na šedesát. „Nemá smysl dát se zabít k vůli jednomu telefonickému omylu,“ protestoval.

„Zaparkujte vůz dál od toho činžáku, ne zrovna před ním,“ řekl Mason. „Tamhle je dobré místo na druhé straně. Vklouzněte tam. Pojd'te, jdeme.“

Tragg řekl: „Tak podívejte se, Masone, já nevím, co vy...“

Mason otevřel dveře, vyskočil na chodník, obešel vůz zezadu a byl už v půlce ulice, když bručící policejní poručík otevíral dvířka na své straně.

U Windmore Arms Apartments začal Mason mačkat zvonky k různým bytům, pečlivě se vyhýbaje číslu Jamese Darwina, dokud se neozval bzučák oznamující, že dveře jsou otevřeny.

Mason do dveří strčil, a rozběhl se po chodbě k výtahu. Jakmile Tragg nastoupil, zabouchl dveře a stiskl knoflík čtvrtého

poschodí.

„Tak, podívejte se,“ řekl Tragg, „chci vás, Masone, varovat, já za tou vaší hrou nestojím. Já nevím, co se děje. Vy nemáte zatykač. Vy nemáte...“

„Dobře,“ řekl Mason. „Držte se v pozadí, když chcete. Jenom mějte otevřené oči a uši.“

Mason pospíchal chodbou, zjistil, že byt, o který mu jde, je v přední části budovy. Zaklepal na dveře.

„Moment,“ řekl mužský hlas.

Mason zaslechl, jak na druhé straně dveří klapla západka, a potom se dveře otevřely.

Muž, který stál na prahu, hleděl na Masona hrůzou vyvalenýma očima.

„Á, pan Thomas Gibbs!“ řekl Mason. „Zdá se, že s tou adresou na vašem vůdčím listě došlo mezi námi k maličkému nedorozumění, pane Gibbsi.“

Mason se protlačil kolem překvapeného Gibbse do bytu. Tragg šel za ním.

„Tak dobrý, vy dva,“ řekl Gibbs, „tohleto je můj byt. Já vás nezval. Já nevím, co mi chcete hodit na krk, ale nemám o to zájem. A teď vypadněte, nebo zavolám policii.“

„Jak je to?“ zeptal se Mason. „James Darwin nebo Thomas Gibbs?“

„Do toho vám nic není, jak to je.“

Mason se rozhlédl po bytě, odstrčil Gibbse stranou a otevřel dveře. Vedly do kuchyně.

„Helejte,“ řekl Gibbs. „Vypadněte odtud. Vypadněte. Nešahejte na ty dveře.“

Mason vykročil k jiným dveřím.

„Jděte od těch dveří,“ řval Gibbs. „Tady je to soukromý majetek. Co si, ksakru, myslíte?“

Chytil Masona za levou paži a otočil ho.

Mason mu dal pravou pěstí prudkou ránu na hradu, po níž se Gibbs zapotácel dozadu.

Mason otevřel dveře a vstoupil do ložnice.

Na posteli, omotaná provazy jako kuře na pekáči a v ústech roubík, vydávala neartikulované zvuky Della Streetová.

Gibbs vrazil dovnitř za Masonem, na chvíli se zastavil, potom se obrátil a vyrazil ven. Advokát chytil Gibbse za kabát a trhnutím ho vrátil do pokoje.

Tragg řekl: „Sakra, copak se to tu děje?“

„Koukněte se,“ vyzval ho Mason.

„Uhněte,“ řekl Gibbs a pokusil se prorazit kolem Tragga.

Tragg ho popadl za kravatu, mrštil jím ke zdi a řekl: „Jenom pomalu. Máte co dělat s policií.“

Mason rozvazoval uzly, jimiž byla svázána Della Streetová.

„Tohle se vám nevyplatí,“ řekl Gibbs. „Budu vás žalovat pro...“

„Drž hubu,“ řekl Tragg. „Masone, jak to vypadá?“

Mason rozvázal uzly, vyndal Della Streetové roubík z úst a rozvázal jí zápěstí.

Della Streetová se snažila navlhčit si ústa, aby mohla mluvit.

„Jen pomaloučku,“ řekl Mason. „Je vám něco?“

Zavrtěla hlavou.

„Dobře,“ řekl Mason. „Tak co se dělo?“

Řekla: „Poznal mě, jak jsem sem vešla, a věděl, že je to léčka. Dělal ale, že mě nepoznal, a pozval mě dovnitř. Pak jenom vím, že jsem dostala ránu do hlavy. Když jsem přišla k sobě, byl jsem tu takhle svázaná. Má telefon tady a v druhém pokoji. Myslím, že má každý jiné číslo. Někomu telefonoval, zřejmě se ptal na příkazy. Podařilo se mi překulit se na posteli tak, že jsem shodila sluchátko z aparátu prostě tím, že jsem do něj drkla hlavou. Ruce jsem měla svázané vzadu, ale svalila jsem se na telefon tak, že jsem vytočila číslo jenom po hmatu, jenže mluvit jsem nemohla. Sluchátko

viselo na konci šňůry a tlouklo do postele. Slyšel, jak klepe, a přišel se podívat, co se děje. Otočil mě a položil sluchátko nazpátek. Myslím, že ho ani nenapadlo, že jsem se dovolala.“

Gibbs řekl: „To je lež. Ta ženská sem přišla a snažila se mě vydírat. Ona...“

„Drž hubu,“ řekl Tragg a vrazil Gibbse do křesla.

„Prohlédněte si to tady,“ řekl Mason.

„Bez zatykače tu nic prohlížet nesmíte,“ řekl mu Gibbs.

Tragg pohlédl rozpačitě na Masona.

„Možná, že vy ne, ale já ano,“ řekl Mason.

Otevřel dveře a objevil se přístěnek plný šatů. Vytáhl ramínka, naházел šaty jedny přes druhé na podlahu, pak v přístěнку rozsvítil a řekl: „Ohó, tady je něco, Traggi.“

„Moment,“ řekl Tragg. „Já dám tady tomu hošíkovi náramky, aby nám nezdrhl.“

Gibbs řekl: „Žádné náramky mi dávat nemusíte a já vám nebudu zdrhat. Kdo bude zdrhat, budete vy. Zavolám teď hned svému právnímu zástupci. Já...“

„Drž hubu,“ řekl Tragg. „Co jste tam našel, Masone?“

Mason vytáhl půl tuctu podélných zrcátek.

„K čemu to je?“ ptal se Tragg.

Mason řekl: „To jsou zřejmě zrcátka, jaká se přidělávají do kabelek, které si dává pro sebe vyrábět madam Lavina. Je jich tam spousta. Koukněte se, co v tom je.“

„Jak se to montuje dohromady?“ ptal se Tragg.

„Drží to nějaký patentní šroub, nebo co. S tím nemám čas se zdržovat,“ řekl Mason. „Tohleto prý přináší smůlu. Pozor!“

Advokát uhodil zrcátkem prudce o roh pelesti a rozbil sklo. Pak ohnul přes koleno ocelovou vzpěru na zadní straně.

„Ohó!“ řekl. „Copak je to, Traggi?“

Tragg přistoupil, aby se podíval, pak vložil palec a ukazováček do otvoru v zadní straně zrcátka, zamnul bílý prášek a řekl: „To

mě podržte. To je heroin.“

Gibbs vyskočil z křesla a dal se na útěk. Tragg ho chytil za límec kabátu a mrštil jím nazpět o stěnu.

Tragg řekl Masonovi. „Dobře, Masone. Na tom už něco je. Tak ven s tím. Ted' už to kupuju a chtěl bych ten nákup zabalit.“

Mason řekl: „Pokud jde o pašování drog, není to žádný kumšt... když má pašerák legitimní základnu. A tu základnu obstarával tadyhle Gibbs. Najímal děvčata jako manekýnky pro cizinu. Pašovaly drogy, ale vůbec o tom nevěděly. A souvisí s tím Archer a madam Lavina. Některé manekýnky pracovaly mezi jednotlivými cestami jako bardámy.“

„To vypadá zamotané,“ řekl Tragg. „Tady toho ptáčka máme jistého, ale budem se muset ještě hodně zapotit, než budeme mít něco na Archera a Lavinu.“

Mason řekl: „Najděte pravou Inez Kaylorovou, tu, která měla byt v Las Vegas, a budete mít důkaz.“

„Kde ta je?“ ptal se Tragg.

Mason ukázal na Gibbse: „Tenhle nám to může povědět, a jestli nám to nepoví do deseti minut, pak je pravděpodobné, že její život už nebude stát ani za fajfku tabáku. Della Streetová řekla, že když ji svázal, okamžitě někomu telefonoval.“

Tragg pohlédl na Gibbse.

Gibbs se ušklíbl a řekl: „No dobrý, vejtahe, jen to zkus, přinutit mě mluvit.“

Tragg si svlékl kabát, pečlivě si ho složil, položil ho do nohou postele a řekl: „Dello, počkejte radši vedle v pokoji. Masone, jsou chvíle, že se metody seržanta Holcomba nedají nahradit. Postav se, hajzle. Ted' mi povíš, kde ta Kaylorová je.“

Gibbs zavrtěl hlavou.

Tragg ho udeřil otevřenou dlaní ze strany do brady tak prudce, že se zapotácel. Pak ho uchopil za límec kabátu, otočil ho a udeřil na druhé straně, potom ho zasáhl do brady naplno.

Řekl: „Když to chceš po zlém, tak to z tebe dostaneme po zlém.“

Gibbs se zapotácel dozadu. V očích měl hrůzu.

„Kde je?“ zeptal se Tragg a udeřil ho na žaludek.

Gibbs se předklonil. Tragg ho trhnutím narovnal a řekl: „Jestli se té dívce něco stane, tak to, co s tebou udělají kluci na stanici, nebude sranda. Tohleto není proti tomu vůbec nic.“

Gibbs řekl, lapaje po dechu: „Dobrý, dobrý, já to... já to řeknu... já vás tam vezmu.“

„To už je lepší,“ řekl Tragg. „Jdeme. Žádný vopičky.“

Tragg si sňal s opasku pouta a řekl: „Nastav ruce, mizero.“ Gibbs nastavil ruce.

Tragg mu zaklapl pouta, potom si oblékl kabát a řekl Masonovi: „Tak to je v pořádku, Masone. Vy a Della Streetová si vezměte taxíka a jeďte nazpátek do své kanceláře. Já si povolám rádiem přepadový vůz, abych dostal posily. Bude lepší, když při tomhle nebude, kdo k tomu nepatří. Chápete mě?“

„Chápu,“ řekl Mason. „Dovolte, abych ještě něco doplnil, Traggi. Existují dvě dívky, které jsou si hodně podobné. Když Inez Kaylorová odjela do Las Vegas, vzala si ta druhá její jméno a její místo bardámy. Kdyby nebylo toho přepadení, nikdo by se nebyl nic dověděl. My jsme sem ale Inez Kaylorovou přivezli nazpátek. Oni ji chtěli odstranit z cesty. Ta náhradnice, které budeme říkat Petty, se dala vidět, jak polyká prášky pro spaní, a pak nechala skutečnou Inez umírat! My jsme ji zachránili. Oni se tudíž objevili s nepravými příbuznými, vyhodili našeho doktora, nasadili svého, převezli Inez a přitom stačili dívky prohodit. Ten doktor o tom mohl vědět a nemusel. Potřebujeme skutečnou Inez.“

Poručík Tragg škubl za pouta a řekl Masonovi: „Dobře, Masone, budeme ji mít.“

Trhl Gibbsem, že ho málem porazil. „Jde se, mizero, ukaž nám, kde teď je, a hod' sebou.“

KAPITOLA 16

Mason, Della Streetová, Paul Drake, Mary Broganová a Albert Brogan seděli v advokátově kanceláři.

Drake pravil: „Klobouk dolů před tebou, Perry, ale jak jsi na to přišel?“

„Lovil jsem ryby,“ ušklíbl se Mason „Něco mi zavadilo o udičku, a pak se konečně ryba chytla a já ji vytáhl.“

„To bych řekl, žes ji vytáhl. Povídáš, že Inez Kaylorová je na cestě sem?“

„Jasně. Učinila na státním zastupitelství prohlášení a Tragg povídal, že ji sem přivede. Chtěla se mnou mluvit a já chci pochopitelně mluvit s ní.“

Ozvalo se zabušení na dveře, Mason je sám otevřel a řekl: „Dobrý den, Traggi, pojděte dál.“

Tragg pravil: „Panstvo, seznamte se s Inez Kaylorovou. Tentokrát je to pravá Inez Kaylorová.“

Dívka stojící přímo za Traggem chvilinku trošku sebevědomě počkala, a pak vstoupila do kanceláře.

Tragg ji všem představil. Když došel k Paulu Drakovi, dívka se usmála a řekla: „Paula Draka já znám. Strávili jsme nějaký čas spolu.“

Tragg pravil: „Posaďte se, Inez, a povězte nám, jak to bylo.“

Řekla: „Pocházím z Východu. Vdala jsem se a nevyšlo mi to, tak jsem přijela sem. Za chvilku jsem byla na holičkách. Začala jsem si vydělávat, jak se dalo nejlíp, a žít z toho, jak se dalo nejlíp. Pak jsem viděla ten inzerát od Agentury pro manekýnky Aphrodite. Šla jsem tam. Ptali se mě na spoustu osobních věcí, vzali mně míry a řekli mi, abych čekala, že mi dají vědět později. Asi měsíc mi nedali vědět nic, pak mě pozvali a řekli mi, abych

jela do Mexico City a dala se fotografovat pro nějakou leteckou společnost.

Odletěla jsem do Mexico City. Dali mi celé vybavení na cestu, kufr, příruční kufřík a kabelku. Kladli mi na srdce, že to je součástí majetku agentury. Řekli mi, že ta kabelka má hodnotu sto dolarů, kdybych ji ztratila. Pomyslela jsem si, že je to nesmyslně vysoká cena, ale ztratit jsem ji nemínila.

Odletěla jsem do Mexico City. Měli tam letadlo a dělali obrázky, jak letím v tom letadle, jak z něj vystupuji a nastupuji. Upřímně řečeno, začala jsem čuchat, že je v tom nějaký švindl. Ale bylo mi to jedno. Dostávala jsem peníze. Věděla jsem, že mohli sehnat dost amerických děvčat přímo na místě k té práci, co jsem dělala, a bylo by je to stálo sotva desetinu.

Asi za deset dní mě poslali nazpátek. Vyplatili mě a bylo po zaměstnání. Vrátila jsem kabelku a všechny věci, které jsem dostala. Udržovali se mnou styk. Asi o tři dny později mě volali, jestli bych nechtěla jet do Havany. Jela jsem na Kubu. Dělo se totéž. Vrátila jsem se. Pak mi řekli, že to může trvat měsíc, než se zas něco naskytne. Mezitím, jestli nemám příliš přísné zásady, tak že u madam Laviny v baru bych měla možnost krásného zaměstnání jakožto bardáma.

Přísné zásady jsem neměla. Šla jsem tam na měsíc a pak to tam začalo být nepěkné. Nebyli moc příjemní a já jsem odešla. Madam Lavina na mě byla dost zlá. Myslela jsem, že se mě chce zbavit. Odjela jsem do Las Vegas. Myslím, že jsem začínala klást příliš mnoho otázek o vztazích mezi podnikem madam Laviny a tou agenturou a o tom, co se vlastně na nás chce, abychom dělaly.“

„A co vlastně se na vás chtělo?“ zeptal se Tragg.

Pokrčila rameny a řekla: „Cokoliv, co si přála madam Lavina. Mně se moc nechtělo. Já nemám nic proti tomu, když si na mě někdo sáhne, ale chtěla bych si sama vybírat lidi, kteří si na mě sahají. Myslím, že jsem kladla příliš mnoho otázek.“

„Už se nám myslím vyjasňuje,“ řekl Tragg Masonovi.

„Co ta žena, která fungovala jako váš dubl?“ zeptal se Mason.

„Když jsem odešla, dosadila zřejmě madam Lavina tu dívku do Vily Lavina č. 3 a přikázala jí, aby si vzala moje jméno. Když zákazníci žádali mě, řeklo se jim, že jsem v č. 3. Věřím, že se jich dost dalo oklamat. Mně to moc nevadilo. Pracovala jsem v Las Vegas a vím, co to je za dřinu, začínat jako bardáma bez známostí. Víte, bardámy u madam Laviny nepopohánějí kšefty, čekají na pozvání.“

Mason se obrátil k Inez Kaylorové. „Já bych se rád dověděl, co se stalo v pátek odpoledne v právnické knihovně.“

Řekla: „Pan Drake mi řekl, že tam mám čekat, dokud pro mě nepošlete. Pak tam vešel nějaký fešák a zeptal se mě, jestli jsem Inez Kaylorová, a já jsem řekla, že jsem, a on povídal, že je společník pana Perryho Masona a že pan Mason si přeje, abych se dostavila do jeho kanceláře a učinila prohlášení před státním notářem. Musí prý mít ode mne místopřísežné písemné prohlášení, aby mohl pokračovat v procesu.“

Byla to ode mě asi hloupost. Sjela jsem s ním výtahem a nasedla do vozu a ve voze za mnou seděla nějaká ženská. Představil mi ji jako Dellu Streetovou, sekretářku pana Masona, a pak jsem ucítila, jak mě něco píchlo do zad. Ta dívka se strašně omlouvala, povíдалa mi, že mě bodla náhodou špendlíkem, kterým mi chtěla připevnit umělou květinu. Řekla, že pan Mason si přeje, abych tu květinu měla na sobě, aby mě mohli identifikovat, a potom se mi najednou všechno zatmělo, a když jsem se probírala, byla jsem v nějaké ložnici, vypadalo to jako nějaký byt. Tam mě drželi a řekla bych, že by mě zabili, být si jisti, že se na to nepřijde.“

Tragg řekl: „Tady toho mohu já dost doplnit, Masone. Vzali Inez do Windmore Arms Apartments, kde bydlela Petty. Mysleli si, že určitě dáte předvolat jako svědka Petty. Byli by tam Petty

poslali, ale Paul Drake Inez viděl a oni se báli.

Tak to připravili tak, že Petty vezme před doručitelem obsílky velkou dávku obyčejných cukrových pilulek a bude tvrdit, že jsou to prášky na spaní. Potíž byla v tom, že doručitel obsílky nepočkal dost dlouho, aby mohla Petty odehrát svou scénu. Pak se objevila Mary Broganová a Petty to sehrála.

Měli soukromou ambulanci, která čekala na signál, a jakmile signál dostala, přijela k domu a vyfoukla nám Petty. Policie zjistila, že tam byla záchranka, nic nevyšetřovala.

Inez byla v přístěnku. Drželi ji tam pod injekcemi. Někdo zavolał dr. Hanovera. Ten to oznámil na policii. Inez byla převezena do nemocnice. Váš přítel Gibbs se objevil s dopisy, které ukradl v Las Vegas z jejího bytu, a tvrdil, že je její manžel. Měl ženskou, která se vydávala za její matku.

Vyhodili dr. Hanovera a nasadili na to doktora madam Laviny a zařídili převoz Inez do soukromého sanatoria. Zastavili ambulanci... zase svou vlastní... provedli výměnu a místo Inez zaujala Petty.“

„A co ta vražda Daphne Howellové?“ tázal se Mason.

Tragg řekl: „Na to přijed'te sám, Masone. Je to báječné.“

„Já se vás ptám,“ řekl Mason.

„No, tak to bylo takhle,“ řekl mu Tragg. „Daphne Howellová byla jedna z těch manekýnek. Začala něco čuchat. Vracela se právě z Kuby a rozhodla se, že je převez. Přišla na způsob, jak sundat zadní stranu zrcátka a zjistila, že má za dvacet tisíc dolarů čistého heroinu. Daphne Howellová chtěla tudíž vyjednávat. Rodney Archer jí vezl na konferenci ve Vile Lavina č. 2, když došlo z ničeho nic k tomu přepadení. Archer cítil, že by byla chyba uvést, že byl s Daphne Howellovou, zejména kdyby se s ní nedohodli. Zavolał tedy madam Lavině. Madam Lavina se přihnala, vytáhla Daphne Howellovou z vozu a vzala ji do Vily Lavina č. 2. No, a když Gibbs rozvážel drogy, kradl na to auta, a

jak víte, opatřil si falešný vůdčí list, takže kdyby se něco stalo a jeho chytili, nedalo by se zjistit nic o jeho vztahu k Jamesi Darwinovi a agentuře Aphrodite.

Tu noc ukradl světlou chevroletku s poškozeným blatníkem a Archer to věděl. Když tedy policie přišla na Archera, aby popsal vůz, v němž ujel lupič, musel si Archer honem vymyslet popis vozu, který by vypadal úplně jinak než vůz lupičův. Tak popsal světlou chevroletku s poškozeným blatníkem. Udělal to proto, že si za žádných okolností nepřáli, aby byl ten lupič dopaden. Nebylo to totiž obyčejné přepadení. Bylo to úmyslné, vyděračské zaskočení kvůli heroinu. Lupič sebral Archerovi peníze, ale vzal i kabelku Daphne Howellové a přitom udělal nějakou poznámku v tom smyslu, jako že tu drogu potřebuje pro svou vlastní potřebu a že to nebude prodávat.

No, ale ukázalo se, že s Daphne Howellovou je jednání obtížné. Věděla příliš mnoho a chtěla příliš veliký krajíc. Hlavní figura toho všeho byl Gibbs. Archer a madam Lavina chtěli na Gibbsovi, aby Daphne Howellové zaplatil a zbavil se jí. Gibbs předstíral, že to udělá. Vzal Daphne do té ukradené světlé chevroletky, předstíral, že jí zaplatí, ale místo toho si pojistil její věčné mlčení drátěnou smyčkou.

Když se Archer a madam Lavina dověděli, co se stalo, byli zděšeni, ale nemohli nic dělat. Pak se stalo to nejhorší. Policie sebrala tadyhle Brogana a obvinila ho z přepadení.

Archer a Lavina ovšem věděli, že Brogan lupičem není, ale chtěli se toho přepadení zbavit, aby policie přestala s vyšetřováním, a tak to hodili na krk Broganovi. A pak došlo v celé záležitosti k takové té divné shodě okolností. Brogan se vzhledem celkem dost podobal tomu Gibbsovi. Když seržant Holcomb četl v novinách o té světlé chevroletce s poškozeným pravým blatníkem, které bylo při přepadení použito, dal si najednou dvě a dvě dohromady, popadl Brogana, vrazil ho do světlé chevroletky a

svědkyně, která tehdy viděla, jak se vrah zbavuje mrtvoly, Janice Clubbová, Brogana identifikovala, když ho spatřila v té světlé chevroletce.“

„Dělá to na mě dojem,“ řekl Mason, „že se někdo snaží odvrátit od sebe důkazy státního zastupitelství, protože jinak byste všechny tyhle informace neměl.“

„Váš přítel Gibbs,“ řekl Tragg a ušklíbl se. „Trochu jsem ho obměkčil, a jak začal jednou zpívat, trylkoval jako kanárek. Snaží se dostat doživotí a zachránit si svůj špinavý krk. Snaží se přirozeně svalit všechnu vinu na ty druhé dva. Jenže ti ji svalují zase na Gibbse. Je to dojemná situace.“

Tragg se obrátil k Broganovi. „Nevím, jestli si uvědomujete jaké štěstí máte vy,“ řekl. „Tak, jak vypadaly šance v tomhle případě, neměl jste ani jednu proti tisíci. Byl byste byl odsouzen pro přepadení a potom byste byl odsouzen pro vraždu. Dostal jste zdarma obhajobu v hodnotě asi miliónu dolarů. Je spousta advokátů, kteří by mávli rukou a nechali toho. Perry Mason bojoval o každou píď půdy a ten boj se vyplatil.“

„Já to plně oceňuji,“ řekl Brogan. „Přál bych si jenom, abych se mu mohl odvděčit.“

„To tedy opravdu,“ odpověděla Mary Broganová. „A já jsem sem přijela s nápadem, že vysypu advokátovi do klína těch svých tři sta osmdesát pět dolarů a zaplatím mu za obhajobu svého strýce. Ženská dovede být hodně pitomá. Celá naše rodina nemá dost peněz na to, aby panu Masonovi zaplatila jenom za vydání, která s tím měl.“

Mason se usmál. „Myslím, že přehlížíte jednu věc.“

„Jakou?“

„Ve vaší rodině je o mnoho víc peněz, než si uvědomujete.“

„Jak to?“

Mason řekl: „Rodney Archer a madam Lavina připravovali úmyslně odsouzení vašeho strýce. Naštěstí je Archer velmi bohatý

člověk.“

„A madam Lavina má taky balík peněz. Na to nezapomeňte,“ řekl Paul Drake.

Obličej Mary Broganové se rozzářil. „Vy myslíte, abychom je zažalovali?“ řekla.

Mason kývl.

„A vy ten náš případ vezmete za podílový honorář?“

„Mám dojem,“ řekl Mason, „že bych rád podrobil madam Lavinu a Rodneyho Archera křížovému výslechu za poněkud příznivějších podmínek.“

„To tedy bude stát za podívanou,“ prohlásila Mary Broganová.

Chvilku váhala, přemýšlela a náhle vyskočila a objala strýce Alberta oběma rukama kolem krku.

„Páni!“ zvolala. „Víš, co to znamená, strýčku Alberte? Jsme bohatí! Bohatí, povídám ti. Až s nimi pan Mason bude hotov, bude ten párek odrbaný dohola.“

„A stát Kalifornie,“ řekl poručík Tragg, „se do toho vloží a oškube jim všechna peříčka, která na nich ještě zbydou.“